

Kudret Uğurlu Eminsoy

son sahneler

*Sen yine de maşuka sır ol, tevhide hafi,
Aşk ile ahfada vuslat, aşıksan sana kâfi.*

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

KUDRET UĞURLU EMİNSOY

SON SAHNELER

“Son yoktur, sadece yeni başlangıçlar vardır.”

Sen yine de maşuka sır ol, tevhide hafi,
Aşk ile ahfada vuslat, aşıksan sana kâfi.

BASKI BİLGİLERİ

Kudret Uğurlu Eminsoy

SON SAHNELER

“Son yoktur, sadece yeni başlangıçlar vardır.”

Kapak Tasarım

Kudret Uğurlu Eminsoy

İmlâ Denetim ve Sayfa Düzenleme

Candan Eminsoy

Baskı ve Cilt

Deniz Kitapevi Lokman Tarhan Üniversite Caddesi Aysel Plaza Altı

No.:31/C5 Mezitli / MERSİN

Tel.:0 324 36105 88 – 0 534 936 34 85

E-Mail: denizkitapevi@hotmail.com

1.Baskı

15.09.2018

MERSİN

Yazar İletişim ve Kitap Temin Adresi

Yenişehir / Mersin

0 533 487 71 87

kudretugurlueminsoy33@gmail.com

<http://www.kudretugurlueminsoy.com>

TAKDİM VE YAZAR GİRİŞ

Yıllar yılları kovalamış. Ömrüm sanki bir rüya gibi kısacık bir an ve ben bu rüyada üzerime uymayan nice elbiseler giymişim.

Uyandığımdaysa anladım ki elbiseleri bana uydurmak yerine, kendimi elbiseye uydurmalıymışım ve hakikati görünce yine anladım ki meğer her giydiğim senmişsin ve her giyen de sen.

Yaşadıkça her an seni, bir efkâr basar, gurbetlenirim için için, bir garip sevda için. Ey sevgili! Bu sevgi senin için. Gördüğüm rüyalar, yaşadığım Dünyalar hepsi senin için. Her ölümsüz sevgi, senin için, her aşk ile yanan gönül, senin için, her hasretle ağlayan göz, senin için, her yazılan kudret sözü, senin için.

Kudret Uğurlu Eminsoy

Candan Eminsoy Hanım'dan

Bu kitap, gördüğümüz ve hayat dediğimiz kısa kısa rüyalardan alıntılardır. Hayallerimiz, bazen bir ressamın fırçasında, bazen de bir yazarın kaleminde can bulur. Birbirini kovalayan nice hayatlar, hayallerden oluşur. Yani ne hayal ediyorsanız, yaşadığınız, yaşıyor olduğunuz ve yaşayacağınız hayat, yalnızca sizin eserinizdir. Öyleyse herkes kendi hayatının sanatçısı değil mi?

Bu kitap, biraz nasihat, biraz ibret, biraz aşk, biraz meşk. Harf fırçasıyla yapılmış bir tablo. Gökkuşağı renkleri, kelimelerin arasına gizlenmiş, adeta dans ediyor. Bu güzel çalışmasından dolayı yazarımıza teşekkür eder, başarılarının devamını dilerim.

BİR TEK YAĞMURUN SESİ VARDI, BİR DE AĞLAYAN SABAHIN

Genç kadın: -“Sensiz bir hayat yaşamak mı? Hayır, hayır, sensiz yaşamaktansa, seninle ölmek benim için bir şereftir.” diye haykırdı.

Saygı vardı gözlerinde, sevgi vardı. Tüm sadakatiyle teslim olduğu adama, gözyaşları içerisinde bakıyordu. Yorgun gözlerinden akan yaşlar, yağmurla birleşip, yüzündeki kan lekelerinin arasından yollar çizerek, yerdeki su birikintilerine düşüyordu. Yağmur durmaksızın yağmaya devam ediyordu. Karşıdaki gri tepelerin ardından sabahın ilk ışıkları savaş meydanını belli belirsiz aydınlatmaya başlamıştı.

Adam güçlü parmaklarıyla kavradığı kılıcını sert bir hamle ile çamurlaşmış yere sapladı. Ellerini uzattı. Karşısında duran kadının titreyen ellerini avucuna aldı. Minnet ve merhametle baktı. Almış olduğu yaralar canını ne kadar yaksa da kadının bakışlarında parlayan sakinlik ve huzur ona şifa gibi gelmişti. Gür ve çatalı sesiyle:

-“O halde ölümün olmadığı o yere gidelim.” dedi ve yerden kılıcını aldı. İki de son bir kez birbirlerine baktılar ve gülümsediler. Huzur vardı kalplerinde, sevgi vardı. İki de aslanlar gibi kükreyerek, karşı tepenin yamaçlarında dizilmiş, şaşkınlıkla onlara bakan, yüzlerce düşmana doğru koşmaya başladılar. Oklar yağmur gibi yağmaya başladı.

Meydanı sessizlik bürüdüğünde bir tek yağmurun sesi vardı, bir de ağlayan sabahın...

KÜÇÜK BALIK, BALIKÇI VE NUR DEDE

Bir zamanlar masmavi denizin derinliklerinde, kayıtsız bir şekilde yaşayan küçük bir balık varmış. Arkadaşlarıyla bir oraya bir buraya gidiyor, anne ve babasının bin bir gayretle söylemeye çalıştığı nasihatlerini dinlemiyormuş. Hayata tozpembe bakıyor, dünyanın tüm eğlencelerinden nasibini almak için çırpınıyormuş. Çevresindeki arkadaşları da ondan geri kalmıyor, hep beraber kendi tabirleriyle, hayatın tadını çıkarıyorlarmış.

“Bu dünyaya bir kez geldik, başka ne zaman yaşayacağız?”

Küçük balık böyle vurdumduymaz bir halde kendince eğleniyor, ailesinin tüm çırpınışlarına kulak asmıyor, kendisinin her şeyi onlardan daha iyi ve daha fazla bildiğini sanıyor, ailesi onunla konuşmaya çalıştığı zamanlarda da karşı geliyor onları kırıyormuş.

“Hem ailesi de ne biliyordu ki?”

Günler böylece birbirini takip edip gider. Ta ki ailesinin her zaman söylemeye çalıştığı o korkunç güne kadar.

Hava yağmurluydu. Hafif hafif çiseleyen yağmur, sahil yolunun bozuk taşları arasındaki çukurları doldurmaya başlamıştı. Sahile vuran dalgalar, kış günlerinin kapalı, mahremi gizeminde, sevgilisine kavuşmaya çalışan âşıklar gibi art arda sahili kucaklıyordu. Beyaz ve iri martıların, avcı gözleriyle üzerinde daireler çizdiği rıhtımda, kabadayıcı attıkları çığlıklar, hareket etmek üzere olan vapurun davudi sesine karışıyordu.

İşte o sırada, su birikintilerine aldırmadan, onlara sert adımlarla basa basa sahile yaklaşan iriyarı bir adam belirdi. Üzerindeki sarı yağmurluğun şapkasını, siyah bir bere takmış olduğu başına geçirmiş, su geçirmez siyah naylon pantolonunun paçasını, eski bir çizmenin içine sokmuştu. Bir elinde genişçe bir sepet, diğerinde ise kocaman bir silah taşıyordu. Olta silahı, ince uzun, iç içe geçmeli, otomatik, ileri ve geri sarmalı müthiş bir şey.

Kendinden emin, iri kıyım bu adam, rıhtıma yanaştı. Elindeki malzemeleri yere bıraktı. Şöyle bir denize doğru baktı. Koca elleriyle yağmurluğun başlığını ensesine doğru sıyırdı. Tüm martılar, karanlığın ışıltısının parladığı o korkunç gözleri görür görmez, sağa sola kaçışmaya başladılar. İşte O gelmişti.

“Kaçın! Kaçın! Balıkçı geldi.”

Balıkçı o kadar hassas bir şekilde oltasını hazırlıyordu ki, kuracağı tuzağı en ince detaylarına göre planlamıştı. Hiç acele etmiyordu. Oltaların yanına onları gizleyen, yeşil renkli, yeme benzer, parlak, göz alıcı ama sahte süsler taktı. Çantasını düzenledi. Bir kovaya denizden su doldurdu. Çapraz açılıp kapanan taburesini yavaşça açtı ve koca poposunu usulca yerleştirdi. Balıkçı tuzaklarını hazırlarken, küçük balık ise hala eğlence peşindeydi. Arkadaşları ile her zamanki gibi yollara

düşmüşlerdi. Tam da o esnada Balıkçı tuzağını hazırlamıştı ve yavaşı yavaşı gerildi. Oltasını nişanladı ve denize doğru savurdu.

Küçük balık korkunç bir tuzağın ortasında kaldığının farkında olmadan, sevinçle bağırarak arkadaşının sesiyle irkildi.

“Bakın, bakın! Harika yemekler. Bu gün ne kadar da şanslıyız. Hadi, başkası yemeden, hemen gidip yiyelim.”

Hepsi birden yemlere saldırdılar. Saldırdılar ama küçük balık yemi ağzına alır almaz, aniden boğazında bir acı hissetti. Can havliyle geriye doğru yüzmeye başladı ama başaramadı. Bir şeyler onu bırakmıyordu. Artık çok geçti. Küçük Balık oltaya yakalanmıştı.

Balıkçı oltanın titremesiyle, yavaşça onu geriye sarmaya başladı. İşinde pek mahirdi. Biraz çekiyor, biraz bırakıyordu. Her seferinde küçük balık kurtulduğunu sanıyor ama aksine olta daha kötü bir biçimde boğazına batıyordu. Balıkçı, nihayet Küçük balığı ve arkadaşlarını yukarı doğru çekti. Hepsi de neye uğradıklarını anlayamadılar. Boğazlarına saplanan acıdan daha beteri ile karşılaştılar. Havasızlık. Denizden çıkmışlar ve anlamadıkları bir âleme çekilmişlerdi.

Küçük balık işte o zaman, işte o zaman ailesinin ona ne demek istediğini anladı. Anlatmak istedikleri tuzak buydu. Ne yazık ki iş işten çoktan geçmişti.

Balıkçının koca ellerinde havasızlıktan çırpınırken, gözlerinin önüne annesi geldi. “Yavrum oralara gitme! Gittiğin yerler iyi yerler değil. Başına kötü işler gelir. Tuzakçının tuzağına düşersen. Anne Baba sözü dinle! Doğru yoldan ayrılma!” deyişi kulaklarında ümitsizce yankılandı. Balıkçı hepsini sırayla kovaasına atmaya başladı. Kovadaki deniz suyuna girince birazda olsa nefes alabilmişlerdi. Ancak burası o kadar dardı ki ne yapacaklarını bilmeden çırpınmaya başladılar. Artık sonları gelmişti. Balıkçı ise onlara aldırış bile etmeden bir sonraki tuzağını hazırlamaya başlamıştı.

Küçük balık eve geç kalınca annesi onu aramaya çıktı. Hiçbir yerde bulamadı. Yine kötü arkadaşları ile gittiğini anladı. Acıyla kalbi titredi. “Ya tuzakçının tuzağına yakalanmışsa?” Böyle düşünmekten çok korktu. Eğer böyleyse Tuzakçıdan onu kurtaramazdı. O kadar çaresiz kalmıştı ki bir köşeye çekilip gözyaşlarına boğuldu. Koca denizde evladını nasıl bulabilirdi ki? Kalbinden çıkan sevgi nurları, o sırada

sahilde bir köşede denizi seyreden gizemli, pamuk sakallı, nur yüzlü dedenin kalbine aktı. Nur Dede gülümsedi. Yardım çağrısına doğru ilerledi. Küçük balığın annesi öyle içli ve derin bir sevgiyle ağlıyordu ki Nur Dede, yardım etmek için sessizce Balıkçıya yanaştı.

“Bana şu balıklardan bir tanesini satar mısınız?” dedi. Balıkçı irkildi ve Nur dededen öyle korktu ki kabul etti. Nur dede Balıkçıya parasını verdikten sonra elini kovaya uzattı. Küçük balığı ellerine aldı. Yanaklarından öptü.

“Şimdi annene git ve bir daha doğru yoldan ayrılma!” diyerek onu denize geri bıraktı. Küçük balık sevinçle doğru evinin yolunu tuttu. Giderken bir köşede ağlayan annesini gördü. Hemen yanına yaklaştı. Annesi yavrusunu görünce sevinçle onu kucakladı. Beraberce şükrederek evlerine gittiler. Küçük balık, O korkunç Tuzakçıyı ve elbette Nur dedeyi hiç unutmadı ve bir daha da doğru yoldan hiç ayrılmadı.

HİÇBİR ŞEY HAKİKAT KADAR ACI VERMEZ

Konik çadırın içinde, Kızılderili kadın kocasına sımsıkı sarılmış, bir yandan ağlıyor bir yandan da dışarı çıkmasına engel olmaya çalışıyordu. Tatanka ilerlemiş yaşına rağmen hala dinç ve kuvvetli bir savaşçıydı. Karısını omuzlarından tuttu ve gözlerine karanlık gecelerde parlayan, bir çift yıldız bakar gibi baktı.

-“Sen oğlumun anası ve bir Tatanka kadınısın. Böyle yapma! Böyle olması gerektiğini sen de benim kadar biliyorsun. Gitmeliyim.”

Kadın ne kadar istemese de kocasına hak veriyordu. Yapacağı bir şey yoktu. Bu belâyı onlar davet etmemişlerdi. Boynu aşağıda kenara çekildi. Tatanka az ileride sezisizce ve korkmuş bir halde ona bakan oğluna doğru ilerledi. Yanına varınca dizlerinin üzerine çöktü ve küçük çocuğun yüzünü nasırlaşmış, iri ve uzun ellerinin arasına aldı.

-“Ben yokken anan ve kardeşin sana emanet. Onlara iyi bak!” dedi ve bağrına basarak sıcacık kucakladı. Saçlarını okşadı. Sonra dışarı çıkmak üzere ayağa kalktı. Başındaki uzun kartal tüylerinden oluşmuş tacını düzeltilti. Bıçağını ve tüfeğini kontrol etti. Yüzündeki savaş boyaları, kızıl esmer teninde parlıyordu. Dışarı çıkarken son bir kez

eşine ve çocuklarına baktı ve kendisini bekleyen savaşçılara katılmak için ileriye atıldı. Kadın bebeğini kucağına aldı ve büyük oğluyla beraber onlarda Tatanka'nın peşi sıra dışarıya çıktılar.

Onlarca Kızılderili savaşçı atlarına binmiş, reislerini bekliyordu. Analar, eşler, çocuklar savaşçıları yolcu etmek için meydanda toplanmıştı. Reis çadırının önündeki atına bindi. Meydanın ortasına doğru atını sürdü. Savaşçılara ve halkına döndü ve kalın ve gür sesiyle şöyle seslendi:

-“Eğer Büyük ruh manitu, benim için bir beyaz adam olmamı isteseydi beni beyaz adam olarak yarattırdı. Ama O beni bir Tatanka yaptı. Beyaz adamın kalbinde kabul edemeyeceğimiz istekler ve planlar var. Oysa benim kalbimde başka arzular var. Özgür doğduğum gibi özgür yaşamak. Özgür yaşadığım gibi özgür ölmek. Kartallar kartaldır, karga gibi olamaz. Şimdi biz yoksuluz ama özgürüz. Adımlarımızı bir beyaz kontrol edemez ve eğer bizler öleceksek doğrularımızla öleceğiz.”

Savaş naraları ve çığlıkları göğe yükseldi. Tatanka bir süre sustu. Tüylemlerle süslü tüfeğini sessizlik için havaya kaldırdı. Sessizlikten sonra konuşmasına devam etti:

-“ Onları biz mi çağırдық? Geldiklerinde düşmanlık mı ettik? Bizim kalbimizde sessizlik vardı. Kardeşlik vardı. Ama ne yazık ki barışı onlar bozdu. Artık ses çıkarma vaktidir. Ey Tatanka'lar o ses de büyük Ruhun sesidir. Elbet bütün çağlarda bu ses yankılanacak ve hakikat beyaz adamın yüzüne bir tokat gibi inecektir. Oysaki bu topraklar hepimize yeterdi. Ama açgözlü beyaz adamın karnı doymak bilmiyor. Son Irmak kurduğunda, son ağaç yok olduğunda, son bizon öldüğünde, beyaz adam, paranın yenmeyen bir şey olduğunu anlayacak.

Son ırmak için, son ağaç için, son bizon için, barış ve özgürlük için büyük ruhun sesini takip edin!”

Tatanka atını beyaz adamların toprağına doğru hızla sürmeye başladı. Tüm savaşçılar çığlıklar atarak peşi sıra ileriye doğru atıldılar. Şaha kalkan toz bulutu arasından geriye kalan, sadece umutsuz bir bekleyiş kalmıştı.

DERVİŞ BABA VE MELEKLERİN DUALARI

Beldelerden bir belde. Aşıkların beldesi. İnsanlar Müslüman, insanlar sevgi dolu. Komşu komşunun hakkına riayet eder, kimse kimsenin canına, ırzına, malına göz dikmezmiş. Kuşlar neşeyle şarkılar söyler, rüzgar “Huuu, Huuu...” diye zikrederek esermiş. İşte huzurun ve mutluluğun hüküm sürdüğü bu yerde bir de Derviş Baba yaşamış.

Derviş Baba bu beldenin sadece insanların değil tüm canlılarının babasıymış. Ağaçlar, kuşlar, çiçekler, karıncalar ve daha neler neler, hepsi Derviş Baba'ya saygı ve sevgi ile bağlıymış. Derviş Baba, Allah dostu bir aşıkmiş. Ömrünü Allah'a vakfetmiş, O'nun ve elçisinin sünneti ışığında hizmet eder, dururmuş.

İşte günlerden bir gün, başka bir yöreden bazı gençler toplanıp, Derviş Baba'nın yanına gelmiş. Geldiklerinde Derviş Baba'yı öylece ahşap bir sandalyede oturmuş, karşısındaki ağaca bakıyor halde bulmuşlar. Gençlerden birisi “Efendim biz sizin duanızı ve nasihatınızı almaya geldik.” demiş. Derviş Baba hiç cevap vermemiş. Ağaca bakmaya devam etmiş. Gençler başka bir soru sormaya cesaret edemeden beklemeye başlamışlar. Aradan epeyce bir zaman geçmiş. Derviş Baba tek bir kelime bile söylemeden yerinden kalkmış ve baktığı ağaca doğru gitmiş. Başlamış ağacı öpmeye, okşamaya. Bir yandan da “Üzülme, ey güzel ağaç, üzülme! İnşallah, derdine derman olacak birisini göndereceğim ben sana.” diyormuş.

Gençlerden birisi beklemekten rahatsız olmuş ve ayağa kalkarak ve ukalâ bir şekilde:

-“Efendi, biz senden nasihat dinlemeye gelmiştik ama sen hiç bir şey söylemedin.” deyivermiş.

Derviş Baba söz edene dönmüş ve bir güzel de nazar etmiş. Sonra da açmış bayramlık ağzını:

-“Evladım, sen bizim susmamızdan bir şey anlamadın ki konuşmamızdan ne anlayacaksın?” diyerek ağzının payını vermiş ve ağaçla vedalaştıktan sonra ilerdeki kahvehaneye gitmiş.

Derviş Baba gelince herkes hürmetle ayağa kalkmış. Selamlaştıktan sonra bahçedeki bir masaya oturmuş. Kahveci hemen şekerli kahvesini pişirmiş. Getirip önüne koymuş. Birkaç sokak ötede yörenin haftalık

pazarı kurulmuş olduğundan civar köylerden ve mahallelerden gelenler ile çevre her zamankine göre kalabalıkmış. O da kahvesini yudumlarken keyifle gelene geçene bakmaya başlamış. Laf söyleyen genç hariç diğer gençler peşini bırakmayıp onu takip etmişler.

-“Efendi Baba! Biz özür dilemeye geldik. Bizi bağışla!”

-“Evladım, sizin ne kusurunuz var ki özür dilersiniz. Her koyun kendi bacağından asılır. Biz zaten koyunu bacağından astık, mezbahaneye gönderdik. Yakında önümüze getirirler. Gelin, bakalım, oturun hele!”

Gençler hemen masanın etrafına dolmuşlar. Derviş Baba hepsini derin derin süzmüş. Sonra da nasihat etmeye başlamış.

-“Ey aşıklar! Bizim suskunluğumuz kalbinizi meşgul eder. Kalbin Allah’tan başkasıyla meşgul olması kişiyi helâke götürür. Az önceki suskunluğumuz, konuşamadığımızdan değil dinlememizdendi. O sırada ağacın dertlerini dinliyorduk. Yapraklarının renginde bir solgunluk vardı. Onu sordum. Hasta olduğunu söyledi. Her mevsim çeşit çeşit renklere bürünmesine rağmen bu mevsim iyi gıda alamadığından bu hale gelmiş. Ben de onu teselli ettim. İnşallah namazdan sonra ona bizim ziraatçimizi göndereceğiz.”

-“...”

-“İşte böyledir bu işler. Görmek için göze, duymak için kulağa ihtiyacı olanlardan olmayın! Siz ne zaman bunlardan vazgeçerseniz ve kalbiniz ile görür ve duyarsanız, tüm yaratılmışların sesini duymaya başlarsınız. Böylece Rabbiniz ile görür, O’nun ile duyar, O’nun ile tutarsınız. Ayetleri sadece mushafta aramayın! Her yaratılmış olan şey, Rabbinizin bir ayetidir. Onları görmek, onları duymak, onlara dokunmak gerek. Çünkü alemlerin Rabbi, Rahman ve Rahim olan O tek Allah, tüm varlıkların sırrıdır ve her mahlûk ise Rabbinizin aynasıdır. O halde bu alemde kendinizi, bir başınıza efendi ilan etmeyin! Nerede ne varsa, size yüce yaratıcının sanatkârlığını sergilemek için çırpınıyor. Onlara bakın, onları duyun ve onlara dokunun!”

O esnada yanlarına bir gariban yaklaşmış. Bir şeyler söylemek istiyormuş ama utancından geride öylece duruyormuş. Derviş Baba sözünü tamamladıktan sonra karşısında duran o fakire dönmüş:

-“Gel, kardeşim! Çekinme! Bir derdin mi vardı?”

-“Evet, Efendim. Yalnız nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

-“Orada öylece durma, yanıma gel! Bir şey söylemene de gerek yok. Sırtımdaki cübbeyi al! Pazara götür, sat! İhtiyacını da gider!” demiş. Fakir sıkılarak ve edeple yanaşmış. Derviş Baba’nın cübbesini sırtından almış. Sevinçle teşekkür ederek, pazarın yolunu tutmuş.

Pazara gelen fakir kişi elindeki cübbeyi satmaya çalışırken yanına bir adam gelmiş. Cübbeyi görünce çok beğenmiş. Fakirin ihtiyacı olan parayı pazarlık bile yapmadan ödeyip ve cübbeyi satın almış. Yan dükkanlardan birinde paket yaptırarak, elinde paket yola düşen adam, soluğu Efendi’nin oturduğu kahvehanede almış. Efendi’nin olduğu masaya utana sıkıla yaklaşmış. Masanın çevresindeki gençler, şaşkınlıkla gelen arkadaşlarına bakarken Efendi, az önce kendisinden azar işiten o gence gülümseyerek bakmış.

-“Kasaplar ne kadar da yavaşmış. Gel bakalım evlât! Niye bu kadar geciktin? Biz de seni bekliyorduk.” deyince genç hemen yanaşmış ve “Çok çok özür dilerim efendim. Ben büyük bir hata işledim. Ne olur, bağışlayın beni!” diyerek özür dilemeye başlamış.

-“Tamam, tamam, önemli olan hatanı anlamış olman. Zaten kefaretin de bir fakiri doyurmaktı. Onu da ödediğine göre emanetini bırak ve sen de bir sandalye çek bakalım.”

Oradaki herkes neredeyse küçük dillerini yutacak vaziyette olanları izlerken genç, Efendi’nin sözleri karşısında hayretlere dalmış. Son bir gayretle elindeki paketi göstererek:

-“Şey, Efendim, size lâıyk değil ama ben size küçük bir hediye aldım. Kabul eder misiniz?” demiş ve Derviş Baba’nın gülümsemesi ve etraftaki kişilerin şaşkın bakışları altında elindeki paketi açmış. Herkes bir de ne görsün? Az önce Derviş Baba’nın fakir adama ihtiyacını gidermesi için verdiği cübbe değil mi?

-“Getir oğlum, koy şöyle omzuma!” demiş Derviş Baba.

Genç adam, cübbeyi özenle Derviş Baba’nın omzuna yerleştirip, masanın bir köşesine çekilince Efendi Baba, faltaşı gibi açılmış gözlerle kendisine bakan gençlere şöyle seslenmiş:

-“Evlatlarım! Bizler yalnızca birer emanetçiyiz. Allah verir, Allah alır. Malın da mülkün de gerçek sahibi O’dur. Ne malım var diye övün, ne malım yok diye dövün! Dünya dediğin bir kaç günlük oyalanmaktan

başka bir şey değildir. Asıl olan Allah’a kul olmaktır. Kul olmak bir bina ise bu binanın temeli teslimiyet, duvarları samimiyet, çatısı hamiyettir. Kapısı besmele, penceresi şükür, ocağı sabırdır. Tüm eşyaları da ibadettir.”

Derviş Baba yavaşça kalkmış. O önde gençler ardında, müezzinin o güzel sesiyle okuduğu ezanın eşliğinde, ağır adımlarla camiye doğru gitmeye başlamışlar.

Efendi Baba, cemaatteki yerini aldığı anda, pazarda kimsecikler kalmamış ve cümle Müslüman Pazar Camisini doldurmuş. Sokaklara kadar dolup taşan cemaatin imamı, namazı kıldırılmaya başladığında da melekler, o beldenin insanlarına, imrenerek bakıyorlarmış. Yeryüzünde Fatiha’lar, tek bir gönül olmuş o güzel insanların dudaklarından, berrak bir pınar gibi dökülürken, meleklerin duaları da semalara yükseliyormuş.

MAHKÛM

-“30 Yıl!”

Hâkimin ağzından dökülveren sözler, gönül atına bir kırbaç gibi indi. Duyguları şaha kalmış, doludizgin koşmaya başlamıştı. Arı kovanın içine düşmüş zavallının tekiydi. Hayat denen arı kovanında, kimilerine bal düşerken, ne gariptir ki kendisine hep arıların zehirli iğneleri düşmüştü. Zehirden davul gibi şişen gönlünün acısına, beyninde uğuldayan arıların vahşi vızırtıları karışıyordu. Ağızlar. Beynini yiyen korkunç dişli ağızlar. Hepsi birden ısıırıyordu Kemâl’i. Artık hiçbir şey duymuyordu. Salonu dolduran kalabalığın uğultuları, Gönlünü ısıırıyordu. Hissiyatını yitirmiş, uyuşmuş halinin buğulu perdesi ardından tüm olanları seyrediyor, anlamaya çalışıyordu. Neler oluyordu? O burada ne yapıyordu? Başka bir yerde, başka birisi olarak yeniden başlamak çok uzaktı artık.

Beynindeki kıyamete inat, bağırarak istiyordu ama sesi, bir sükûnet abidesi gönlünün yalnızlıklar uçurumundan yuvarlanarak kayboluyordu. Yıkılan hayatının enkazı altında can çekişen bir deprezede idi. Bağırabilseydi, sesini duyup da onu, kurtarmaya gelen olur muydu? Ne yazık ki artık, her şey için çok geçti. Hayalleri vardı bir zamanlar,

umutları vardı. Ya şimdi? Ona kalanlar, ellerine takılan kelepçeler, onu götüren jandarmalar ve cezaevine doğru yürüyen adliye koridorlarındaki ayak sesleriydi.

Karanlık geceye nispet bir dolunay gibi güzel Fatma, hıçkırıklara boğulmuş halde önüne çıktı. Kemal, “-Bekleyeceğim, Kemal’im, bekleyeceğim” diyen eşine hüzünle baktı. Kaderinin saçlarını, mazisinin aynasında taramaya korktu. Yıktığı hayalleri için Fatma’dan af dilemek, her şeye rağmen onu sevdiğini söylemek istedi ama buna gücü yetmedi. Öne eğilmiş başı, kelepçeli elleri ile ona, ne diyebilirdi? O ağlayan gözlerde bir zamanlar, ne sevgiler vardı, ne umutlar saklıydı. Ya şimdi? Ona ne söyleyebilirdi?

Yavaşça sevdiği kadının gözlerine baktı. Bir zamanlar o yaşlı gözlerde, ne sevgiler vardı. Ne umutlar saklıydı. O gözler gülerken, ne sevinirdi Kemal. Onu güldürmek, mutlu etmek, mutlu ederdi, Kemal’i.

Kemal iki yanında jandarmalar gerisinde gözü yaşlı pek çok insan, cezaevi arabasına bindi. Seyrederken pencereden dışarıyı, hiçbir yerini oynatamıyor hatta düşünemiyordu bile. Dışarısı ne kadar da kalabalıktı. Bir zamanlar o da onlardan birisiydi. Onlar gibi yarınlardan habersiz, hayatın ona çizdiği yoldan kaygısız, öylece yaşıyordu. Ne garip insanın hayatı ansızın nasılda değişiyordu. Kim bilir ne hayaller kuruyorlardı? Ne umutlarla akşamı bekliyor, ne umutlar da akşam, onları bekliyordu. Bu nasıl bir yazgıydı. Sanki yaşadığımız hayatımız, bir rüya gibi emanet. Düşler ve gerçekler. Oysaki kandıığımız, bu emanet hayatları, ne kadar da ciddiye alarak yaşıyoruz. Bir bilsek hayatlarımızın bize ait olmadığını, bir bilsek. Belki alınmazdı elimizden o zaman.

Kemal’in de şu dışarıda ki, emanetçilerden ne farkı vardı. Dışarıda güneş parlıyordu. Hava güzel ve yumuşak. Gündüzün ortasında parlayan güneşin, sokakları aydınlatmasına rağmen, Gönlündeki tüm sokaklar karanlıktı.

Keskin fren sesi, açılan kapılar. “Hadi hemşerim geldik.” Kemal sessizce indi aşağıya. Kocaman bir demir kapı, karşısında duruyordu. Kapı büyük bir gıcırta ile açıldı. Gönlü ve beyni felç olmuş, duygularını kıpırdatamıyordu. Yoksa burası bir mezarlık, kendisi de bir ölü ve onu gömüyorlar mıydı? Bu nedenle mi düşünemiyordu? Her yanı kaskatı kesilmiş, bedeni buz gibiydi. Badem gözlerinde ki, umut ışıklarında

geriye kalan, grileşmiş ışıklar da, karanlıklara teslim olmak üzereydiler. O şimdi geleceğin rahminde, kaderinin çileli çocuğuydu.

Yarınlarına, önündeki koyu, sis tabakasının ardından, fersiz, donuk gözlerle bakıyordu. Artık yapacak bir şey yoktu. Demir kapı ardından hızla kapanırken, bilinmeyen karanlığın içerisine, itaatkâr bir şekilde, bedenini ikram etti.

Küf kokan koridorda, gardiyanla beraber yürüyordu. Gardiyan bir yandan konuşuyor, bir yandan da gülüyordu. Bu manzaraya alışkındı. Göreviydi. Ne yapsaydı yani, her gelenle beraber ağlasa mıydı? Sesler Kemal'in boş kafasının, içinde yankılanıyordu. Uzun koridorun sol yanına , sıra sıra dizilmişti, demir kapılar. Kapıların üzerinde, küçük pencereler. Pencereden belli belirsiz sızan, ışık huzmeleri. Huzmelerin üzerinde toz zerreleri, havada dans ediyorlardı. Işığın mahkûmu toz zerreleri, yılların mahkûmluğuna, alışmış görünüyordu.

İçinde, sönen ateşin, Son bir kıvılcımı parladı.

-Anne, anneciğim, beni yalnız bırakma. Bu kâbusun ortasından çıkar beni. Sevgi dolu kollarını, sevgiyle ışıldayan gözlerini istiyorum anne. Bu karanlıklar gönlümü kör ediyor. Yapayalnız tek başıma, bırakma beni buralarda. Hadi anne, uzat ellerini, ellerimi tut. Ellerinin yumuşaklığını özledim. Uyandır beni bu kâbustan. Elimi, yüzümü yıka. Gönlümü yıka. İster kız bana, istersen döv ama ne olursun anneciğim, bırakma beni burada. Artık uslu bir çocuk olacağım. Hiç yaramazlık yapmayacağım. Söz veriyorum sana. Babamın her dediğini yapacağım. Sizleri hiç üzmeyeceğim. Haydi anne tut ellerimi. Tut.

Ellerine baktı Kemal. Ellerinde kaderini yazan sıcak kan lekelerini gördü.

-“Baba, yeter! Ağır konuşuyorsun. Küçük bir çocuk değilim artık.”

-“Vay, demek büyüdün de adam oldun ha! Oğlum, sen büyüdün ama hala adam olamadın.”

Mehmet, emekli olduktan sonra evin damında güvercinler için küçük bir kümes ve hemen bitişiğinde de kendisi için bir odacık yapmıştı. Çeşitli güvercinler satın alıyor, onlara bakıyor ve istekli olan olursa da satarak, kendisine ek gelir elde ediyordu. Çocukluğundan beri çalışmış sokaklarda seyyar satıcılık yapmış, bakkal dükkanı açmış, basma kumaşlar satmış ve niyahet uzun yol şöförlüğü yapmıştı.

Bu sürede eşini, çocuklarını kimselere muhtaç bırakmamıştı. Bir arsa alıp üzerine ev de yaptırmıştı. Çocukları büyümüşlerdi. En büyük oğlu Kemal'i de evlendirmişti. Ancak ne hikmettir Kemal ile bir türlü anlaşamamışlardı. Kemal okumayınca yanına alıp bir meslek edinmesini istemişti ama baba oğul beraberce çalışamamışlardı.

Sokakların vermiş olduğu öfesine hakim olamayan Mehmet, zaman zaman oğlunu dövüyordu. Araya giren anne de bu dayaktan nasibini alıyordu. Araları hiç de iyi değildi. Anne aralarını ne kadar düzeltmek istese de bir türlü başarılı olamadı. Böylece kavga dövüş içerisinde yıllar yılları kovaladı. Nihayet askerlikten sonra Kemal yine de babası gibi şöför olmuştu. Mehmet borçla ona bir taksi aldı. Kemal çalışarak taksi borcunu ödeyecekti. Araya evlilik girince iki karpuzu tek kolda taşıyamadı. Bir süredir arabanın taksitlerini ödemediği ve babasının da kefil olması nedeniyle alacaklılar kendisine ve babasına protesto çektiler. Bu arada Kemal, borcu ödeyebilmek ve eşinin bazı isteklerini de yerine getirmek için taksiyi sattı. Babası “Ekmek teknesi satılır mı?” diye bu duruma çok kızdı.

İşte o gün Kemal, bu durumu görüşmek üzere babasının yanına gelmişti. Babası yine her zaman ki gibi güvercinlerin yanındaydı. Annesiyle oturmuş çay içiyorlardı. Kemal merdivenlerden çıktı ve odaya girdi.

-“Oo, bak hanım! Kimler gelmiş? Beyzâdemiz teşrif etmişler.”

-“Yapma bey! Hemen laf söyleme! Bakalım ne diyecek? Önce bir dinle!”

-“Neyini dinleyecem ben bu’ın. Ne için gelecek ki parası bitmiştir de ondan gelmiştir.”

-“Baba, her zamanki gibi bağıırıp çağırıyorsun. Oysaki ne kadar çok isterdim beni bir kere bile dinlemedi ama hiç dinlemedi.”

-“Boş boş konuşan dinlenir mi? Ama merak etme ben seni dinlemiyorsam da seni takip ediyorum. Hakkında maşaallah ne güzel haberler alıyorum!? Arabanı, ekmek tekneni satman gibi. herif, insan işini satar mı? Ha işini satmışsın, ha eş.....”

-“Baba, yeter! Ağır konuşuyorsun. Küçük bir çocuk değilim artık.”

-“Vay, demek büyüdün de adam oldun ha! Oğlum, sen büyüdün ama hala adam olamadın.”

-“Bana sövüyorsun, sessiz kalıyorum ama eşime laf söyleyemezsin.”
-“.....,, senden mi izin alacam?”

Derken Mehmet yerinden kalktı ve hızla Kemal’in üzerine atıldı. Yumruklar havada uçuşuyor, yer yerinden oynuyordu. Anne öfkeli iki canavarı birbirinden ayırmak için canhıraş didiniyordu ama gücü yetmiyordu.

Aniden her yer kıızıla boyandı. Gök kızıl, yer kızıl, eller kızıl oldu. Kemal sofrada duran bıçağı kapmış ve babasına doğru sallamıştı. Bıçak darbesiyle Mehmet, yere yığıldı. Ne hazin bir son. Karşısında duran oğluydu. Kemal, donmuştu. Akıl tutulması yaşıyordu. Ellerindeki kanı üstüne başına silmeye başladı. Bir kâbus görüyor olmalıydı. Oradan uzaklaşmak istedi ve hemen koşarak kayıplara karıştı. Ne hazin bir son. Yerde yatan babasıydı. Anne ise çığgınca bağırıyordu.

-“Komşular, yetişin! Yangın var! Yangın var!”

Eline su kovanını alan yukarıya koşmaya başladı. Yangın var sandılar ama olay yerine gelen, bu yangına bir kova suyun yetmeyeceğini hemen anladı da Mehmet’i kucakladıkları gibi aşağı indirdiler. Ambulans geldi ama Mehmet hastaneye giderken son nefesini verdi.

“Baba sevgisini koru! O sevgiyi kesip atarsan, Allah’ta senin saadet ışığını söndürür.”

Hadis-i Şerif

Kemal içine düştüğü kâbusun, gönlünü çiğneyen pis ağzında, yavaşça öğütüldüğünü hissediyordu. Yok oluşu başlangıcındaydı. Ümitsizce çırpınmak neye yarar? Son çırpınışları da umutsuzluğun, derin kuyusuna yuvarlandı. Korkunç kâbusun midesine düşerken haykırmalarına, kâbusunun kahkahaları karışıyordu.

Yıllar yılı, dayaklar, kavgalar, aşağılanmak, sevgisizlik ve kaçınılmaz son.

Nihayet gardiyan, bir kapının önünde durdu. Koca anahtar ile kapıyı açarken, menteşeler, rahatsız edilmenin öfkesi ile, dişlerini gıcırdattı. Görünmeyen bir hüzün dumanı odayı kaplamıştı. Hayatın acımasız kum saati, ters çevrilmiş, hayat hırsız kum taneleri, birer birer hayatını çalmaya başlamıştı.

Karşı pencereden giren güneş ışıkları, gözlerine hücum etti. Pencereye yanaştı. Gökyüzünde ki maviliklerin içinde, gözlerini yakan

güneşe, ısrarla bakmaya başladı. İçinde öyle bir yangın vardı ki, mazisinin teresesinde, kesilmedik yeri kalmamıştı.

Şimdi bu pencereden, kuşlar gibi uça, mazinin pis kursağında, öğütülmeyi beklemekten kurtulsa, hayata yepyeni bir yerde, yeniden başlasaydı. Yeniden doğsaydı. Bir anlık bile olsa, beden hapishanesinden kurtulan gönlü, rüzgârın dalgalarında sörf yapan, martılar gibi, maviliklere kanat çırpı. Karanlıklara gömülen bedenine inat, mutluluklar alemine kanat açmıştı. Ama ne yazık ki, bedeninin mahkûmu ruhu, eninde sonunda hapishanesine, geri dönecekti. Gerçi ne önemi vardı ki bunun, o zaten bir mahkûmdu.

MEZARINA GELDİM BABA

-“Mezarına geldim Baba! İşte buradayım.”

Mezarın kenarına yavaşça diz çöktü. Konuşmak istiyor ama ağlamaktan bir türlü konuşamıyordu. Zayıflıktan elmacık kemikleri çıkmış, yanakları çökük adamın, yüzündeki derin çizgilerden oluk gibi gözyaşları süzülüyordu. Saçları ağarmış, yaşlanmıştı. Ara sıra gelen kesik kesik öksürükten tüm bedeni sarsılıyordu. Ağlayınca biraz rahatladı. Ceketinin cebinden çıkardığı ucuz sigaradan bir tane ağzına koydu ve kibriti çaktı. Sönmesin diye titreyen ellerinin arasına aldığı kibritle sigarasını yakıp, derin bir nefes çekti.

-“Söyle baba! Bunca şeye değdi mi? Yıllarca dövdün, sövdün. Kırdın, döktün. Yaptıklarının sonunu sana göstermeye geldim baba. İşte bak! Eserin karşında duruyor. Yaşadıklarımın hangisini anlatayım sana? Sen toprağın altında bir ölüsün, ben ise toprağın üstünde bir ölü.

Hatırladın mı? Hani duşu açardın da suyun altında hortumla döverdün beni. Araya giren annemi de saçlarından tutup yerlerde sürükledin. Neyin öfkesiydi bu baba?

Hatırladın mı? Hani beni evden kovmuşsun. Daha toy bir yeni yetme çocuktum. Beş parasız sokaklarda bir serseri gibi aç, sefil kalmıştım. Aylarca köprü altlarında, kayıkların içinde gizlice yatmış, çöpleri karıştırarak karnımı doyummuşum. Yine bir gece kayıkların birinde yatarken, sarhoş bir canavarın saldırısına uğramıştım. O yaratık, iğrenç emellerine ulaşırken, “Baba! Baba!” diye bağırdığımda neredeydin sen

baba? O pislği birkaç gün sonra bıçaklarken, polisler beni nezarete atarken neredeydin sen baba?

Hatırladın mı? Hani beni dvemeyeceğin yaşı gelmiştim. Artık bir sokak çocuğu, bıçkın bir delikanlıydım. Sana gelmiştim aynen böyle. Belki yıllar seni, değiştirmiştir diye sanmıştım. Hani annemi dvyordun öldüresiye, yok edercesine, aynı eskisi gibi ama bir tek farkla. Artık ben bymştm baba. Ne olduğunu anlamadım ki araya girdim. Elini tuttum. Bir de baktım ki ellerimde kanın var. Bir tarafta sen, bir tarafta annem ve bir tarafta da ben öylece yığılıp kalmıştık.

İşte baba, o günden sonra asırlar geçti. Yeni çıktım. İçerde yaşadıklarımı sana anlatamam. Anlatamam çünkü anlamazsın. Yine de ilk sana geldim baba. Ne olurdu biz de basit ve mutlu bir hayat yaşasaydık. Söyle baba, söyle! Bunca şeye değdi mi?”

Adam ellerini açtı. Babasının ruhuna bir Fatıha okudu. Ayağa kalktı ve büyük bir hasretle kendisini bekleyen yaşlı annesinin ellerini öpmek üzere, “En azından bundan sonra, eğer yapabilirsem, o kadının yüzünü gldreceğim.” diye düşünerek, ağır ağır yola koyuldu. Yitip giden birkaç hayat daha, mazinin çöplüğüne atılırken, geleceğin yolunda, baharın umut ççekleri açmaya başlamıştı bile.

NE YAZIK, BİR YILDIZ DAHA KAYDI

Eski mermer stnların arasından çıktı ve kenarları aşınmış taş merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladı. zerindeki beyaz örtünün kenarını, buruşmuş elleriyle tutarak başına doğru fırlattı. Yorgun ve düşünceli hali yüzündeki keskin çizgilerden okunabiliyordu. O sırada ellerinde parşömen parçaları ve kalem olan geç bir adam koşarak yaşlı adama yanaştı. Her halinden heyecanlı olduğu belliydi. Utangaç ve sıkılğan bir halde söylemeye çalıştığı şeyleri toparlamaya çalışırken beyaz örtülü adam, gerisindeki stnlu tapınağın gölgesinde durdu ve gelen yabancıya sert bir bakış fırlatarak:

-“Ne istiyorsun?” diye sordu.

-“Sizi tanımak benim için bir onurdur efendim.” diye karşılık verdi geç adam.

Elindeki asayı bir sonraki basamağa dayayıp yavaşça inmeye başlayan adam ise umarsızca şöyle dedi:

-“Ama ben sizin için aynı şeyi düşünmüyorum.”

Genç adamın pes etmeye niyeti yoktu. Israrlı takibine devam ederek:

-“Hocam, ben talebeniz olmak istiyorum. Lütfen beni kabul edin.”

Kare taşlarla özenerek döşenmiş meydana indiler. Meydanın ortasında sekiz köşeli bir havuz vardı. Çevresinde yer yer insan grupları birbirleriyle sohbet ediyor, gülüşüp konuşuyorlardı. Hoca birden durdu. Asasından güç alarak, peşi sıra gelen adama döndü. Gözlerinde belli belirsiz bir tebessüm ve saygı vardı. Sözler dudaklarından yavaş ve tane tane dökülmeye başladı:

-“Demek bu yolda yürümek istiyorsun? Âşıklardan olmayı, bilgiyle doymayı ve demek benim gibi olmayı arzuluyorsun? Bu işe kalkışarak başına ne işler açacağını düşün. Başkaları kadar yemeyeceksin, onlar kadar içemeyeceksin, diğerleri kadar uyumayacaksın. İstedğin buysa hayatın zevklerine veda et. İnsanlardan uzak olacak, yalnızlığı tercih edeceksin. Cahiller tarafından alay edilecek, hor görüleceksin. Sana deli diyecekler. Şan, şöhret, mevki ve makam sahibi olamayacaksın. Bu yolun dikenleri çoktur. Taşları ayağını kanatır. İyice düşün ve kararını ver. Bu yola girmekle kaybedeceğin bunca şeyin, bu yoldaki oldukça çetin mücadelenin hepsini iyice düşün ve huzurun, özgürlüğün ve hakikate ulaşmanın bedeli olup olmayacaklarına karar ver. Yoksa var git başka yollara, hayatını çocukça bir heves uğruna harcama. Evvela kendinin kim olduğunu bilmek lazımdır. İyi düşün. Bütün bu yolun sonunda da seni bekleyen ancak yine sensin. Öyleyse sen, bütün bunlara değer misin?”

Bir an durup öylece birbirlerine baktılar. Sessizlik, genç adamın kalbine saplanan, aslan armalı çelik kılıç gibiydi. Derken Hoca yoluna ağır adımlarla devam etti. Genç ise ne yapacağını bilemez halde, tüm tutku, heves ve korkularının çarmihında mihlanmış, Hoca'nın ardından öylece bakıyordu. Yaşlı âşık giderken homurdandı:

-“Ne yazık! Bir yıldız daha kaydı.”

Kudret'in ışığı her an, ayrı bir şan olur, anda her can aşk ile hayat bulur, Her dem sükûtu hayaldir, gayb olur, kim yare hemhal, nuru Hakkı bulur.

ALLAH'IN ELÇİSİNDEN GELEN MEKTUP

Küçük bir hurmalık içindeki kuyudan çektiği suyu kana kana içti. Kırbasını da tamamen doldurduktan sonra devesi içinde yandaki su kabını doldurdu. Devesine doğru giderken, karşıdaki kum tepesinin ardından gelmekte olan bir atının silüetini gördü. Sarı devenin suyunu verdi ve bir hurma ağacının gölgesine ilişti. Çantasından çıkarttığı birkaç parça yiyeceği, yere serdiği renkli örtünün üzerine yaydı. Uzun entarisini düzeltti ve bağdaş kurmuş halde besmele çekerek sofrasındakileri yemeğe başladı.

Güneş batmak üzere garbın ufkuna doğru eğilmiş ama hala sıcaklığı ile çöldeki hükümranlığını haykırıyordu. Yolcu geceyi burada geçirip, yarın yoluna devam etmeyi aklından geçirirken, atlı adam kuyunun başına çoktan gelmişti. Atından inerken:

-“Selamun aleykum” diye selam verdi. Yolcu “Ve aleykum selam” diyerek selamı aldı ve merakla gelen atlıya bakmaya başladı. Atlı kuyunun kenarında duran su dolu kovadan avucuna doldurduğu suyu hızla yüzüne vurdu. Başındaki beyaz örtüyü kaldırdı. Uzun ve siyah, dalgalı saçlarını ıslak eliyle mesh etti. Birkaç avuç su içti ve atını da suladı. Ardından dikkatli ve ağır ağır abdest almaya başladı. Atının işinin bitmesini bekleyen yolcu nihayetinde:

-“Buyur beraberce yiyeyim. Soframı şereflendir.” dedi.

-“Aç değilim. Sana afiyet olsun. Yolum uzun ve çetindir. Hemen yoluma devam etmeliyim.” derken diğer bir hurma ağacının altında tekbir getirerek namaza durdu. Sağına ve soluna selam verdikten sonra ayağa kalktı ve atına doğru ilerledi. Yolcu, atlı adamı geldiğinden beri pür dikkat izliyordu.

-“Ey güzel insan! Yolculuk nereye? Nereden gelip, nereye gidersin?” diye sordu.

Atlı adam atının yularını düzeltti, sol ayağını mahmuza geçirdi ve çevik bir hamleyle atın üzerine hopladı. Atın üzerine iyice yerleşip, gölgedeki sofrasının yanında şaşkınlıkla ayağa kalkmış ve onu izleyen yolcuya döndü.

-“Medine’den gelir, Rum diyarına giderim. Allah’ın elçisinden İmparator Heraklius’a İslâm’a davet mektubu götürürüm.”

-“Öyleyse yolun açık olsun, ey yiğit insan!”

Atlı adam atını mahmuzlayıp, Rum diyarına doğru hızla uzaklaştı. Geride kalan yolcu, atlı adamın ardından bakarken gözlerinden inci gibi süzülen gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Çünkü o da Yüce Allah’ın daveti üzerine, iman etmek için Medine’ye, Allah’ın kulu ve elçisi Muhammed aleyhisselam’a gidiyordu.

"Bismillâhirrahmânirrahîm.

Allah'ın kulu ve elçisi Muhammed'den Bizans imparatoru Herakleios'a,

Hidayete uyanlara selâm olsun. İslam'ı kabul et ki kurtuluşa eresin ve Allah da ecrini iki kat versin. Eğer kabul etmezsen sorumluluğun altındaki insanların (Erîsîyyîn) günahını sen çekersin. "Ey Ehl-i Kitap! Sizin ve bizim aramızda müşterek olan söze gelin: Sadece Allah'a kulluk edelim ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp da birimiz diğerini rab edinmesin. Eğer yüz çevirirlerse `şahid olun biz Müslümanız' deyiniz."

ŞİMDİKİ AKLİM OLSAYDI!

-“Şimdiki aklım olsaydı o hataları yapmazdım.”

-“Elbette, şu anki pişmanlığın geleceğin açısından çok güzel ama bir de şöyle düşün! Eğer o hataları yapmasaydın, şimdiki aklın olmazdı.”

-“Nerdeyse hata yaptım diye sevineceğim”

-“Hayır, öyle değil! Muhakkak üzüntü duyacaksın. Zira bu duyguların sana, aynı hataları bir daha yapmaman için güç verecek. Tabii ki ders alır, tövbe eder ve artık iyi işler yaparsan. Unutmamalısın ki şimdiki halimiz, geçmişte yaptığımız tercihlerimizin bizi getirdiği son noktadır. Tercihlerimiz, hayat yolumuzdaki insan olmak hedefine varmamız için yaşamamız gereken, kaçınılmaz pişmanlıklara dönüşebiliyor. Geçmişin pişmanlıkları ve geleceğin beklentileri arasında sıkışıp kalıyoruz. Bundan kurtulmanın en güzel yolu ise geçmiş ve geleceği şu ana hapsetmek.”

-“Anlamıyorum. İçimdeki karmaşadan nasıl kurtulacağım ve daha huzurlu bir hayat yaşayacağım?”

-“Öncelikle “Şimdiki aklım olsaydı!” gibi bir laf etmeyeceksin. İlerde aynı lafı söylememek için şimdiden geleceğini huzur için yeniden inşa edeceksin. Bu gün yarınının geçmişi ve dününün geleceği değil mi? İşte yarın olduğunda, geçmişine bakıp da pişmanlık duymamak için, bu gününü güzel ve doğru yaşamalısın. Ayrıca yarın dediğimiz zaman ise gerçekte henüz yaşanmadığı için, hakikatte yarın diye bir yaşanmışlık yoktur. Gelecek beklentilerimiz bizi aldatıyor. Sanki yarın önceden yaşanmış ve hazırda orada bizi bekliyormuş gibi algılıyoruz. Bu hatalı bir düşünüş tarzıdır. Yarın, bu günkü eylem taşlarımızla inşa ettiğimiz bir bina gibidir. Gelecek beklentilerimiz de bu günkü eylemlerimizle elde edilirler. Kısaca şöyle diyebiliriz. Yarın ne olacağını mı merak ediyorsun? O halde bu gün ne yaptığına bak! Bu gün ne yapıyorsan yarın o olacak inşaallah.”

-“Şimdi anlıyorum. Hayat düz bir eksende yürümek demek değilmiş.”

-“Evet, aynen öyle. Hayat düz bir çizgi değildir. Hayat sadece bir noktadır. Çizgisel anlayışımız, hafıza merkezimizdeki, yaşadıklarımızın kaydından kaynaklanmaktadır. Geçmişte, gelecekte beynimizdeki kayıtlarımızdır. Öyleyse, olmayan şeyler için acı çekmeyi bırakmalı ve şu anı güzel yaşamalıyız. Öncelikle yaptıklarımızdan ders almak, tövbe etmek ve Allah’tan af dilemek lazımdır. Ardından iyi ve güzelin peşine düşmeli, kendi kendine “Artık anımı hayırlı işler için harcayacağım.” diye söz vermelidir. Eğer ayağımız tökezler de yine düşersek, yılmadan tekrar ayağa kalkmalı, yeniden ve yeniden denemeye devam etmelidir. İyice bil ki sevgili dostum, insan düştüğü zaman değil, düştüğü yerden kalkmadığı zaman yenilmiş olur.”

YA NASİP DEMEK LAZIM, YOKSA NE ME LAZIM!

-“Haydi Hasan! Fazla oyalanmadan yola koyulalım. Çok şükür burada işimiz bitti.”

Hasan son bir kez karşı tepenin yamaçlarındaki büyük patlamalara bakarken, gecenin karanlığında, artarda parlayan kızıl alevler,

kendilerini kapkara dumanlara teslim ediyordu. Haykırış ve koşuşturma seslerinin eşliğinde Hasan, atına bir hamlede bindi ve Ali'nin peşi sıra atını mahmuzladı.

-“Gel!”

Tarihi ahşap kapı gıcırtyla açıldı ve iki genç asker içeri girdi.

-“Teğmen Ali, emret komutanım!”

-“Çavuş Hasan, emret komutanım!”

Komutan makam koltuğundan sevinçle fırladı ve gelen askerleri sevgi ve şefkatle kucakladı.

-“Aferin evlatlarım! Haberiniz bize ulaştı. Cephaneliği imha etmeniz düşmana büyük bir darbe vurdu. Çok şükür, çok şükür”

Teğmen Ali: -“Biz vazifemizi yaptık komutanım.” derken yanakları kızaran Hasan çavuş da odanın zeminindeki, ihtiyarlamış tahta döşemenin yüzündeki, kıvrım kıvrım uzanan, yılların yorgun çizgilerine bakıyordu.

-“Güzel bir iş başardınız aslanlarım. Şimdi gidin! Dinlenin! Yeni vazifeniz için, yarın sabah odamda sizi bekliyorum.”

İki asker sertçe selam verdikten sonra dışarı çıkıp, karargâhın avlusuna inen ahşap merdivenlerden inmeye başladılar. Merdiven basamaklarından bir tanesi artık son nefesini verirken, çatırtıyla ikiye ayrıldı. Çavuş Hasan büyük bir gümbürtüyle aşağıya düştü. Teğmen Ali de yardım etmek üzere peşi sıra üçer beşer merdivenleri atlayıp, Hasan Çavuş'un yanına gelmişti ki aşağıdaki bağırıtı çağırıtının ne olduğunu anlamak için, balkona koşan Komutanın aceleyle ve dikkatsizce dokunduğu, balkonun kenarındaki çiçek saksısı da Teğmen Ali'nin kafasına şiddetle iniverdi. Ne olduğunu bile anlamadan yere yığılıp kaldılar.

Çavuş Hasan'ın kolu bacağı sarılmış, Teğmen Ali'nin de kafası yarılmış olduğu halde ikisi de kendisini, askeri revirin hasta yatağında, yan yana yatıyor halde buldular. Şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. Hayretle bir hallerine ve birde o sırada yanlarına “Geçmiş olsun!” demeye gelen Komutanlarına baktılar ve üçü birden neşeyle gülmeye başladılar. Onlarla beraber gülen, yan taraftaki doktor da aklından şunları geçiriyordu:

“Nasip ise işin, mermere geçer dişin, nasip değişe işin, helva yerken kırılır dişin.”

YAŞLI KADIN VE BEKLENEN GENÇ ADAM

-“Bu seninle son konuşmamız olmayacak. Tekrar görüşeceğiz.”

Yaşlı kadın hastane yatağında yatarken hayallere daldı.

Yaşadıklarından ziyade yaşamadıklarına üzülüyordu. Uzun bir ömür sürmüştü. Acı ve tatlı o kadar çok şey görmüştü ki yine de bir tek ona hasretti. El ele değmeden, yalnızca kalpten, ömür boyu süren bir sevdıyla, bu Dünyadan bir tek onu sevmiştı.

Gözleri odanın kapısında, kulakları koridordaki ayak seslerindeydi. Yatağının sağında solunda evlatları vardı. Son vazifelerini yerine getirmeye çalışıyorlardı. Annelerini avutmak, biraz da olsa acılarını hafifletmek için havadan sudan konuşmalar yapıyorlardı. Yaşlı kadın ise kalbi kapıda olduğu halde onlara cılız sesiyle cevap vermeye çalışıyordu.

Bunca bekleyiş boşuna mıydı? Gelmeyecek miydi?

Doktor son kontrollerini de yaptı. Tatlı sözlerden sonra dışarı çıkarken, yaşlı kadının evlatlarını göz ederek dışarı çağırıldı.

-“Maalesef, artık her şeye hazır olun!” dedi.

Kız ağlamaya başladı. Kardeşini bağrına basan abinin de gözleri yaşla dolmuştu. Yan tarafta konuşulanları dinleyen birkaç yakın tanıdık ise metin olmaya çabalıyordu. Koca bir çınarın devrilişine şahitlik ediyorlardı. Gözlerini sildiler. Belli etmemeli, son anlarında onun yanında olup ona moral vermeliydiler. Böylece içeri girdiler.

Yaşlı kadın başını yavaşça kapıya doğru çevirdi. Birden inanılmaz bir şekilde gülmeye başladı. Sevinç ile yumuk yumuk gözleri iyice açıldı. İçeri girenler umut ve heyecan içinde etrafını sararken, artık kenarları buruşmuş ince dudaklarından, söylemek için can attığı sözler dökülüyordu:

-“Geldin demek, hoş geldin!”

Yüzünde tatlı gülümse olduğu halde başı yan tarafa, oğlunun kollarına düşerken, kapıya bakanlar orada her hangi bir kimseyi

göremediler. Görenler ve duyanlarsa içeriye giren genç adamın söylediği şu sözleri işittiler:

-“Ben sana demedim mi? Bu seninle son konuşmamız olmayacak. Tekrar görüşeceğiz.”

Tam o anda ise uzaklardaki beklenen genç adam, gidememenin acısı ile ellerini açmış dua ediyordu.

HER ŞEYE İNAT, BİZ HER GÜN EVLENELİM

-“Yeter artık, yeter! Canımdan bezdim. Boşanmak istiyorum.”

-“Ben de boşanmak istiyorum, Hakim Bey.”

Hakim karşısında duran çifte üzüntüyle baktı. Salonu çiftin yakınları doldurmuş, mahkemeyi izliyorlardı. Bir an karşılıklı atışmalar yaşandı. Gürültü yükselince Hakim, herkesi sert bir şekilde uyardı. Şimdi herkes sessizce beklemeye başladı.

Hakim, “Kızım, neden boşanmak istiyorsun?” diye sorarken yalnızca kendisinin farkedeceği biçimde kendince iç geçirdi. Bu soruyu neredeyse her gün, o kadar çok soruyordu ki ve o kadar çok karşısında evliliklerine son vermek için gelen çiftlerle konuşup, ayrılık kararları vermek zorunda kalıyordu ki kalbinde ince bir sızı her daim onu rahatsız ediyordu. İşte, yine bir aile, yok olmak üzereydi.

Aynı anda sahilde, denizin sakin maviliklerine inat, kalbi coşkunca dalgalı, son derece heyecan içinde genç bir adam, gözlerinin içine ışıltılı bakan genç kızın önünde diz çöktü. Şık giyinmiş, yeni tıraş olmuş, jöleli siyah saçlı adam, ceketinin cebinden kırmızı kadife kaplı, küçük bir kutu çıkardı. Kutuyu titreyen elleri ile açıp, kalbi gökyüzünde özgürce kanat çırpın bir kuş gibi pır pır uçan genç kıza doğru uzattı.

-“Benimle evlenir misin aşkım?” dedi. Etraflarında oturan izleyici insanların meraklı ve tebessümlü bakışları altında genç kız, sevincinden ne diyeceğini bilemez halde, “Evet, evet” diyerek, sevdiğinin kollarına atıldı. Seyirciler abartıyla alkışlayıp, ıslık çalıyorlardı.

Aynı anda bir evde, kadın kocasının kahvesini önüne koyarken manalı manalı gülümsüyordu. Bir şeyler söylemek istediği kesindi. O da kahvesini aldı ve kocasının yanına oturdu. Kahvesinden bir yudum alan adam, karısına çapkınca bakıp:

-“Söyle bakalım! Sabahtan beri etrafımda dönüp duruyorsun. Bir şeyler var sende, hayırdır?”

-“Hayırdır, hayırdır. Şey, ben önemli bir şey söyleyeceğim sana.”

Tatlı tatlı eserek pencereden içeri giren rüzgar, kadına destek verircesine, saçlarını sevgi ve merhametle okşadı. Bir bulutun uzaklardan gelişini, rahmindeki tohumları yeşertmek için rahmetle bekleyen toprak gibi, kadın, kadınlığının nirvanasına ermiş halde, kocasına mahçup bir gülümsemeyle, “ Ben, ben, hamileyim.” dedi.

Aynı anda bir hastanede, yeşil ameliyat kıyafetleri içindeki, sedyede yatan eşinin elini tutmuş bir adam, hasta bakıcısının sürdüğü sedyenin yanında, doğum odasına doğru giderlerken, eşine cesaret vermek için “Korkma bir tanem, bak, ben yanındayım. Heyecanlanma!..” derken aslında kendisi heyecanına hakim olamıyordu. Onun bu telaşı karşısında eşi ise oldukça gülüyordu. Ameliyathanenin kapısında ayrılmak zorunda kaldılar ve adam için hiç geçmeyen dakikaları saymaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Bir sağa, bir sola volta atarken, bir yandan da dua ediyordu. Derken birden kapı açıldı ve yüzünde gülümsemeyle doktor kapıda belirdi. Ayağı yere çakılmış kalmış, kendisine öylece bakan adama yaklaşan doktor, “Gözünüz aydın! Bir kızınız oldu. Eşiniz de kızınız da gayet iyiler.” Adam sevinçle doktora sarılarak “Teşekkür ederim, teşekkür ederim.” derken yan tarafındaki seyirciler adamı tebrik ediyorlardı.

Hakim iki tarafı da dinledi. Şahitleri dinledi. Karar vermek üzere davayı ileri bir tarihe erteledi. Taraflar dağılırken, annenin kucağında ağlayan çocukla göz göze gelen Hakim de sessizce odasına çekildi. Evine gitmek üzere hazırlık yaparken, bir yandan da o küçük çocuğun yaşlı gözlerindeki hüznü düşüncelerinden silmeye çalışıyordu. Kapıdan dışarı çıktı ve evinin yolunu tuttu. Adliyenin merdivenlerinden inerken ise kara kara düşünüyordu.

“Neden anlayamıyoruz? Bir şeylerin kıymetini anlamamız için onu kaybelmemiz mi gerekiyor? Evvelce bizde olanların bizim için çok değerli olduğunu elimizdeyken neden bilemiyoruz? Oysaki hayatının parçalarını elde edebilmek için ne kadar da emek veriyoruz. Geceler boyu sabahlara kadar uykusuz geçen saatler, gözyaşları, evlenmek için gösterdiğimiz gayretler ve daha neler neler için çırpıyoruz. Peki bizim

*için bunca emekle elde edilmiş değerli şeylere neden ihanet ediyoruz?
Bu gerçekten anlaşılmaz.*

Kendince büyük olan ve aşk ile başlayan evliliklerin gelmesi gereken yer, son zamanlardaki anormal boyutta artan boşanmalar mı olmalıdır? Ailenin kıymetini ne zaman anlayacağız? Eşinin, çocuğunun kıymetini onları kaybedince mi anlayacağız?

Sözünde durmanın doğruluk ve dürüstlüğün erdem sayıldığı bir toplumun ferdi iken, bugün bireysel olarak ahlak abidesi olduğunu iddia eden bizler, sözünde durmaktan kaçan bir yalancı mı olacağız? Görmüyor muyuz? Hani toplumsal inanç, birbirine güven nerede kaldı? Hani doğruluk, dürüstlük, sözünde durmanın erdemliliği? Yoksa birbirini unutmuş insanlardan oluşan bir toplumda mı yaşamak istiyoruz?”

Yemekten sonra Hakim, kahvesini içmek için koltuğuna çekilince, eşi yanına geldi.

-“Bu gün pek düşüncelisin, hayatım. Seni yorgun gördüm.”

Hakim cevap vermeden, büyük bir aşkla eşine sımsıkı sarıldı. Şefkatli kollarıyla kocasını bağrına bastıran eşi, Hakim’in saçlarını okşamaya başladı.

-“Üzülme! Sen elinden geleni yapıyorsun. Her şeyi düzeltemezsin değil mi?”

Hakim gözyaşlarına daha fazla hakim olamadı. Yanaklarından süzülen acı gözyaşları arasında, ancak “Seni seviyorum...” diyebildi ve belli belirsiz dudaklarında şu sözler döküldü:

-“Her şeye inat, biz her gün evlenelim hayatım.”

SAVAŞ VE BARIŞ

-“Sosyal eşitlik ve özgürlük istiyorum.”

-“Nasıl olacakmış bu söylediğin? Bunu istemeyen var mı ki yüzlerce yıldır nice insan bu konuda kafa patlattı ve halâ da düşünüyor.”

Oldukça ateşli ve heyecanlıydı. Yerinde duramıyor, sürekli oturuşunu değiştirip, abartılı el kol hareketleri yapıyordu. Altmışına merdiven dayamış ve hayatını bu düşüncelerin izinde yürüyerek harcamıştı. Çok bariz bir Kürt simasına sahip yüzündeki derin çizgilerin arasına saklanmaktan bıkmış ve beklediği saygıyı bulamamış olmanın ezikliği

içinde zorla nefes almaya çalışıyordu. Fikirleri uzaydan gelmiş gizli sinyallerin içinde şifrelenmiş gibi anlaşılmaz konuşuyordu. Ailesi ile diyalogları neredeyse sıfırdı. Öylesine farklıydılar ki iyi kötü yin yang gölge sembolü gibiydiler. Tamamen modern bir hayat yaşamaya çalışan ev halkı yanında adam, sanki geçmişten gelen bir zaman yolsusuydu.

Kürt hareketini destekliyor ve bunun da sosyalist bir devrim ile gerçekleşeceğini savunuyordu. Marks döneminden günümüze bir kara delikten geçerek gelen bu adam, manevi değerlere inanmıyor ve asıl olan tek şeyin madde olduğunu söylüyordu. Gördüğüm vardır, görmediğim yoktur diyecek kadar fikirlerine sadıktı. Konuşurken açılan gözlerinden, “Ne olur beni de sevin ve bana da saygı duyun!” diye feryat ışıkları saçarken, aslında herşeyin değiştiğinin o da farkındaydı ama buna inanmamak için görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Sanki savunduğu Darwinizm’in ihtiyaç duyduğu ve yana yakıla aradıkları ara form fosillerinden birisiydi. Her şeye rağmen ideallerine sadık olmasından etkilenmemek elde değildi.

Onun bir Müslüman olmasını ne kadar isterdim. Aynı heyecan ve coşkusuyla İslâm’ı yaymaya ve tebliğ etmeye çalıştığını hayal ediyorum da elimde değil Allah’a onun için dua ediyorum. İnşallah bir gün o da Müslüman olur. Çok enteresandır kalbimde ona yönelik bir sevgi var. Farklı görüşlerdeyiz ama eşinden duyduğum kadarıyla o da beni seviyormuş. Aramızda bir aşk mı doğuyor acaba? İnşallah, anşallah, her şeyin başı sevgi değil mi? Yok etmek, kaybetmek, kovmak, sövmek, dövmek, öldürmek ne kadar da kolay ve sevmek, kucaklamak, okşamak ve de yaşatmak ne kadar da zor değil mi? Bizler Rabbimizin sevgisinin birer sonucu değil miyiz? O halde tebliğin esası sevgiyle kucaklamak olmalıdır. Düşmanlığın kime faydası var? Hepimiz sadece Allah’ın kulları olan insanlar değil miyiz?

Biz birbirimizi anlıyoruz. Birbirimizle konuşabiliyoruz. Kavga etmiyoruz ve kucaklaşabiliyoruz. Sevgi ve saygıyla gözlerime bakarken, yılların birikimi, beynindeki onlarca kitaptan okuduğu bilgilerden hangisini, bana söylemesi gerektiğini tartarken, birden pencereden, jet uçaklarının sesleri odanın içini kapladı. Başımızı çevirdik ve gayri ihtiyari dışarıya baktık. Sonra da birbirimize baktık. Söylenecek çok şey vardı ama jetlerin sesi, bizim sesimizi örtmüştü. Dışarda bir yerlerde

birbirimizi öldürüyorduk ama şu anda ve burada sadece ve sadece barış vardı. Anladım ki Dünya’da değil, kalplerimizde yaşamış olsaydık, asla savaş olmazdı.

BEN DE KENDİME SAKLANDIM

-“Haydi, abuk subuk bir şeyler yazalım.”

-“Olmaz. Anlamalı olmalı, bir ders vermeli.”

-“Boş ver içimizden geldiği gibi olsun. Aklımıza ilk gelen kelimeleri kaleme alalım. Düşünmeden, kurgulamadan, sadece yazalım.”

-“Nereden çıktı şimdi bu fikir? Birden bire gecenin bir yarısı neden konuşmaya başladın sanki? Ne güzel film izliyordum.”

-“Sadece yapmak için, her hangi bir neden düşünmeden, sebepsizce yazalım. Hani az önce şu salkım saçak olan telli peynirden yiyordun ya aynen onun gibi bir şeyden bahsediyorum. Yalnız Ramazanlarda çıkan pidenin üzerindeki susam taneleri gibi yanık ve sigaranın dumanı gibi zehirli ama cezbeden, büyüdü bir dans gibi tutkulu olsun.”

-“Neler söylüyorsun? Yazı yazmak değil uyumak istiyorum. Sen de biliyorsun ki beni uyutmuyorsun. Sağa sola dönüp duruyorum. Düşüncelerimi yok etmek için çırpınıyorum. Sessizce kalbimin kulaklarına, mazimin haykırıışlarını fısıldıyorsun. Hiç acıman yok mu?”

-“Korkularınla eninde sonunda yüzleşmek zorundasın. Ötelemenin sana bir faydası olmaz. Bence bir an önce bu sorunu halletmelisin. Sana yardımcı olmaya uğraşıyorum.”

-“Biliyorum, ben de biliyorum ama keşke bana bağlı olsaydı. O kadar af diledim ama affedilmedim. Allah’tan korkuyorum diye bu korkumu kullanıp beni vicdan kuyusuna Yusuf eylediler. Nasıl çıkacağımı da bilmiyorum. Her önemli günde acaba beni ararlar mı diye hasretle telefonun sesine kulak kabartıyorum ama nafîle ne arayan var ne de soran. Biliyor musun? Ben, gerçekten anlamıyorum. Bir kişi nasıl bu kadar gaddar olabilir?”

-“Onlar aramıyorsa sen ara!”

-“Aramadığımı mı sanıyorsun? O kadar çok aradım ki her defasında reddedildim. Hakarete uğradım. Hem de çok ağır hakaretler. Söylesem

şaşırırsın ama yine de ben, onlara dua ediyorum. Kaçabilecek, saklanabilecek yerim de kalmadı. Son çare ben de kendime saklandım.”

-“Böyle deme! Bir gün seni anlayıp, elini öpmeye gelecekler. İnan bana. Bir bayram günü yahut bir babalar gününde kapıda onları göreceksin. Ellerinde çiçekler ve af dileyen gözyaşlarıyla “Bizi affet, bizi affet babacığım!” diyecekler.”

-“Biliyorum umut vermeye çalışıyorsun ama bu dediklerin ancak belki ben öldükten epeyce sonra olabilir. Ellerindeki çiçekleri toprağıma koyup, gözyaşlarıyla da kabrimi sularlar. Sana bir şey diyeyim mi? Bana bu yazıyı yazdırman iyi oldu. Belki bu yazı o güne kalır da okurlar. Ben evlatlarımın kahrolmasını ve acı çekmelerini istemem. Bilsinler ki onlar bana helal etmeseler de ben onlara hakkımı helal ettim.”

-“Gördün mü bak? Hem benim beklediğim gibi içimizden geldiği gibi yazdın, hem de senin istediğin gibi bir konusu oldu. Haydi toparlan. Kapı çalınıyor. Selim geldi herhalde.”

Açılan kapının sesiyle, okuma gözlüklerinin üstünden kapıya doğru bakan yaşlı adam, içeri giren huzur evinin hasta bakıcısı Selim’i görünce gülümsedi.

-“Hoş geldin Selim oğlum.”

-“Hoş bulduk Fevzi amca. İlaç saatin geldi. İlaçlarını getirdim.” diyen Selim, bilgisayarın başında oturan Fevzi amca’ya sarılıp yanaklarından öperken “Hayrola kiminle konuşuyordun?” dedi. Yaşlı adam omuzunu silkeleyerek “Hiç, kendimle...” diye karşılık verdi.

-“Fevzi amca, yine içine kapanmış, yalnız başına, yazılarına gömülmüşsün. Bekleme artık şu haytaları! Bak bizler de senin çocukların sayılırız. Sen böyle yaptıkça inan ki ben, çok üzülüyorum.”

Fevzi amca ilacını ağzına koydu ve su bardağını dudaklarına götürdü. Yavaşça suyu yudumladı. Sonra ağır ağır bastonuna dayanarak kalktı ve odanın bahçeyi gören penceresine doğru yürüdü. Perdeyi araladı. Bayramın son günüydü. Bir bayram daha mazinin aç kursağına yuvarlanırken, bir tek Selim ve bir de karşıdaki kırmızı güller, Fevzi amca’nın bayramını kutladılar.

İSTENMEYEN MİSAFİR

Hafifçe çiseleyen yağmura aldırmadan, başı önde, ağır adımlarla deniz kenarına doğru yürüdü. Yan yana dizilmiş banklardan birisine usulca oturdu. Deniz hırçın ve dalgalıydı. Aralıklarla sahili döven dalgalar, yağmur damllarına karışıp, beyaz köpükleriyle sahil yolunun taş döşemeli yolunu örtüyordu. Yağmurluğunun yakasını iyice kaldırdı. Ellerini cebine koydu ve öylece çaresiz ve boş gözlerle denizi seyretmeye başladı.

Kapı açıldı. Kendisini bekleyen eşinin suratı oldukça asık ve ağlamaklıydı. Yalçın şaşkınlıkla eşine baktı ve ayakkabılarını çıkartıp içeri girerken, eşi çoktan arkasını dönmüş ve oturma odasına dalmıştı. Adam kapıyı örttü, paltosunu ve ceketini astuktan sonra eşinin peşi sıra içeri girdi. Ne olduğunu anlamaya çalışan bir halde, bahçeye bakan pencerenin yanındaki çekyata, eşine yakın oturdu.

-“Hayırdır, ne oldu? Neyin var?” dedi.

Kadın oldukça sinirli bir vaziyette, “Neden bana söylemedin?” diyerek karşılık verdi. Yalçın, afallamış durumda, “Neyi söylememişim sana?” diye sorunca karısı, yerinden fırladı ve bağırarak “Annenin geleceğini be adam, annenin geleceğini...” dedi.

Otobüsün kapısı açılınca yolcular birer ikişer aşağı inmeye başladılar. Yaşlı kadın da bastonuna yaslanmış olduğu halde kapıda görününce, Yalçın hızla koşarak annesinin ellerine sarıldı. “Hoşgeldin anne, hoşgeldin” derken yavaşça annesinin aşağı inmesine yardım etti. Saygıyla ellerinden öptü. Hasretle birbirlerine sarıldılar. Kilolu bedenine giydiği çiçekli mavi elbisesini düzelten anne, baş örtüsüne de şekil verdikten sonra, oğlunun yüzünü, pamuk gibi ellerinin arasına alıp, şöyle bir baktıktan sonra “Hoşbulduk oğlum” derken yanaklarından doyasıya öpmeye başladı. İkisi de hüzün ve sevinç ile karışık, gözyaşlarını tutamadılar.

Eve geldiklerinde karısı onları, hoşgeldin bile demeden, bir karış suratla karşıladı. Yalçın ise annesinin etrafında pervane olurken, bir yandan da eşinin davranışlarına sabretmeye çalışıyordu. Birlikte bir şeyler atıştırdılar ve sonra annesinin odasını hazırladı. Yaşlı kadın yol yorgunu olduğundan dinlenmek için odasına çekildi. İçerden gelen oğluyla, gelininin kavga seslerini duymamaya çalışarak uykuya daldı.

Emine Hanım, sabah namazını kıldıktan sonra kahvaltı sofrasını hazırlamaya başladı. O sırada oğlu da geldi. İşe gitmek üzere giyiniyordu. Kahvaltı sofrasını görünce sevinçle annesini öptü ve az sonra birlikte kahvaltı etmeye başladılar. Emine hanım, oğlunu işe gönderdikten sonra odasına çekilip, Kur'an okumaya başladı.

Birden kapı açıldı ve gelini hışımla içeri girdi. Elleri belinde gözleri iri iri açılmış halde "Bu ne şimdi? Daha gelir gelmez evimde hanımlığa mı soyundun? Emine hanım, Emine hanım, burası benim evim, senin değil. Haddini bilesin. Mutfağa girip kahvaltı hazırlamak da nedir? Beni oğlunun gözünden düşürmeye mi çalışıyorsun?" diye bağırılmaya başladı.

Yaşlı kadın, okuma gözlüklerini çıkardı ve Kuran'ı üç kere öperek yandaki dolabın üzerine koydu. "Bak kızım" dedi. "Ben buraya evinin hanımı olmaya gelmedim. Sadece oğlumu görmeye ve eğer değişmişsen seninle de barış yapmaya geldim."

"Barış ha!? Ne kadar da komik ama ben bir türlü o günleri unutamıyorum. Fakat artık bunları hatırlamak da istemiyorum."

"Kızım hepimizin hataları oldu ama bunların gerçekten zamanı değil. Şimdi kocanın mutluluğu için el ele verme zamanı. Ben senin yaptıklarını unutmaya hazırım. Gel barışalım ve sarılıp kucaklaşalım."

"Yaa, demek Emine Hanımefendinin beni affetmesi lütfuna eriyorum. Ya hu, sen değil miydin beni istemeyen, oğlunla evlenmeme engel olmak isteyen? Sen ne dersen de ama ben seni affetmiyorum."

"Kızım böyle deme! Seni neden istemediğimi sen de çok iyi biliyorsun. Fakat bunların üzerinden çok sular aktı. İyi kötü hepimiz bir aile olduk. Kinlerimizi bir yana bırakıp, birlikte yaşayamaz mıyız?"

"Asla, asla bu olmayacak ve sen derhal eşyalarını toplayıp evimden defolup gideceksin. Anladın mı beni?"

"Anladım kızım anladım. İşte tam da bu nedenle, inatçı, nankör ve menfaatçi olmandan dolayı seni istememiştim. Sen de bunu anladın değil mi?"

"Hala konuşuyorsun ya hu, defol dedim sana defool!"

Emine Hanım daha fazla gözyaşlarını tutamadı. Bir yandan ağlarken bir yandan da eşyalarını toplamaya başladı. Valizini hazırladı. Taksi çağırdı. Şöför valizleri bagaja yerleştirirken, Emine Hanım da gelinin,

perde kenarından onu izleyen gizli bakışları altında, taksinin arka koltuğuna oturdu. Ne umutlarla gelmişti. Belki demişti belki bir şeyler düzeler ama olmadı ve düzelecek gibi de görünmüyordu. Son barış çırpınışları da sessizce yok olup gitmişti.

Yalçın annesini merak ediyordu. Kendisini işe veremiyor, içi içini kemiriyordu. Acaba evde işler nasıldı? Daha fazla dayanamadı telefonu aldı ve annesini aradı.

-“Anne!? Nasılsın? Seni merak ettim. İyisin değil mi?”

-“İyiyim yavrum, iyiyim. Merak etme!” derken Yalçın, arka fondan terminal anons seslerini, otobüs kornalarını duydu.

-“O sesler de nedir anne? Sen neredesin?”

Bir an duraklayan Emine Hanım, “Terminaldeyim yavrum” diye fısıldadı.

-“Ne? Ne işin var terminalde?”

-“Yok bir şey oğlum. Baban biraz rahatsızdı biliyorsun hemen dönmem gerekti. Memlekete dönüyorum.”

-“Olur mu öyle şey anne? Daha yeni gelmiştin. Dur orada, ben hemen geliyorum.”

Yalçın aceleyle iş yerinden fırladı. Arabasına atladığı gibi bir solukta terminale ulaştı. Üzüntüyle annesinin beklediği yere koştu. Bir kenarda oturan annesini görünce neredeyse delirecekti. Yanına gelince sarıldı ve doyasıya öptü.

-“Anne, anne! Bu nasıl iştir? Aysel’le kavga ettiniz değil mi? Bak sakın alttan alma, doğruyu söyle bana!”

Emine hanım sustu. Sustu. Cevap vermedi. Yalçın hemen eşini telefonla aradı. “Aysel, tebrik ederim, yine başardın değil mi? Söyle çabuk! Ne yaptın anneme?”

-“Ben ne yapacağım be! Sana demiştim. İstemiyorum onu. Gelirse kovarım diye.”

-“Ne kovdun mu annemi? Aysel, Aysel, Allah seni bildiği gibi yapsın!” der demez eşi telefonu suratına kapatıverdi. Yalçın hırsla annesine döndü.

-“Anne, bu iş buraya kadarmış. Bitti. Bitti artık. Boşayacağım onu.”

-“Sakın ha! Benim için yuvanı yıkma! Bak hakkımı helal etmem sana sonra”

-“Ama anne, yetmedi mi artık, ne olacak bu işin sonu?”

-“Üzülme evladım! Sabırlı olmaya çalış! İnan ki bir gün her şey düzelecek. Rabbimiz sabredenlerle beraberdir.”

-“Gitme annem! Ne olursun, gitme! Bırak ona da haddini bildireyim. Seni çok seviyorum annem.”

-“Biliyorum yavrum biliyorum. Ben de seni seviyorum ama hayır, hayır böyle bir şey yapmayacaksın. Ben senden razıyım oğlum, inşaallah Allah da senden razı olsun.”

Otobüs muavininin sesi konuşmalarını böldü. “Mersin yolcusu kalmasın! Mersin yolcusu kalmasın!” Otobüs Mersin’e doğru hareket etmeye başlayınca, ikisi de gözyaşlarına hakim olamadılar. Anne ellerini açmış oğluna dua ederken, Yalçın da annesini tekrar görmek istercesine otobüsün ardından koşarak el sallıyordu. Otobüs iyice gözden kayboluncaya kadar koşan Yalçın, nefes nefese olduğu halde durdu ve artık kendisini taşıyamayan dizleri üzerine yere kapaklandı. Uzaklardan bir yerden onu seyreden ve bu hale dayanamayan Yağmur, derdine ortak olmak istercesine üzerine yağmaya başladı. Bir müddet öylece kalan Yalçın, yavaşça kalktı ve sahile doğru yürümeye başladı.

Hafifçe çiseleyen yağmura aldırmadan, başı önde, ağır adımlarla deniz kenarına doğru yürüdü. Yan yana dizilmiş banklardan birisine usulca oturdu. Deniz hırçın ve dalgalıydı. Aralıklarla sahili döven dalgalar, yağmur damllarına karışıp, beyaz köpükleriyle sahil yolunun taş döşemeli yolunu örtüyordu. Yağmurluğunun yakasını iyice kaldırdı. Ellerini cebine koydu ve öylece çaresiz ve boş gözlerle denizi seyretmeye başladı.

KARLI DAĞIN EFESİ

Çok soğuktu. Her yer kar ile kaplı ve sadece beyaz vardı. Yalçın dağların doruğunda, canını vermeye hazır altı yüz asker, vatan savunması için peş peşe dizilmiş, birerli kol düzeninde ilerliyorduk. Korucular ellerinde uzun sopalarla, karın derinliğini ve altta zemin olup olmadığını kontrol ederek, hemen yanlarında ki mayın taraması yapan mayın dedektörçüleri ile beraber, en önde yürüyor ve biz de sırtımızda sırt çantası, elimizde tüfek, karlara bata çıka ülkemiz için ve milletimiz

adına onları takip ediyorduk. Herkes bir öndekinin bastığı yere basmaya çalışıyordu. Ben de hareket subayı olarak operasyona katılmışım. Komuta grubu olarak biz de yürüyüş kolunda, ağır adımlarla Komutanı takip ediyorduk.

Hava yavaş yavaş bozmaya ve kar yağmaya başladı. Korucuların en yaşlısı yanımıza yanaştı ve bir kaç saat içinde tipi olacağını söyledi. Komutan telsizle durumu aşağıdaki karargâha bildirdi. Geri dönüş için izin istedi. Karargâh meteoroloji raporlarında herhangi bir tipinin gözükmediğini ve yola devam edilmesini emretti. Yolumuza devam ettik. Ancak korucular bu kez yine yanımıza gelerek neredeyse yalvararak geri dönülmesini, yoksa büyük bir facia olabileceğini söylediler. Komutan bir kez daha durumu karargâha ilettiler. Ancak karargâh kar yağışı olmadığını ve emirlere uyularak hedefe gidilmesini emretti. Ardından bir emir geldi. Geri dönülmesi için bir daha izin istenilmemesi, ne pahasına olursa olsun planlanan faaliyetin yerine getirilmesi emrediliyordu. Yapılacak bir şey yoktu. Yolumuza devam ettik.

Gece vakti değildi ama hava kararmaya başladı. Kar yağışı hızlandı. Görüş mesafesi azalmaya başlamıştı. Birlikler arasındaki telsiz haberleşmesinde büyük sorunlar yaşanıyordu. Komutana yanaşım. Birlik komutanları ile bir toplantı yapılmasını ve ortak bir karar verilmesini teklif ettim. Komutan yüzüme çaresizce baktı. Birlik Komutanları çağırıldı. Bir süre için mola verildi.

Herkes toplanınca komutan durumu izah etti ve herkesin görüşlerini bildirmesini emretti. Karargâh'a bir kez daha bilgi iletilmesi görüşü ağırlık kazanınca ana telsiz ile çağrı yapıldı. Ancak bu kez çağrılara cevap alınamadı. İrtibatımız kesilmişti. Kar olanca şiddetiyle hızını arttırmaya devam ediyordu. Artık bu koca dağın tepesinde tek başımıza, sıkışık kalmıştık. Büyük bir tipi bize doğru yaklaşıyordu. Komutan bana da fikrimi sorduğunda "Bu normal bir savaş değil. Geri dönmeliyiz. Uygun şartlarda tekrar operasyonlara devam edebiliriz. Şimdi ki amacımız bu vatan evlatlarını sağ salim üs bölgesine kavuşturmak olmalıdır." dedim. Genel kanaat bu yönde oluştu. Komutan bir müddet sessiz kaldı. Sonra emrini verdi: "Geri dönüyoruz."

Korucular hemen geri dönüş yolunun önüne geçtiler ve yürüyüş kolu olduğu yerde ters dönüş yaparak, dönüş hazırlıkları tamamlandı. Geldiğimiz güzergâhtan ilerlemeye başladık. Ancak işimiz çok zordu. Çünkü tipiye yakalanmıştık. Fırtınanın ortasında karlara bata çıka yürümeye uğraşıyorduk. Sadece önümüzdeki askeri görüyorduk. Sağdan soldan bağırışlar yükselmeye başladı. Arkadaşlarıma seslenenlerin, bulunduğu yeri belli etmeye çalışanların, Allah’a dua edenlerin sesleri birbirine karışıyordu. Aniden önümdeki askeri göremedim. İsmi haykırmaya başladım ama nafile seslenmeme cevap alamadım. Artık Allah’a emanet, bir başımaydım. Kendimi toparlamalı ve bulabildiğim kadar asker ile aşağı inmeliydim. Telsiz çalışmıyordu. Arkama döndüm. Sadece 3 asker vardı. Çember yaptık. Havaya işaret fişeği attık. Bir müddet sonra yanımıza askerler gelmeye başladı. Yer yer işaret fişekleri atılıyordu. 20 asker olmuştuk.

Hepsine dedim ki: “Kimse önündekini ve arkasındakini kaybetmeyecek. Kol mesafesinde yürüyeceğiz. Asla durmayacağız. Durmak donmak demektir. Sürekli hareket halinde olacaksınız. Şimdi beni takip edeceksiniz. Gelirken dikkatimi çekmişti. Konik şeklinde sivri bir tepe vardı. Onu bulacağız. Bu tepeyi bulunca onu solumuza alacağız ve inişe geçeceğiz. Eğer kopma olursa, kopan bu tepeyi arasın. Anlaşıldı mı?” Hep bir ağızdan “Emredersin Komutanım!” dediler ve sonrasında ya Allah, Bismillah diyerek ileriye atıldık.

Dudaklarımda dualar ve gözlerimde sivri tepenin hayali ile ardımdaki askerlere bir umut bata çıka ilerliyordum. Zaman ilerledikçe içimi korku kaplamaya başlamıştı. Sivri tepe görünürlerde yoktu. Zaten görünecek bir şeyde yoktu. Kar taneleri keskin bir jilet gibi biçiyordu.

Aniden arkadan bir bağırış yükseldi. “Komutanım! Komutanım! Sivri tepeee...” Hemen döndüm ve askerin gösterdiği yöne baktım. Biraz daha yaklaştık. Gerçekten de sivri tepeydi. Hep beraber sevinç çığlıkları attık. Sonra tepeyi solumuza aldık ve ilerlemeye başladık. Bir müddet sonra iniş başlamıştı. Neredeyse göz gözü görmüyordu. Sol yanım dağa yaslanmıştı ama sağ yanım boşlukta idi. Muhtemelen bir yamaçtan aşağı iniyorduk. Sol yanımız üzerine sürüne sürüne yamaçtan aşağı inmeye devam ettik. Arkadan bir askerin sesi yükseldi. “İlerde bir

ışık vaaar!” Evet ilerde aşağılarda bir ışık vardı. Umut yüzünü göstermişti. Yamaçtan aşağı inişimiz 3 saati aldı.

Uzaklardan bize doğru koşan askerleri görünce yere yığılıp kaldım. Ardımdakilerde inmişti. Üs bölgesini bulmuştuk. Çevremizde koşuşan askerler birer ikişer kollarımıza girip bizi üsse götürmeye başladılar. Üsse girince kapıda Komutanı gördüm. Beni kucakladı. Ağlıyordu. “20 kişi getirdim komutanım! Diğerleri, diğerleri ne oldu?” diyebildim. Beni bir sedyeye yatırdılar ve doğruca revire götürürlerken etraf bayram yeri gibi kucaklaşanlar ve ağlayanlarla doluydu.

Tedavimden sonra hemen Komutanın yanına koştum. Hala gelmeyen gruplar vardı. Aynı bizim gibi parça parça üs bölgesine geliyorlardı. Her gelenle birlikte sevinçle yollara fırlıyor ve kucaklaşıyorduk. Bu bekleyiş sabaha kadar devam etti. Nihayet Personel Subayının sevinçle bağırarak bize doğru koştuğunu görünce bizlerde ayağa fırladık. “-Komutanım, tamam, tamam, eksliğimiz yok, personel tamam.” Komutanla sarıştık ve sevinçle hoplamaya başladık. Dudaklarımızda şükür, korkunç bir faciadan bizi kıl payı kurtaran Allah’a dualarız gözyaşlarımıza karışıyordu.

Hava iyice aydınlanmıştı. Geride alınması gereken pek çok ders barındıran müthiş bir operasyonu tarihin sayfalarına yazarken, kazasız belasız atlatmanın buruk sevinciyle içtima alanında Komutana tekmil veriyordum:

-“...Subay...Astsubay... ve 600 erbaş ve er emir ve görüşlerinize hazırdır Komutanım!”

KARLI DAĞIN EFESİ ŞİİRİ

Karlı dağın doruğunda,
Yaman erlerdik.
Vahşi tipinin soğuşunda,
Cenneti özlerdik.
Ne müthiş gündü, o gün.
Ne odun vardı yakacak,
Ne sığınacak mekân.
Dillerde vatan,

Gönüllerde iman,
İleri dedi komutan,
Durmamak bir an,
Altı yüz kardan adam.
Hoyratça kesen tipi,
Karlı dağın buzdan öfkesi,
Vurdukça nur fişkırın yüzlere,
Durdurabilir mi bu erleri?
Karşısında,
Mehmetçiğin iman güneşi.

Çok vakitleri biz,
Yoğururduk sevgi hamurunu,
Vatan terimizle.
Elden ele dolaşırdı sevgi,
Bazen, bir sigaranın kızıl ateşinde,
Bazen bir somun, buz ellerde.
Gözlerimiz kısık, korkusuz,
Gönüllerimiz mavi düşlerde.
Eğil önümüzde, karlı dağın gururu,
Buraların sen değilsin efesi.
Korku tünelinin sahte canavarı,
Gönlüme korku değil eğlencesin.
Kaldır başını da bak bize,
Tarih taşımaktasın.

SENİ SEVMekten KORKUYORUM

Korkularım! Hayır, korkularım yok. Sadece tek bir korkum var. O da seni sevmek. Seni sana layık bir şekilde sevememekten korkuyorum. O güzel cemalini seyrederken içimden, aşkın tüm benliğimi sarıyor ve her zerrem korkudan titriyor. İsyandan, nisyandan başka ben, sevgini hak edecek ne yaptım? Deniz gözlerin mavi, orman gözlerin yeşil, renklerin her birisinde gözlerin saklı, bana deli diyenler belki de haklı. Çünkü nereye baksam, neye baksam, gördüğüm gökkuşağı gözlerinde, sana

mahkum gönlümün, her an doğduğunu ve öldüğünü görüyorum. Hayat için ölüp ve her ölümle yeniden doğuyorum.

Sana aşkı demekten korkuyorum. Sana bakmak aynanın karşısında olmak gibi güzel bir rüya. Fakat hangi tarafın rüyasındayım? Bilmiyorum. Ben mi sana bakıyorum yoksa sen mi bana? Ne bakışlarından kaçabiliyorum, ne de kendimden. Aşkım, günahım oldu. Affet beni! Seni aşkın ötesinde seveceğim için bağışla beni! Ey sevgili, bana sevmeyi öğret! Seni nasıl seveceğimi göster! Gözlerim açık seyrederken alemde seni, aşk denilen şeyin utancıyla, günahımdan kaçıp, beynimin karanlık bir köşesine çekiliyorum.

Rahimden rahime bir gezginim. Rahmetin karşısında günahım var demekten korkuyorum. Bidayetim senden, nihayetim sana, Rahman pınarından kana kana, içmek için ver demeye korkuyorum. Bedenim Dünyaya esir, ben ise sana, maddeden öte, manadan beri, her ikisinde cem olmuşum öteden beri, mahkumuyum her iki alemin. Biri benden gayrı, biri benden içeri. Hangisi hangisinde Ey alemlerin Rabbi? Ben mi alemdeyim yoksa alem mi bende? Ben de vazgeçtim ikiden, sığındım birin en kuytu köşesine, seni layık olduğun gibi sevebilmek için, sana yalvarıyorum.

*Saçlarıma aşkın düştüğünden beri,
Yalnız bir seyyah oldum, ey Bârî,
Sırrını cana nakşettiğinden beri,
Vechini temaşada buldum, ey Bârî*

BİR ÖZGÜRLÜK ÇIRPINIŞI

Kendimi bir odaya hapsedtiğimi söylüyorlar. Ey oda, ey sözbânlar, her halukârda sizler, beynimin mahkumları değil misiniz?

Kim kime mahpus? Zindan hangimize mahsus? Bir tarafım sus pus, diğer yanımda söz kalmadı. İster sus, ister konuş, hepsi sadece bir avunuş. Kendini dışarda sanan kör cahil, nefsinin müebbetinde geçerken ömrün, hangimiz köle, hangimiz hür? Sakın kanma yalancı hürriyetlere! Kendinden azat olmayan ancak gebe kalır, batıl zürriyetlere.

*Aşk sofrasında ne hasretler yedim içtim,
Bir de utanmadan yünden hırkalar bıçtım,
Ne vardım, ne de yoktum, sadece hiçtim,
Yine de kalbime ahu gözlüm, seni seçtim.*

KORKULARIMIZIN KAYNAĞI NEDİR?

Allah her şeyi ilimle yaratmıştır. İlk yaratışların ve sonrasındaki yaratışların ardında muhakkak ki bir ilim vardır. Bu ilmin bu güne kadar bir kısmını keşfedebilen insan, diğer ilimleri de elde etme çabasındadır.

Korkularımız işte bu ilmin eksikliğinden kaynaklanır. Kişi bilmediğinden korkar. Bilinmeyene karşı her zaman tedbirli davranır. Henüz aydınlatılmayan, ilimden mahrum karanlık köşeler de korkularımızın kaynağını teşkil eder.

Öyleyse herhangi bir korkumuz varsa ve bu korkudan kurtulmak istiyorsak bu korkuya sebep olan şeyin ardındaki ilmi öğrenmemiz gerekir. Kendi başımıza halledemiyorsak, mutlaka bunu bilen ilim sahiplerine sorup, gerçeği öğrenmeliyiz. Maalesef bilinmeyen hususlar, toplumda korku malzemesi olarak da kullanılmaktadır. Doğa üstü güçler tarafından gerçekleştirildiği iddia edilen bu olaylar, ilmin dışında bir olguymuş gibi kalplerimize nakşedilir. Bu çok yanıltır. İlim ile desteklenmeyen bir olay, olgu olamaz ve emin olun ki gerçekte anlatılan bu safsataların ardında toplum psikolojisi yatmaktadır. Bu hurafelere kesinlikle kanmamalıdır. İyice anlamalıdır ki ne varsa ve ne yaşıyorsa muhakkak ki ardında Allah'ın ilmi vardır.

Belki bilinmeyen bir olayın sebebini henüz keşfedememiş olabiliriz. Bu durum yaşadığımız tecrübenin doğaüstü güçler ile açıklanmasını gerektirmez. Sadece görünenin ardındaki ilmi bilmediğimiz anlamına gelir ve bilinmelidir ki ilimsiz tek bir şey olmaz. Bu gün bize çok normal gelen ve gündelik yaşantımızın sıradan parçaları olan hususlar, geçmiş günlerdeki insanların korku kaynağını teşkil etmekteydi. Bu gün için korkularımızı meydana getiren pek çok şey de ilerde aydınlatıldığında korku olarak anlamını yitirecektir.

Her şeyi yaratan alemlerin Rabbi, Rahman ve Rahim olan Allah, elbette ki tüm korkularımızdan, tüm cahilliğimizden kaçıp kurtulabileceğimiz yegane ilim limanıdır. Bilmediklerimizden Allah'a sığınmak ve ilim sahibi olmak, sabahın geceyi yok ettiği gibi korkularımızı da yok edecektir. Öyleyse korkudan korkmak değil ilmin sahibi Allah'tan korkmak, bizi korkularımızdan kurtaracaktır. Her şeyi bir ilimle yaratan, yerdekilerin, göklerdekinin ve ikisi arasındakilerin Rabbi olan Allah'tan korkmalıdır. Çünkü O kendisinden başka ilah olmayan, tek olan Allah'tır. Kim Allah'a tam bir teslimiyetle tevekkül ederse, muhakkak ki Allah, o kişiyi her türlü kötülüklerden, her türlü korkulardan emin kılar.

KELEBEKLERE DOKUNMAK GİBİ

-“Komik olmadığı halde niye gülüyorsunuz?”

-“Rol yapıyorum.”

-“Peki ya ağladığınız zaman?”

-“Rol yapıyorum.”

...

Genç adam çok ünlü bir film yıldızıydı. Binlerce hayranı ve oldukça havalı bir tarzı vardı. Ancak nereye gitse etrafını saran gazetecilerden, televizyonculardan ve fotoğraf çekirmek isteyen hayranlarından, bir o kadar da ona ne yapması gerektiğini söyleyen yönetmenlerinden çok yorulmuştu. Bir an bile olsa sıradan bir insan olarak zaman geçirmek üzere sahile gelmiş ve bir banka ilişip, sanki ilk kez görüymüş gibi denizin dalgalarına bakmaya başladı. Bir yandan da deniz havasını derin derin içine çekiyordu.

Bir süre sonra yanına sessizce oturan genç kıza göz ucuyla baktı. Havanın güneşli olmamasına hatta serin ve rüzgarlı olmasına rağmen, büyük bir güneş gözlüğü takıyordu. Narin ve ufak tefekti. Minik elleriyle sımsıkı tuttuğu tasmanın ucunda, gayet bakımlı ve eğitimli olduğu gözlerinden anlaşılan, cins bir köpek vardı ve dili dışarda olduğu halde kuyruğunu sallayarak genç adama bakıyordu. Kız kendisini tanımamıştı. Adam sevindi ve denize bakmaya devam etti. Aniden hırçın bir deniz dalgası kıyıdaki kayalara çarptı. Kaderin cilvesi çapkın

dalga, bankta yan yana oturan ama ayrı dünyalarda yaşayan ikisinin üzerine, yağmur gibi yağmaya başladı. Adam ayağa fırladı ama genç kız istifini bozmadan neşeyle kakhaha atıyordu. Kızın neşesi karşısında adam da gülmeye başladı. Epeyce ıslandılar. Adam tekrar oturunca montunu çıkarıp sessizce kıza doğru uzattı. Fakat kız da herhangi bir tepki olmadı. Bu kez adam “Alın, bu montu giyin! Bayağı ıslandınız. Yoksa üşütürsünüz.” dedi. Kız elini kaldırdı ve boşlukta aranmaya başladı. Adam şaşırmış, hatta donakalmıştı. Ayağa kalktı ve yavaşça montunu kızın omuzlarına yerleştirirken “Özür dilerim. Lütfen beni bağışlayın! Fark etmedim.” diye kekelemeye başladı. Kız ise hala gülümserken “Önemli değil, üzülmeğin! Alışkınım ben. Evet gördüğünüz gibi ben bir körüm.” dedi.

-“Gerçekten tekrar özür dilerim. Sizi incitmek istemedim.”

-“Yeter ama lütfen özür dilemekten vazgeçin! Siz ne yaptınız ki, aksine montunuzu bana vererek nezaket gösterdiniz. Teşekkür ederim.”

Bir süre sessizce karşılıklı oturdular. İlk konuşan kız oldu.

-“Sesiniz bana hiç yabancı değil. Çok tanıdık geliyor ama sormaya çekiniyorum.”

-“Yo, hayır, çekinmeyin! Ne istiyorsanız sorabilirsiniz.”

-“Sakın siz şu meşhur film yıldızı Fikret İnantuğ olmayasınız!?”

Fikret bir kez daha şaşırıldı. İlk kez onu tanıyan kör bir kişiyle tanışıyordu. Sessizce “Evet, benim...” diye fısıldadı. Genç kız Fikret’in sesinden çekindiğini anlamıştı. Ona doğru hafifçe eğilip, gülümseyerek, ağzını eliyle gizledi ve “Korkmayın! Sırrınızı kimselere söylemem. Rahat olun! Burada sadece ikimiz varız. Beni de saymazsanız, sizi kimseler görmez.” derken kız elini uzattı ve “Benim adım da Yasemin.” dedi. İkisi de el sıkışıp güldüler.

Fikret hayretler içerisinde Yasemin’e bakıyordu. Yasemin, bir müneccim gibi Fikret’in aklından geçenleri söyleyiverdi:

-“Kör olmama rağmen bu deniz kenarında ne aradığımı, denize doğru görüyorsunuzcasına ne diye baktığı mı merak ediyorsunuz değil mi?”

-“Şey, evet ama nasıl anladınız?”

Yasemin sadece gülümseyerek karşılık verdi. Bir süre denize doğru sessizce baktı. Sonra Fikret'e döndü ve eliyle gözlerini işaret ederek şöyle dedi:

-“Fikret bey, gerçekte gözlerimizle görmeyiz ama çoğumuz bunun böyle olduğunu sanır. Bir trafik kazasından sonra gözlerimi kaybettiğimde, o sıralarda ben de böyle düşünüyordum. Fakat Rabbim karşıma çok güzel bir insanı çıkardı. Ben de ondan öğrendim. Meğerse insan, gözleriyle değil kalbiyle görürmüş. İnanın ki göremediğimde, görebildiğim daha çok şeyimin olduğunu fark ettim. Artık gözleri olan çoğu kişiden daha fazlasını görüyorum. Beni yetiştiren sevgili hocamın yardımıyla Radyo'da yanında işe başladığımda önce afallamıştım. Sonraları seslerin de birer görüntüleri olduğunu gördüm. Kulaklarımla, ellerimle görmeye başladım. Ancak bu da yeterli olmadı. En nihayet öğrendim ki görmek demek, sadece nesnelere görmek demek değilmiş, onların içindekileri de görebilmekmiş.”

-“Demek Radyoda çalışıyorsunuz.”

-“Evet, DJ'lik yapıyorum. Güzel bir ekibimiz var. Bahsettiğim hocam, zaten yayın yönetmenimiz. Tabi ki mahalli bir radyo. Sınırlı imkanlarımız var. Yine de en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Bize bu harikaları bahşeden Rabbimize şükürler olsun.”

Karşısında duran, kendisine sevgi ve şefkatle bakan ve içini ısıtan Yasemin, gökten inmiş bir melek gibiydi. O, belki de hayatında ilk kez, olduğu gibi davranabileceği, içinden geldiği gibi konuşabileceği birisiydi.

-“Fikret bey, tek yapmanız gereken sadece kendiniz olmanız. Sizden yapmanızı istedikleri şeyi değil sizi siz yapan şeyleri yapmalısınız. İşte o zaman bu sıkıntılarınızdan kurtulacaksınız. Hem mutlu olacak, hem de mutlu edeceksiniz. Şimdi şu soruma dürüstçe cevap verin lütfen! Komik olmadığı halde niye gülüyorsunuz?”

-“Şey, rol yapıyorum.”

-“Peki ya ağladığınız zaman?”

-“O zaman da rol yapıyorum.”

-“Film çekimlerindeki sahneleri anlıyorum ama ya gerçek hayat? Fikret bey, hayat film sahnesi değildir. Hayatın içinde rol yapmanıza gerek yok. Çünkü yaşayacağınız başka bir hayatınız da yok. Rol

yaparak geçen her an, yaşanmamış, boşa giden hayatınızın bir parçasıdır.”

-“Şey, maalesef ne diyeceğimi bilemiyorum ama beni nasıl bu kadar net anlatabiliyorsunuz?”

-“Dedim ya görmek lazım diye...”

Birlikte güleştüler. Yasemin’in sözleri Fikret’in kalbini bir tuval yapmış ve onun için yepyeni bir alemin tablolarını resmediyordu. Yasemin sözlerine devam etti:

-“Hocamın bir radyo programında dinlemiştim. Şöyle diyordu. “Ağlamıyor olman mutsuz olduğun anlamına gelmez. Gülümsüyor olman da mutlu olduğun anlamına gelmez.” İşte aynen böyle. Ağlamak istediğinizde ağlamalı, gülmek istediğinizde de gülmelisiniz. Ağlamak ve gülmek ne kadar da güzel duygular. Yaşanmış bir an, yaşanmamış uzun bir ömürden daha güzel değil mi?”

-“Bütün bu dediklerinizi nasıl başaracağım? Nereden başlayacağım?”

-“Neden yarın radyomuzu ziyaret etmiyorsunuz? Ekibimizle hatta hocamızla tanışsınız.” derken Yasemin yavaşça ayağa kalktı.

-“Artık gitmeliyim. Program için hazırlanacağım. Size telefon ve adresimizi vereyim. Yarın bekliyorum.”

-“Neden olmasın? Gelmek için elimden geleni yapacağım.”

-“Hayır elinizden geleni değil yapmanız gerekeni yapın! Bu arada Fikret bey, inanın ki sizinle karşılaşmamız gibi hiç bir şey boşuna değildir.”

Fikret de ayağa kalkmış ve Yaseminin uzattığı elini bırakmamak istercesine sımsıkı tutuyordu. Acaba kim kördü? O mu yoksa kendisi mi? Yepyeni bir Dünya’ya açılan gözleri artık her şeyi renkli görmeye başlamıştı. Çünkü umut vardı ve artık mutlu olabilirdi.

-“Herşey için teşekkür ederim. Sizi tekrar görmek istiyorum. Mutlaka geleceğim.”

-“İnşaallah, inşaallah. Teşekkür de etmeyin çünkü tüm teşekkürler hepimizin Rabbine aittir.”

-“İyi ama neden bunu yaptınız? Beni hiç tanımıyordunuz. Bana neden yardım ediyorsunuz?”

-“Fikret bey, ben kelekleri çok seviyorum. Onları seyretmekten zevk alıyorum. Kelebeklerin her birisi benim için, ayrı birer hayat,

gülümsemenin, mutlu olmanın simgeleridir. Kelebekleri sevmek hayatı sevmek gibi, hayatı sevmek gönüllere dokunmak gibi, gönüllere dokunmaksa bir kelebeğe dokunmak gibi. Kim bilir? Belki bir gün, siz de bir kelebeğe dokunursunuz.”

Ve Yasemin, köpeği önde kendisi ardında, ağır adımlarla gözden kaybolurken, Fikretin gönlünde çoktan bahar açmış ve kelebekler, rengarenk umut çiçeklerinin üzerinde, dans etmeye başlamışlardı.

BİR DOLMUŞ MACERASI

-“Afedersiniz, acaba kız kalesine hangi dolmuşlar gidiyor?”

Mersin’de hava oldukça sıcaktı. Haberlerde 42 derece olduğu söylenmişti. Mersin’den Kızkalesine yüzmeye gidiyordum. Üzerimde tişört, altımda kapri, başımda şapka, gözümde gözlük ve ayağım da mavi renkli bir terlik vardı ki sokaklarda ilk kez terlikle geziyordum. Sırt çantamı yanıma koydum ve dolmuşu beklemeye başladım. Karşımda duran delikanlının da benden aşağı kalır yanı yoktu. Sorduğum soru delikanlı üzerinde enteresan bir etki yapmış olsa gerek, şöyle bana bir döndü ve sanki üniversite sorusuna muhatap kalmış gibi derin bir düşünceyle karşılık verdi:

-“Hım, evet. Beyaz. Beyaz, mavi olanlar. Ön taraflarında da Silifke yazısı var. Zaten ön camda “Kız kalesi” diye yazar. Ama sen merak etme! Dolmuş gelince ben sana gösteririm.”

Beni uzaydan geliyorum zannetti herhalde. Sanırım az sonra da Dünya hakkında bilgi verecek. Biraz uzak durdum. Aniden delikanlı kolumdan tuttu ve kendisine doğru çekti.

-“Uzaklaşma amca, dolmuş şimdi gelir. Sen yanımda dur.” deyince mecburen yanında durdum ve uzaylı taklidi yapmaya karar verdim.

-“Sen nerelisin amca? Buralı değilsin galiba.”

-“Yoo, hayır buralıyım. Ancak epeydir yoktum. Ankara’dan geliyorum.”

-“Belli belli. Ne yapacaksın Kız Kalesinde?”

Hayda, şimdi de denizde ne yapacağımı soruyor. İlginç denizde ne yapılır ki? Ayrıca ne yapacağımı, ne yapacak acaba?

-“Hiç öylesine geziyorum sadece.” diyerek atlatmaya çalıştım. Sonradan öğrendim ki buralarda herkes birbirini tanımasa bile kırk yıllık ahbapmış gibi samimi bir şekilde konuşmuş. Nedendir bilinmez ama gerçekten buna çok şahit oldum. Belki de havanın her zaman sıcak olmasındandır. Hani derler ya “Ne sıcak kanlı insanlar” İşte aynen öyle.

-“Amca bak, bak! İşte dolmuşun geliyor...” derken heyecanla benim yerime dolmuşa el eden delikanlı, ben dolmuşa binince şöföre kapıdan bağırarak “Kızkalesinde ince ha!” dedi ve ardımdan da bir güzel el salladı.

Dolmuşa binince oturmakta olan gençlerden birisi yerinden kalktı. “Gel amca buraya otur!” dedi. Son günlerde pek alışık olmadığımız yer veren bir genç görmekten pek memnun olmuşum. Teşekkür ederek gösterilen yere oturdum. Ücreti hazırladım. Şöförlü yanında, yüzü yolculara dönük, elinde bozuk paralar tutan, motor kaputunun üzerine oturmuş bir adam vardı. Muavin olduğunu düşünerek “Muavin bey” diye seslenerek ücreti uzattım.

-“Evvet abi, nereye?” dedi. “Kız kalesi” deyince şöföre döndü. Şöförlü ücreti söyledi. O da para üstünü bana uzatırken yan taraftaki yaşlı kadın:

-“İyi saydın mı oğlum? Zarar ettirme şöförlü!” diyerek ücreti alan adama çıkıştı. Sonra bana dönerek:

-“Bu muavin değil oğlum. Benim torunum. Biz son durakta ineceğiz de şöföre yardım ediyor.”

Şarşırmıştım. Sonradan öğrendim ki yolculukta bazı kişiler böyle muavin olur, şöföre yardım edermiş. Şöförlü yaşlı kadına seslendi:

-“Sağol annem, Allah sizden razı olsun!”

Ancak kadın huysuz birisi gibi ama muzipçe gülümseyerek “Çok konuşma sen! Önüne bak, önüne!” diye şöförlü de payladı.

Şöförlü “Emrin olur annem.” derken kornaya acı acı basıp, pencereden yandaki bir arabaya doğru “Ulan sana ehliyeti verenin...” diye bağırırken arka sıralardan orta yaşlı bir adam şöföre:

-“Hop, hop, küfür yok. Ehliyet veren benim hacı. Ağzını da direksiyonu da topla bakim!” deyince şöförlü dikiz aynasından arkaya baktı ve neşelendi:

-“Vay, Kâzım abi! Sen misin yahu?” Adam karşılık verdi.

-“Heye, benim hacım. Ben de tanımayınca gönül koymuştum?”

-“Yok be abi, kusura bakma. Gözüm yolda olunca seni farkedemedim. Gel hele yanıma otur. Az laflayalım.” Adam öne doğru hareketlenirken, şöför de tekli koltukta oturan gencin kafasına şaplak atıp:

-“Haydi koçum sen de arkaya fırla!” dedi. Yer değişme gerçekleşirken, yanımda oturan göbekli ve şalvarlı adam bana döndü:

-“ Bu Kâzım, ehliyet kurslarında direksiyon dersi verip durur. İyi adamdır iyi. Oğlu da bu sene ünivesiteye girdi.” Benim daha “Maaşallah” dememe fırsat kalmadan hemen diğer yan tarafımda oturan, beyaz çiçekli lacivert şalvarlı, 50 yaşlarında bir kadın, yanımdaki adamı görmek için hafifçe öne doğru eğilerek:

-”Len Sadık, yine mi dedikodu ediyon. Sana ne milletin dölünden.” derken kenarı boncuklu tülbentinden dışarı taşan saçlarını, usta bir hareketle düzeltiverdi. Sadık hemen savunmaya geçti ve kadına dönerek:

-“ Ne dedikodusu Şükriye aba? Bi şi mi dedik Allah’a sen? Şişirme hemen!” diye karşılık verdi. Şükriye omzunu silkeleyerek arkasına yaslanmıştı ki orta sıradan bir kadın sesi yükseldi:

-“Gıı, Şükriye, huuu”

Başımı sesin geldiği tarafa çevirdim. Arka sıralarda da yolcular bağıra çağıra, gülüşerek sıkı bir sohbeta tutuşmuşlardı. Bu arada Şükriye ayağa kalktı ve seslenen kadına doğru seyirtirken, diğer kadının yanımdaki kızı da benim yanıma oturdu. Arka sırada ise başını koltuğa dayamış uyuyan bir adam vardı. Yanıma oturan kız, uyuyan adama baktığımı görünce:

-“ O gececi. Su idaresinde çalışıyor. Evine giderken hep uyur.” dedi. Sanki içimi okumuştı. Sonra bana döndü: “Afedersin amca! Sen nere gidiyorsunuz?” diye sordu. Sordu ama karşımızdaki yaşlı kadın elindeki bastonu kıza vurur gibi yaparak:

-“Sana ne gı, nörecekse nörecek. Sana mı dert oldu?” diye azarlayınca kız hemen sustu. Sadık yaşlı kadını teskin etmek istercesine:

-“ Boş ver Hayriye anne! Zamane gençleri. Bilmiyolar ne konuşacaklarını.” Hayriye anne bastonunu Sadık’a da salladı:

-“ Sen de sus bakim. Sen önce göbüşüne bak! Camışa dönmüşün.” Sadık da utançla:

-” Yapma be, Hayriye anne!” diye fısıldadı. Ancak konuşmanın arasına şöförün sesi girdi.

-”Kız kalesinde ince var mı?” Bana yer veren genç şöföre seslendi:

-“Vaar Hacı Abii!” Şöför sinirli sinirli:

-“ Tövbe tövbe senin ne işin var len Kız kalesinde?” diye çıkışınca genç devam etti:

-“Ben değil Hacı Abi, hah şurdaki turist amca ince!”

-“Aferin len Şakir, az kaldı unutuyoduk.”

Dolmuşu müsait bir yere yanaştırarak durdurdu. Aşağı inerken neredeyse dolmuştaki herkes bana el sallıyordu. Onlar beni turist sandılar ama asıl ilginç olan, onların arasında ben de kendimi turist sanmıştım.

ÖNCE MEKKE SONRA TEKKE

-“Aşkı arıyorum. Rabbime yönelmek, ona kavuşmak ve ilahi aşkın içinde yok olmak istiyorum.”

-“Neden? Ne yapacaksın aşkı bulursan?”

-“Yoldan çıkmışlara yardım etmek ve onları da doğru yola iletmek istiyorum.”

-“Demek ki aşkı ararsın. Öyleyse ne diye ona buna bakarsın? Kaçmazsan el âlemden ve de vazgeçmezsen kör âdemden, anlatayım derken ziyan olursun, elbette sonunda da nıyan bulursun. Gel etme dön kahramanlıktan geri! Yiğit isen kendine ol Ali! Çek zülfikârı vur boynunu nefsinin, işte o zaman kesilir sesi mağrur hevesinin.”

-“Vaz mı geçeyim aramaktan? Ya diğerleri, onlar ne olacak?”

-“Neden öfkелisin? Kızgınlığın kime?”

-“Öfkem dönemimizdeki insanların, dini alıp götürdükleri, saptırdıkları yanlış yollardan kaynaklanıyor. Dini kendi çıkarları için kullanan bu hainlere kızıyorum. Dünyadan geçerken iz bırakmak istiyorum. Öylesine yaşamış olmak istemiyorum. Biçarelerin yanında olmak onlara yardım etmek istiyorum. Rabbimin yolunda büyük hayallerim var.

-“Senin görevin hidayet mi sanırsın? Unutma! Hidayet ancak Yâre mahsus, sen ise olursan aşka mahpus, yârin sözünden başka, anlatacak

söz kalmaz nefsinde. Ah, biçare âşık, şunu bir bilsen, nefsinden konuşanı dinlemez kimse. Onlar sana imtihan, sen de onlara, nihayeti bidayete korlar, bu yoldaki âşık kullara. Önce yola kendinden başla, sona ulaşamazsın öfkeli başla.”

-“Nasıl? Nasıl yapacağım bunu?”

-“Vazgeçerek. Aslında vazgeçmekten de vazgeçeceksin. Yiğidin kılıcı, kor ateş ile bilenir. Közün çitirtısı, gönül ile dinlenir. Âşık maşuktan rahmet ile beslenir. Uzak diyarlarda bir söz söylenir. Derler ki; “Bir damla suyun kuruyup, yok olmasını nasıl önler kişi?” Koca bir dağda ufacık bir taşa aşk ile kazıyan bilge kişi, nefsinin sonunda bulunca hiçi, şu cevapla bildirir işi ; “Onu denize katarak.”

-“Doğru. Rüyaları bırakıp uyanmamı istiyorsun. Sözlerinle bana “Kalk, uyan!” diyorsun.”

-“Evet. Aynen öyle. Uyan ve önce kendinle ilgilen! Kendisini yola getiremeyen, nasıl olur da başkalarını yola getirebilir?”

-“Haklısın. İşe önce kendi nefsimi köreltmek ile başlayacağım. Allah onun yolunda olanların yanında olur. İyilikte kötülükte Allah katındandır. Herkes kendi kalbinin ekmeğini yer. Artık öncelikli hedefim kendi içime dönüp, Allah'ın benden istediklerine kulak vermek olacak.”

-“Güzel. O halde ilk iş ilim sahibi olmaktır. Okumak, dinlemek, sohbet etmekle başlamaktır. Sonrasında da öğrendiklerini hayatına geçirmen ve yaşaman lazım. Üçüncü ve son olarak da tüm yaptığın işlerde ihlâslı olmalısın. Yalnızca Allah rızasını gözetmelisin. Kısaca İslâm üç ayaklı saca benzer. Bu ayaklardan birisi olmazsa sac dengede durmaz ve devrilir. İşte bunlar da ilim, âmel ve ihlâs'tır.”

-“Bu aralar biraz sıkıntılıyım. Kalbimi rahatlatmak, Allah'a yakınlaşmak ve her şeyden uzaklaşmak istiyorum.”

-“Elbette ki sıkıntılarımız var. Hayallerimiz ve umutlarımız var. Oysaki hayat denilen şey incecik bir pamuk ipliğine bağlı, her an kopabilir, öyle değil mi? Bu kadar ince düşünmene gerek yok.”

-“Yanlış mı düşünüyorum? Elimden bir şey gelmiyor diye üzülüyorum.”

-“Üzülme! Aslında sen çok şey yapıyorsun. Sadece yaptıkların karışık ve bu karmaşıklığı nasıl bir düzene koyabileceğini bilmiyorsun. Arılar nasıl bal yapar biliyor musun?”

-“...”

-“Çeşit çeşit çiçekleri dolaşırlar. Her birisinden ayrı ayrı topladıkları çiçek özleriyle bal yaparlar. İşte sen de karışık düşüncelerinden bal yapmayı bilen bir arı olmalısın. Arıların yaptığına çiçek balı, senin yapman gerekene de düşünce balı denir.”

-“Sanırım hassas bir yapım var. Zaten şu kısacık ömürde nereye kadar yol alabilirim ki?”

-“Hayat kısa gibi gözükür ama her anını dolu dolu yaşayan kişi çok uzun yaşamış olur. Ayrıca içinde yaşadığımız bu Dünya hayatı, hakiki hayatın sadece bir parçasıdır. Hayatımız, bu Dünyada başlayıp, bu Dünyada bitmiyor. Bu gerçeği görmezden geliyoruz ve ölümlle yaşam arasında incecik bir çizgi üzerinde, sadece bu hayatta mutlu olmaya çabalıyoruz. Hayatı yalnızca bu Dünya sanıp geçmişin pişmanlıkları ve geleceğin endişeleri arasında arabesk bir hayatı tercih ediyoruz. Oysa ki bu hayat gelip geçici olan metadan başka bir şey değil. Bir yerden geldik ve bir yere doğru gidiyoruz. Bu yolculuğumuz içinde de Dünya hayatı, bir süreliğine içinde bulunacağımız, geçici olan hayat sürecinden başka bir şey değil. Ancak hayat ile Dünya hayatı arasındaki farkı iyi ayırt etmek lazımdır. Geçici olan hayat değil, Dünya hayatıdır.”

-“Öyleyse nasıl oluyor da bu günün bir garantisi yokken, yarınların peşinden koşuyoruz?”

-“Böyle bir kaosta maalesef bize ölümü hatırlayıp her şeyden elimizi ayağımızı çekmemiz gerektiği öğretiliyor. Lakin iş öyle değil, gerçekten hayır, durum onların söylediği gibi değil, asıl mesele ölümü hatırlamak değil, tam aksine yaşamayı hatırlamaktır.

İşte sen de dahil pek çok kişinin dindar olmaktan anladığı arabesk İslam anlayışı, bizi hayattan koparıyor. Sıkıntılarımızın ana kaynağını teşkil eden yaşamak değil, bilakis başkaları için yaşamaktır. Hayır, sen kendin olmalısın. Rabbinin istediği üzere hayat dolu, neşeli, canlı ve çalışkan. Hayatını öyle bir yaşa ki yaşadığın hayat senin İslamın olsun. İslâm hayatın ta kendisidir. Öyleyse yaşamalı ve yaşatmalısın ki

Rabbine yakın olasin. Çünkü Allah hayattır. O candır. O harekettir. O nurdur ve hatta nurun nurudur.

Rabbine yakınlaşmak istediğini söyledin. Oysa ki Allah'a yakınlaşmak isterken aslında ondan uzaklaşıyorsun. Çünkü Allah yakınlaşılması gereken, uzaktaki bir tanrı değildir. O zaten sana şah damarından yakındır. Şah damarı hayat demektir. Hayatı reddeder ve kaçarsan tam tersi ondan uzaklaşırsın. Ancak hayatı yaşamak günahlar peşinde koşmak da değildir. Kur'an'a, Resulullah'ın sünnetlerine, şeriate uygun dengeli ve neşeli bir hayat sürmelidir.”

-“Çok gülme başına belâ gelir diyorlar. Sürekli ağıt modunda yaşıyoruz. Hele hele dini semboller. Tamamen acı üzerine kurulmuş.”

-“Maalesef doğru ama nasıl bakarsan öyle görürsün. Gülmek ne kadar güzel ama ağlamak da bir o kadar güzel. Çünkü Allah'ın yarattığı her şey güzel. Yeter ki her duygumuzu yerli yerinde yaşayalım. Gülmemiz gerektiğinde gülelim, ağlamamız gerektiğinde de ağlayalım. Yalnızca Allah'ın yarattığı gibi bir insan olalım. Öyleyse Allah'a kul olmak ve insan olmak ne güzel.”

-“O kadar çok şey düşünüyorum ki bazılarında sonra da korkuyorum ve tövbe ediyorum. İnançlarımı sorgulamaya kadar bile varabiliyor. Bunlarda mı insan olmanın bir parçası?”

-“Gayet tabii. Seni sen yapan ne varsa hepsi insanlığının parçasıdır. Ayrıca İslam düşünmeyi her zaman destekler. Düşünme sürecinde insan özgürce düşünmeli ve tamamen kendi rızasıyla da Allah'a teslim olmalıdır. Temeli maddeye dayanmayan, insanı ve varlığı sadece madde görüp, yok saymayan her türlü düşünme biçimi güzeldir. Tefekkür, tezekkür ve tedebbür etmek kişiyi hakikate taşır. Maddeyi ilim ile kavrayıp, Allah'a vardırıran düşünme biçimleri ne güzeldir. Çünkü Allah bizden özgür bireyler olarak, tam bir teslimiyetle iman etmemizi ve kendisine kul olmamızı istemektedir. Düşünmek ayrıca, nefis terbiyesinin de başını teşkil eder. Öyleyse düşünmek zararlı değildir ve düşünmenin her çeşidi bir ibadettir. Elbette ki düşünce de samimiyet, iyi niyet ve insafli olmak esastır.”

-“Nefs terbiyesi deyince aklıma geldi. Kişinin nefesine hakim olabilmesi ve bunu bir ödev bilinciyle gerçekleştirebilmesi için bir

alime bağlanması gerekir mi? Bunu tek başıma gerçekleştirebilir miyim?”

-“Elbette nefis terbiyesinin, bir hocanın kontrolunda yapılması çok büyük bir lütuftur. Allah bir kimseyi sevdiği bir kuluna yöneltmişse bu büyük bir saadettir. Ancak günümüzde o kâmil insanlardan kalmadı gibi. Olsa bile tarikate bağlanmak bir hazırlığı gerektirir. Kişi evvela şeriate uygun bir hayatı tesis etmelidir. Bir çorbaya konan baharatlar nasıl ki çorbaya konulunca ona tat verir ve yalnız başına yenmezse, çorba yoksa baharatın da bir faydası olmayacağı açıktır.

Daha yolun başındasın. Tasavvuf ve tarikat inşaallah ilerde söz konusu olabilir. Henüz bu konulara hazır değilsin. Temel olmadan nasıl ev yapılabilir? Yapsan bile nasıl ayakta tutabilirsin? En küçük bir sarsıntıda ev yıkılmaz mı?

Önce Mekke, sonra tekke. Resulullah “Allah ondan razı olsun” Mekke fethinden sonra arkadaşlarına şöyle demiştir: "Küçük cihattan büyük cihada dönüyoruz." Arkadaşları sordu: "Büyük cihat nedir, ya Resulullah?" O da cevap verdi: "Nefsimize karşı cihattır."

Resulullah ve arkadaşları “Allah onlardan razı olsun” yıllarca asıl meseleleri çözdüler. Şeriatı kurdular, geliştirdiler ve hizmete yönelik işler yaptılar. En nihayet nefis terbiyesi gibi konulara yöneldiler. Bu da bize gösteriyor ki kişi önce iman konularını halletmeli, ibadet meselelerini yoluna koymalı, ilim peşinde koşup ilim sahibi olmalı, Dünyevi işleri çözmeli ve en nihayette hala vakti kalmışsa ve de istekliyse tarikata yönelmelidir. Bilmelidir ki Mekke'yi fethetmeyen, nefisini de fethedemez. Öyleyse önce Mekke, sonra tekke.

EDİNCİKLİ MEHMET VE ÇANAKKALE

-“Emin dede, hani bu akşam bize Çanakkale savaşlarını anlatacaktın.”

-“Maaşallah, akıllı evlatlarım. Siz dinlemek istersiniz de ben anlatmaz mıyım? Hem verdiği sözü tutmak bir Müslümanın şiarıdır. Pekala, geçin bakalım, şöyle oturun!”

-“Aferin size. İşte böyle hevesli olun, tarihinize, atalarınıza değer verin! İstermisiniz size bu akşam Edincikli Er Mehmet’in hikayesini anlatayım?”

-“Evet, isteriz.”

O sırada Emin dede’nin damadı mutfağın kapısını açıp içeridekilere seslendi:

-“Hanımlar acele edin! Babam hikaye anlatmaya başlıyor.”

-“Tamam efendi, çayları alıp hemen geliyoruz.”

Hanımlar da gelince, Emin dede önündeki çaydan bir yudum aldı. Gözlerini bir süre kapatıp, derin bir düşüncenin ardından anlatmaya başladı:

-“Çanakkale savaşları 1 nci Dünya Savaşı içerisinde en çetin geçmiş olanıdır. O dönemde Osmanlı Devleti, 1nci Dünya savaşına Almanya’nın yanında katılmıştı. Karşımızda İngiltere, Fransa, Rusya gibi devletler vardı. İşte bu müttefik kuvvetlerden İngiltere, İstanbul’u işgal ederek Osmanlı Devleti’ni mağlup etmek maksadıyla, Çanakkale Boğazından gemileriyle geçerek İstanbul’a saldırmak istemişti. Dolayısıyla Çanakkale savaşları’nın 1 nci bölümü deniz savaşlarıdır. 2 nci bölümü ise denizlerde başarılı olamayan İngilizlerin karadan saldırıp amaçlarına ulaşma girişimleridir. Ancak Allah bu duruma izin vermedi. İngilizler ne yapsalar da Çanakkale Boğazı’nı geçemediler. O zamanlarda birer İngiliz sömürgesi olan Hindistan ve Avustralya’dan da binlerce asker düşmanımız olarak bu savaşa katılmıştı. Bunlara Hindular, Anzaklar deniliyordu.”

Emin dede konuşmasına ara verdi. Çayını yudumladı. Ev halkı pür dikkat dinliyordu. Sadece çocuklar değil evin diğer yetişkinleri de bu sohbetleri çok seviyordu. Sıcak bir aile ortamında, televizyonun, internetin, cep telefonlarının olmadığı, sanal değil gerçek bir ortamda sohbet etmek, ne güzel oluyordu. Aile büyükleri saygı görüyor, küçükler sevgi içinde büyüyordu. Emin dede, ailesine baktı. Hepsini karşısında, kendisine saygıyla baktıklarını görünce ellerini açtı ve Allah’a şükrettikten sonra dua edip, amin diyerek ellerini yüzüne sürdü. Yanında oturan torunu Hasan merakla sordu:

-“Ne dua ettin Büyükbaba?” Emin dede, yumuşacık elleriyle Hasan’ın saçlarını okşayıp:

-“ Birarada olduğumuz için Allah’a şükrettim yavrum. Bu halimizin devam etmesi ve vatanımıza, milletimize de bir zeval gelmemesi için dua ettim.” diye cevap verdi. Bu sırada kızı da çayları tazeliyordu. Emin dede kızını bekledi ve çaylar tazelenince, çayından bir yudum alıp, anlatmaya devam etti:

-“Çanakkale savaşlarının her safhası kahramanlıklarla doludur. Çanakkale Savaşı yerine Çanakkale Destanı desek yeridir. Çünkü o gün, orada, askerlerimiz adeta bir destan yazdılar. Yüzbinlerce şehit verdik. İngilizlerin önünde etten duvar oldular da Çanakkale’nin geçilmez olduğunu tüm Dünya’ya haykırdılar. Can siperâne çarpışan kahramanlarımız, vatanımız uğruna canlarını bir an bile düşünmeden feda ederek, şehitlik mertebesi için birbirleriyle yarıştılar.

İşte o günlerde Çanakkale’de Teğmen Saip adında bir aslan da emrine verilmiş vatan evlatlarından oluşan bir bölüğe komutanlık yapıyordu. Sohbetimizin ana konusu olan Edincikli Mehmet bu Teğmen Saip’in bölüğündeydi. Mehmet’in hikayesini de Saip komutanın hatıralarından öğreniyoruz. Ayrıca Edincik günümüzde, Balıkesir ilimizin Bandırma ilçesine bağlı olan, memleketimizin güzel yörelerinden birisidir. Evvelce soyadı olmadığından ve kişiler birbirini doğdukları yere göre isimlendirdikleri için de Mehmet’e, Edincik’ten gelmesinden dolayı Edincikli Mehmet denmekteydi.

Mehmet Çanakkale’ye geldiğinden beri pek çok muharebeye katılmıştı. Arkadaşları gibi o da kahramanca çarpışmış ve zaman zaman da yaralanmıştı. Sadece düşman değil açlığa da, susuzluğa da katlanmış ve Vatanı uğruna nice geceler uykusuz kalmıştı. Ne olursa olsun vatanın bir karış toprağını bile düşmana çiğnetmemek için “Vatan toprağı, kanımızla sulanmadıkça asla pes etmek yok.” diye hep birlikte ant içmişlerdi. Yine bir gün derin mevzilerde yan yana, az sonra başlayacak taarruz emrini beklerken, Mehmet’in aklına anasının sözleri geldi. Anası “Oğlum, seni vatana kurban veriyorum. Ya şehit ol, ya da gazi! Lâkin sakın ha, düşmana geçit verme!” demişti. Silahına daha büyük bir güçle sarıldı. Gözlerini düşmana imanla çevirdi ve bir kartal gibi saldırı anını beklemeye başladı.

Günlerden o gündü. Elbette düşman da boş durmuyordu. Üzerlerine top mermileri yağıyordu. İşte tam o anda Mehmet’in bulunduğu

mevziye o kahrolası top mermisi düştü. Ortalık toz duman içindeydi. Korkunç patlamanın ardından da hücum emri verilmiş, mehmetçikler şaha kalkmıştı. Mehmet patlama sesinden dolayı çevresini yankılı bir şekilde duyuyordu. Yavaşça ayağa kalkmaya çalıştı. Sıhhiye erleri yanlarında Teğmen Saip olduğu halde ona doğru koşarak geldiler. Mehmet işte o an acı gerçeği fark etti. Top mermisinin şarapneli, Edincikli Mehmet'in kolunu parçalamıştı. Kolundandan kanlar akıyor ve geriye kalanlar da sarkıyordu. Mehmet bir kolundan geri kalanlara bir de yanına gelen komutanına baktı ve büyük bir cesaret ve istekle:

-“Komutanım! Komutanım! Ne olur kes şu kolumu!” dedi. Ancak Teğmen Saip adeta donmuş, Mehmet'in sağ eliyle yakaladığı ve tuttuğu sarkık kola bakıyordu. Ayakları yere mıhlanmış gibi hareketsizdi. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Edincikli Mehmet yalvarırcasına isteğini tekrarlar:

-“Allah Aşkına, Allah Rızası için kes şu kolumu! Geride kaldım. Arkadaşlarıma yetişmeliyim.”

Teğmen Saip gayri ihtiyari bıçağını Mehmet'in koluna vurdu. Mehmet'in ağzından bir ah sesi bile çıkmamıştı. Edincikli Mehmet, sağ elindeki kolunu bir yana fırlatırken, ileride Allah! Allah! nidaları arasında düşmana saldıran arkadaşlarına baktı ve: “Bu kol vatana feda olsun!” diye haykırdı. Yerdeki silahını kapıldığı gibi arkadaşlarının peşi sıra koşmaya başladı. Teğmen Saip de şaşkınlığını üzerinden atmış ve o da Mehmet'in yanısıra ileriye atılmıştı.

Edincikli Mehmet, diğer Mehmetçiklerle beraber, Hakka ulaşmak adına, iman aşkı ile her şeyi unutmüş, en ufak bir acı bile duymadan, Rahmet pınarından bir yudum içebilmek uğruna, şehitlik yolunda unutulmaz bir destan yazmaya başlamıştı.

Edincikli Mehmet, tek koluyla düşmanın bağına süngüsünü saplarken, hem kolunun öcünü almış, hem de anasına verdiği sözü yerine getirmişti. Düşman siperlerinin içinde bir aslan gibi kükrüyor, Allah ne veriyse tüm gücüyle savaşıyordu. Onu durdurmak mümkün değildi ama çok kan kaybetmişti. Nihayet kuvveti tükendi. İlahi bir aşk ile bağlandığı Rabbine kavuşma vakti gelmişti. Vuslat şerbetini içip, şehitlik makamına ermek için yanıp tutuşan kalbi durmak üzereydi. Gözleri kararır Mehmet dizlerinin üzerine düştü. O sırada göğsüne

isabet eden bir düşman mermisi ile de yüzü koyun yere kapaklandı. Yüzünde tebessüm, dudaklarında kelime-i şahadet olduğu halde emaneti yani ruhunu Allah'a teslim etti.

Aynı anda düşman, Mehmetçiğin saldırısına karşı koyamayıp, bir süre sonra tamamen çekip gideceği sahile doğru kaçmaya başladı. Böylece Mehmetçik "Allahu Ekber! Allahu Ekber!" diye yeri göğü inletirken, son düşman siperlerini de ele geçirmiş oldu."

Emin dede bir an sustu. Hüzünlendi. Gözleri yaşardı. Ellerini açınca ev halkı da onunla beraber ellerini açtılar ve hep birlikte dua ettiler:

-“Ya rabbi, tüm şehitlerimize rahmet eyle! Onlardan razı ol! Bizleri de onlara layık evlatlar eyle! Vatanımıza ve milletimize zeval verme! Düşmanlarımıza göz açtırma ve bizi, onlara karşı her zaman galip kıl! Subhane rabbike rabbil izzeti amme yasifun ve selamun alel murselin vel hamdulillahi rabbil alemin. Tüm şehitlerimizin ruhları için el Fatiha...”

Faydalanılan kaynak: Çanakkale Savaşlarında görev yapan 12. Alay 1. Bölük Komutanı Teğmen SAİP'in hatıralarından uyarlanmıştır. Allah hepsinden razı olsun.

İNTERNET ÇIKTI, MERTLİK BOZULDU

-“Sana bir şey itiraf etmeliyim.”

-“Kötü bir şey galiba.”

-“Evet. Sanırım kötü ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.”

-“Çok meraklandım şimdi. Bence kıvrımadan direk söyle!”

-“Pekala, o zaman sıkı dur! Ben evliyim ve 3 tane de çocuğum var.”

İnternet kafenin en dibindeki bilgisayarda oturan Şafak, bir yandan gelecek cevabı beklerken saatine baktı. 23:30. Gecenin karanlığı iyice çökmüştü. Sokaklar sessizleşmiş, neredeyse herkes evlerine çekilmişti. Kafe de yarım saat sonra kapanacaktı. Bilgisayarın kulaklığından arabesk şarkılar çalıyor, ortamı romantikleştiriyordu. Gözleri bilgisayar ekranındaydı. Beklediği cevap bir türlü gelmiyordu. Söylemesemiydi acaba? Yok, hayır, söylediği iyi olmuştu. Yalan üzerine ilişki kurulamazdı.

İnternet ÷lkemize yeni gelmişti. İlk cep telefonların da çıktığı o g÷nlerde, neredeyse her sokakta mısır patlar gibi internet kafeleri açılmaya başlamıştı. Ancak o dönemlerde internet denilince, akıllara chat kanalları geliyordu. Bazı chat yani sohbet kanallarına üye olunuyor ve bir takma isim seçilerek, sohbet odalarına katılıp, oradaki diğer kişilerle sohbet ediliyordu. Genelde bu sohbetler kadın erkek ilişkileri şeklinde geçiyordu. Tüm yalnızlar, kendisini yalnız hissedenler, pasif, antisosyal kişilikler, iş hayatında başarısız olanlar, ailevi sorun yaşayanlar, mutsuz evlilik sahipleri gibi psikolojik sorunları olanlar bu sohbet odalarını doldurmuştu. Böyle olunca elbette ki kurtlar, tilkiler de buralara avlanmaya geliyorlardı. Pek çok kişi bu sahtekarlar tarafından kandırıp, maddi olarak dolandırılmıştı. Toplumda henüz bu yönde bir kültür oluşmadığından ahlaki değerler belirsizdi ve internet ortamını yasal olarak kontrol edilebilmek için hukuki bir alt yapı da yoktu. Bilinmeyen bu tehlikeli sanal yolda, pek çok insan maalesef yolunu kaybetmişti. Maddi açıdan dolandırılanların yanında eşinden boşanarak, internette bulduğu kadın veya erkek ile evlenen çok sayıda kişi vardı. Kişiler yıkılıyor, aileler dağılıyordu. Toplumun kendisini toplaması çok uzun sürdü ama bu yolda çok kayıp verildi. İnternet hala bir tehdit. Acı tecrübeler canımızı çok yaktı ama neyse ki bazılarının tabiriyle, tek gözlü deccal olan interneti nasıl kullanacağımızı öğrenmiş olduk.

Nihayet Şafak'ın beklediği cevap geldi. Elif uzun uzun düşünmüştü. Ne yazacağına bilemiyordu ama bir cevap vermeliydi. Şafak'ı kendisine yalan söylediği için suçlayabilirdi ama hangi yüzle? Kendisi de ona yalan söylemişti. İş bu noktaya geldiğine göre artık gerçekleri konuşmanın zamanı da gelmişti. Bu ilişki ya bitecekti ya da güzel bir aşk ile yoluna devam edecekti. Elif yıllardır aradığı sevgiliyi bulduğunu düşünürken, beraberlikleri sanal alemin ötesine taşınmak zorunda kalınca, hakikatlerin acı yüzüyle karşılaşmıştı. Şimdi ne olacaktı? İkişi de bilmiyordu.

-“Aslında ben senin evli olduğunu tahmin ediyordum.”

-“Nasıl? Nereden biliyordun?”

-“Net olarak değil. Sadece bir tahmin. O kadar çok kaçamak cevaplar veriyordun ki...”

-“Elifim, ne olursa olsun sana olan aşkıma gerçektir. Seni çok seviyorum.”

-“Biliyorum aşkıma. Ben de seni seviyorum. Ancak işin doğrusu, internetten ötesini de pek düşünmemiştim.”

-“ Ben de düşünmedim. Yalnız senden ayrılmak da istemiyorum.”

-“Şafak, bak canım! Şimdi benden seni affetmemi mi istiyorsun?”

-“Evet. Hem de çok istiyorum. Evli olmama rağmen bu ilişkiyi devam ettirmek arzusundayım. Çünkü sensiz bir hayat düşünemiyorum.”

-“O halde şimdi söyleyeceklerimi en çok sen anlarsın. Nasıl ki benden anlayış ve af bekliyorsun, öyleyse sen de bana aynı anlayışı ve affi göstermelisin.”

-“Ne demek istiyorsun? Anlamadım.”

-“Şafak, senin sakladığın sırrın gibi benim de bir sırrım var.”

-“Endişelendiriyorsun beni. Sır mı?”

-“Evet canım. Özür dilerim, ben de sana yalan söyledim.”

-“Ne yalanı?”

-“Şimdi sıkı dur! Maalesef, ben de evliyim. Hem de 2 çocuğum var.”

Bu öylesine bir bombaydı ki ikisi de paramparça oldular. Bilgisayar ekranları gibi kalpleri de bir anda donakaldı. Ne o yazabiliyordu ne de öteki. Sanki ellerine felç inmişti. Tüm bu itiraflardan sonra birbirlerine ne diyebilirlerdi? İkisinin de gözlerinden soğuk, buz gibi gözyaşları akmaya başladı. Birbirlerini hiç görmemiş iki insanın, böyle bir sanal ortamda, birbirlerini bu derecede sevebilmeleri, her halukârda şaşılacak bir psiko-sosyal hadiseydi. Üzerinde konuşulmaya, araştırılmaya değer muazzam bir sosyal olaydı. Birbirleriyle kendilerindeki hangi eksikliği tamamlamışlardı? Ne tür ihtiyaçları vardı ki böyle anlaşılmaz ve karmaşık bir ilişkiye girmişlerdi?

O sırada internet kafe işletmecisi Şafak’ın masasına yanaştı ve “Abi geceyarısı oldu. Kapatmalıyız.” dedi. Şafak biçare halde günün son sözlerini yazmak zorunda kalmıştı.

-“Kafe kapanıyor canım. Çıkmalıyım. Yarın görüşürmüyüz?”

-“Olur. Yarın konuşacak çok şeyimiz olacak galiba. Pekala. O zaman iyi geceler bitanem.”

-“Sana da aşkıma.”

Şafak şehrin karanlık ve sessiz sokaklarında evine gidiyordu. Düşünceliydi. Bir yandan da ağlıyordu. İçi acıyordu. Eve gitmek istemiyordu ama gidecek başka yeri yoktu. Uzun yıllar önce yapmış olduğu tercih hayatına mal olmuştu. Mutlu bir evliliği yoktu. İçine kapanık bir çocukluk sonrasında, iş hayatında da umduğunu bulamamıştı. Duygusal bir ruh hali vardı. Bu güne kadar eşini hiç aldatmamıştı. Böyle davranmakta istemiyordu ama bir şeyler kendini Elif'e doğru çekiyordu. Eşiyle neredeyse her gün kavga etmelerine karşın Elif ile bir kez bile tartışmamışlardı. Onunla konuşabiliyordu. Elif onu dinliyordu. Onun yanında bir kahramandı. Önemli bir kişiydi. Sevildiğini hissediyordu. Erkek gibi davranabiliyordu.

Elif bilgisayarını kapattıktan sonra mutfakta bir süre oturdu. Bir sigara yaktı. Derin derin sigarasını içerken, gözyaşlarına hakim olamadı. Yaşadığı hayatın sonunda elde ettikleri, içeride sırtını dönmüş yatan bir koca ve yan odada gözünün içine bakan 2 tane çocuktan başka bir şey değildi. Sevmek ve sevilme, mutlu bir yuva kurmak istemişti. Eşiyle karşılıklı kahve içmeği, sohbet etmeği beklemek çok muydu? Uğruna kariyerini terk ettiği eşi, erkekliği bağırarak çağırmak sanıyor ve ne yazık ki kendisini kaybettiği zamanlarda da onu dövüyordu. Şimdiki aklı olsaydı okumaya devam eder ve arzu ettiği gibi bir öğretmen olurdu. Şafak ona cesaret veriyordu. Fikirlerine saygı duyuyor ve onu dinliyordu. Onun yanında bir sultandı. Önemli bir kişiydi. Sevildiğini hissediyordu. Kadın gibi davranabiliyordu.

Bu yolun sonu ikiye ayrılıyordu. Birisi aklın yolu diğeri ise kalbin yolu. Siz olsanız hangisini seçerdiniz? Yahut acaba bir üçüncü yol daha var mıydı? Üç değil belki daha da fazla pek çok yol bulabilirsiniz ama Şafak ile Elif ikisinden başka bir yol bulamadılar. Birisi aklın yolu diğeri ise kalbin yolu.

Aklın yolu ayrılıktı. Önce bu yolu denediler. Ayrıldılar. Onlarca kez ayrıldılar. Bazen Şafak, bazen de Elif dayanamadı. Tekrar bir araya geldiler. Kalbin yolu ise birleşmekti. Dağları aşmak, denizleri geçmek daha kolaydı. Olacak iş değildi. Olmadı da. Başaramadılar. Birbirlerini bir kez dahi görmeden sevdiler. Çünkü sevmeyi, sevilmeyi sevdiler. Ama bir kez bile ne fotoğraf istediler, ne telefonla görüştüler, ne de yüz yüze görüşmeyi talep ettiler. Çünkü ten değil can derdindeydiler.

Birbirlerini bir kez dahi duymadan sevdiler. Çünkü sevmeyi, sevilmeyi sevdiler.

Nihayet son kez ayrıldılar. Aradan yıllar geçti. Ne aradılar, ne sordular. Çocukları büyümüş, teker teker hayata atılmışlardı. Saçlarına aklar düşmüş, hatta dede, nine bile olmuşlardı. Yılların zaman fırtınası, her ne kadar kalplerinde çılgınca esmiş olsa da aşklarını söküp atamamıştı. Ne zaman maziyi hatırlatan bir söz, bir şarkı duysalar, düşüncelere daldılar. Derinlerdeki bu isimsiz sızı hiç kaybolmadı.

Bir gün Elif’in kızı elinde telefon yanına geldi:

-“Anne, sana mesaj var.” dedi. Annesi şaşkın şaşkın bakarken kız, annesine şefkatle gülümseyerek bakıyordu.

-“Ne mesajı kızım? Benim mesajla ne işlem olur?”

-“Bilmem, isim yok sadece numara...”

-“Gözlüklerinizi getir bakim!”

Elif gözlüklerini ağır ağır taktı ve telefondaki mesajı açtı. Mesajı açar açmaz sanki kalbi yerinden fırladı. Beti benzi attı. Elleri titremeye başladı. Kalbinin feryadını daha fazla dizginleyemedi ve kalbi, göz bulutlarından bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

Kızı endişe ile annesine koştu. Elinden telefonu aldı ve hemen bir bardak su getirdi. Su ile annesinin elini yüzünü sıvazladı.

-“Ne oldu anne? Kötü haber mi?” derken telefondaki mesajı okumaya başladı.

“Elif Hanım. Ben Şafak Bey’in eşiyim. Şafak bey maalesef dün Hakkın rahmetine kavuştu. Böyle bir aşkın hürmetine, size haber vermem gerektiğini düşündüm. Başımız sağolsun.”

ADINI NİYE SEVGİ KOYDUM, BİLİYOR MUSUN?

-“Senin adını niye sevgi koydum, biliyor musun? Çünkü hayatımda hep sevgisiz yaşadım. Hayatım boyunca sevgiyi özledim. Sevgiyi aradım. Belki sen, özlediğim, aradığım sevgi olursun diye umut ettim. Nereden bilebilirdim beni ateşlerde yakacağını? Ancak umudum tükenmedi. Halâ bekliyorum. Bir gün beni seveceğini biliyorum. Eğer o gün benden sonra gelirse üzülme! Aynaya bak ve orada gördüğüne “Seni seviyorum Baba” de! Çünkü gördüğün benim sırrımdır.

Senin adını niye sevgi koydum, biliyor musun? Çünkü hayatımda hep sevgisiz yaşadım. Yıllar geçtikçe kederim azaldı ama unutamadım. Ağlamayı, bir köşede sessizce gözyaşı dökmeni unutamadım. Biliyordum yanımdan gittiğinde benden kopacağını, farklı bir kişi olacağını. Seni çok özleyeceğimi, seni uzaktan seyretmenin verdiği kahredici acı içinde kavrulacağımı, biliyordum. Yine de senin isteğini kendi isteğimden önde tutup, seni gönderdiğimde anladım ki sevdiğinin sevdiğini sevmekmiş sevgi.

Gerçi sen bana cehennemi lâıyk görmüştün ama Prensesim, merak etme! Cehennem ateşlerinde yanmam için, ahirete kadar uzun süre bekleme gerek yok. Sen giderken benden, ben zaten kalbimi, sensizliğin hasret cehennemine mahkum etmiştim. Yanışımı görmek istersen ey sevgim, sadece gözlerimin penceresinden kalbime bakman yeterli. Orada senin için hazırladığım İbrahim bahçesinin güllerini görebilirsin. Bense Nemrut'un odunlarında gizlenmiş vicdan oldum da sevgisizlik ateşinde öylesine yandım ki kor oldum, kül oldum. Sonra havuzdaki balıkların ruhunda can buldum. Kâh balık oldum engin denizlerde, candan cana dolaştım, kâh bulut oldum yağmur taşıyan mavi göklerde, nice rahimlere rahmet olarak yağdım. Yeniden yeniden doğdum toprak anadan, rengarenk çiçeklerin ruhunda can buldum. Sen gül bahçemde gezerken prensesim, sana değmesin diye bir tek kıvılcım, her gece seher vakitlerinde baş ucunda bekleyen dua oldum.

Senin adını niye sevgi koydum, biliyor musun prensesim? Çünkü hayatımda hep sevgisiz yaşadım ve sen, hiç sevgisiz yaşamayasın diye adını sevgi koydum.”

HAYATLARI KUCAKLAMAK

Birisini kucakladığında, bir hayatı kucaklamış olursun. Bunu göze alamıyorsan, ne diye kollarını açıyorsun? Sahte gülücüklerle verdiğin artıklarına kim kanar? Vermek gönül işidir. Sevdiğinden vermedikçe, aldıklarından asla mutlu olamazsın. Senin bu yaptığın, ancak geceleri başını yastığa koyduğunda, rahat bir uyku çekebilmen içindir. Gerçekten veren kişi ise artık verecek bir şeyi olmayandır ve bunlar geceleri, başkalarının derdinden uyuyamayan, hayatları kucaklayanlardır.

İşte bu gibi kişilerden olan Fâtıma ve Ali (Allah ikisinden de razı olsun) ailesi de cömert bir aile idi. Veren elin, alan elden üstün olduğunu bilenlerdendi. Yalnızca Allah rızası için verirler ve verdiklerine de bir karşılık beklemezlerdi. Başkaları için üzüldü, ellerine geçen her fırsatta yardım ederlerdi.

Günlerden bir gündü ki oruçlu oldukları bu günün akşamı, iftar için hazırladıkları bir miktar yiyeceği sofraya koymuşken, kapı çalındı. Kapıda bir yoksul yardım istiyordu. Onlar da hiç düşünmeden sofralarındaki ancak kendilerine yetecek olan yiyeceklerini kapıya gelen yoksula verdiler. Kendileri ise suyla iftar edip ertesi gün yine oruç tuttular. İkinci akşam da kapılarına bu kez bir yetim, üçüncü akşam ise bir esir geldi. Her defasında bir parça yiyeceklerini aç oldukları, canları çektiği halde yoksula, yetime ve esire yedirdiler. Kendileri de sadece su ile üç gün oruç tuttular.

Elbette alemlerin Rabbi onları karşılıksız bırakmadı. Onlara yakışan bir mükafat ile ödüllendirdi. Böylece Kur'an-ı Kerim'de İnsan suresinin 8-13. ayetleri bu olay üzerine nâzil oldu.

"... Ve sevdiği yemeği, yoksullara, yetimlere ve esir olanlara yedirirler. "Biz sadece Allah'ın vechi için sizi doyuruyoruz. Sizden bir karşılık ve teşekkür istemiyoruz. Muhakkak ki biz, yüzlerin asık olduğu, belâlı, zor günde Rabbimizden korkuyoruz." Oysa Allah, onları işte böyle bir günün şerrinden korudu. Ve onları, pırıl pırıl bir yüze ve sevince kavuşturdu. Ve sabırlarından dolayı onları cennetle ve ipek elbiselerle mükâfatlandırdı. Orada tahtlar üzerinde yaslanırlar. Orada güneş ve şiddetli dondurucu soğuk görmezler..."

BU GÜN HEM DOĞUM GÜNÜM HEM DE ÖLÜM

- “Umut, neredesin?”
- “Bilmiyorum, öylesine yürüyorum.”
- “Bu gün mü gidiyorsun?”
- “Evet, bu gece.”
- “Otobüsün ne zaman kalkacak?”
- “Gece 12’de”
- “İyimisin? Yanına geleyim mi?”

-“Gerçekten gelir misin?”

-“Elbette gelirim. Seni bu vaziyette göndermek istemiyorum.”

-“Aslında bir şeyim yok. Sadece içim acıyor. Gelirsen de seni son bir kez daha görmek, beni çok mutlu eder.”

-“O halde yerini söyle bana, hemen yola çıkacağım.”

-“Burada eskilerden kalma tarihi bir mezarlık var. Evlerin arasında kalmış, küçücük ama çok şirin. Yeşil renkli işlemeli demir çitler ile çevrilmiş. Çitlerin üzerindeki levhada, Abdülfettah Bağdadi El Akri diye yazıyor. Yanında da tek kubbeli bir odacık var. Üsküdar’da, Bağlarbaşı caddesinde bir yerlerde işte. İçeri girip orada seni bekleyeceğim. Biraz dua edeyim, belki iyi gelir.”

-“Tamam, ben hemen bir taksiye atlayıp geliyorum. Orada bekle beni!”

Umut ağır adımlarla mezarlığın kapısından girerken, gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Yavaşça Akri Efendi’nin kabirinin baş ucuna doğru yürüdü. Burası en fazla 10-15 kabirden oluşan küçük bir ziyaretgâhtı. Ziyaretçiler için konulmuş plastik taburelerden birisine ilişti. Kabrin ayak ucunda yüzyıllık büyük bir çınar ağacı vardı. İşlemeli mermer sütunlardaki Arapça tarihi kabir yazıları, zamana meydan okurken, çınarın dökülen yaprakları ise bir ölüm yaşam döngüsünün simgesi olarak, tarihi tablonun bir parçasını teşkil ediyordu. Kabristan, zamanı resmeden firçanın rahmet izleriyle doluydu. Umut, beklerken ellerini açtı ve kendisinden evvel yaşamış bu insanlar için bir Fatiha okudu ve ruhlarına hediye etti. Bir sigara çıkardı ve yaktı. Derin bir nefes çektikten sonra paltosunun yakasını kaldırdı. Hava soğuktu ama yağış yoktu. Nisan yağmurlarının başladığı bu mevsimde, caddedeki arabalar, kaldırımlardaki insanlar vızır vızır sağa sola gidip geliyor olsa da, tüm bu hareketliliğin aksine bu küçük mezarlık, sanki unutulmuş bir yer gibi sessiz ve sakindi.

Tüm bu sakinliğe inat, Umut’un içinde ise fırtınalar kopuyordu. Ona sevdiğini söylese miydi? Yoksa hiç bir şey olmamış gibi tayininin çıktığı, doğunun uzak diyarına sessizce çekip gitmeli miydi? Kendisine kal dese yahut beni de götür dese ne olurdu? Şimdiye kadar onu sevdiğini söyleyememişti. Ona seni seviyorum dese ne olurdu? Onu çok

seviyordu ama bu, olacak şey değildi. Yasak bir aşk mümkün olabilir miydi?

Türkan alelacele üzerine birşeyler giydi ve süratle dışarı fırladı. Koşar adımlarla sahil yoluna indi. İlk gelen taksiye el kaldırdı. Taksi durunca adresi, şöföre tarif etmeye başladı. Şöför tarif edilen yeri biliyordu. Hemen taksiye bindi. Taksi sahilden Üsküdar'a doğru yol alırken Türkan, pencereden boğaza dertli, çaresiz ve birazdan Umut'a ne diyeceğini bilemeden öylece donuk gözlerle bakıyordu. Ona gitme dese, yahut beni de götür dese ne olurdu? Şimdiye kadar kendisine duygularını açmamış olsa bile, Umut'un kendisini çok sevdiğini biliyordu. O da seviyordu Umut'u ama bu, olacak şey değildi. Yasak bir aşk mümkün olabilir miydi?

Umut dirsekleri dizlerinde, yüzü avuçlarının arasında, plastik taburede sessizce oturmuş dua ederken, şefkatli bir elin omzuna dokunmasıyla irkildi ve yanibaşında duran Türkan'ı görünce hemen ayağa kalktı. Sevgi dolu iki insan düşünmeksizin kucaklaştı ve tek bir vücut olurcasına birbirlerine kenetlendiler. İkisi de ağlıyordu. Onlar mı dönüyordu yoksa onlar alemin merkezindeydi de bütün alem mi onların etrafında dönüyordu? Aşk, acı, ayrılık ve gözyaşı tüm gökleri ortasından ikiye yarıyordu. Gökler artık bu aşka dayanamadı ve onlar da ağlamaya başladı.

Derler ki: "Aşıkların gözyaşları göğe yükselir, gözyaşı bulutu olur. Sonra bu bulutlar diyar diyar gezer de üzerine yağacak aşık ararlar. Bulunca da aşıkların üzerine yağarlar. Ancak aşık olanlar bu yağmuru hisseder, aşık olmayanlarsa sadece ıslanır."

Umut cebinden çıkardığı kenarı işlemeli beyaz mendil ile Türkan'ın gözlerini küçük dokunuşlarla silerken, Türkan'da Umut'un yanaklarındaki yaşları parmaklarıyla siliyordu. Birbirlerine sevgi ve merhamet ile bakıyorlardı. Türkan, yağmurdan sonra çıkan gökkuşağı gibi bir gülümsemeye:

-“Seni sümüklü böcek “ dedi. “Verdiğim mendili hala saklıyor musun?”

-“Evet. Nasıl saklamam? Bir an bile yanımdan ayırmıyorum.”

Yağmur hafif hafif çiselerken, Umut hemen diğer bir plastik tabureyi Türkan'ın oturması için yanına doğru çekti. İki aşık bu tarihi

kabristanda, yan yana oturdular. Gözleri ağlamaktan kızarmış, her an yeniden ağlamaya hazır halde ıslak, birbirlerinde yok olmak istercesine, aşkla bakarken, birbirini seven bu iki insanın elleri sımsıkı kenetlendi. Bir süre sessizce ve gülümseyerek bakiştılar. Umut titrek bir sesle:

-“Ne iyi ettin de geldin. Seni bir kez daha görmek ömrüme ömür kattı.”

-“Umut, ne olursun üzülme! Seni bu vaziyette görmeye dayanamıyorum.”

-“Biliyorum. Biliyorum ama elimde değil. Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ancak bunu başaramıyorum.”

-“Gerçekten gidiyor musun?”

-“Evet. Tayinimi istedim. Bu gece gidiyorum.”

-“Benim yüzümden değil mi?”

-“Hayır, hayır. Kendini suçlama! Seninle ilgili değil kendimle ilgili. Bu şehir, bu sokaklar kabime batan deve dikenleri gibi. Belki başka bir yerde yeni bir başlangıç daha iyi olur diye düşündüm. Seni ve sana ihtiyacı olanları üzmeye hakkım yok.”

-“Neden Umut, neden? Sen beni hiç üzmedin ki.”

-“Olsun. Böylesi ikimiz için de en iyisi. Bir şeyleri yıkmak, yapmaktan daha kolay değil mi? Ama bir şeyleri yıktıktan sonra tekrar yapabilecek gücüm yok. Her şeye rağmen, herkese rağmen bencillik edemiyorum. Hele hele sana karşı asla.”

-“Anlıyorum ama ya kalbim? O sensizliğe nasıl dayanacak? Peki şimdi ben sana git...”

Umut aniden işaret parmağını Türkan’ın ağzına götürdü ve onun konuşmasına mani oldu. Yumuşacık bir ses tonuyla:

-“Hişşt! Sakın devamını getirme! Ne olursun bu vedayı benim için zorlaştırma! Sen de biliyorsun ki benim gitmem lazım.” dedi.

-“Haklısın. Evet hem de çok haklısın ve ben, haklı olmandan nefret ediyorum.”

-“Hayır, sen nefret edebilecek birisi değilsin. Sana nefret değil sevgi yaraşır. Ne olursa olsun asla nefret etme! Her zaman sev! Seni bildiğim gibi. Her zaman gülümse! Seni daima hatırlamak istediğim gibi.”

O sırada Türkan'ın telefonu çaldı. Çantasından telefonunu çıkardı. Arayan oğluydu. Umut Türkan'ın elini bıraktı ve biraz öteye uzaklaştı. Türkan telefona cevap verirken Umut da bir sigara çıkardı ve yaktı.

-“Efendim yavrum”

-“Anne, neredesin?”

-“Bir arkadaşımın beraberim oğlum. Onu yolcu ediyorum. Sen neredesin, hayırdır?”

-“Yok birşey eve geldim de seni göremeyince merak ettim. Ben de arkadaşlarla buluşacaktım zaten. Akşam görüşürüz o zaman.”

-“Emre Can, oğlum, sakın ha dışarıda abur cuburla karnını doyurma! Dolapta yemek var. Bak sonra külahları değişiriz ha.”

-“Tamam anne ya, hala çocukmuşum gibi davranıyorsun. Üzülme sen, ben hallederim.”

Telefon kapanınca iki aşığın nutku tutulmuştu. Vurgun yemiş balık adam gibi kalpleri kanıyordu. Görmek istemeseler de, duymak istemeseler de gerçek, en acı şekliyle karşılarında duruyordu.

-“Şimdi anladın mı, niye gitmek istediğimi?” dedi Umut. “Acımak acıtmaktan, kanamak kanatmaktan daha iyi benim için. Senin için gidiyorum Türkan, senin için.”

-“Umut?!...”

-“Biliyor musun? Sadece tek istediğim, sana söylemek, kalbimin en derinlerinde susarak gizlediğim büyük sırrımı seninle paylaşmak. Ve biliyor musun? Yalnızca tek istediğim, bir kez bile olsa senden duymak, tüm benliğimle bildiğim ve sende en karanlık köşelerinde sakladığın o sırrımı, dudaklarından işitmek.”

Umut ile Türkan'ın elleri yeniden birleşti. Gerçekliğin en acımasız karanlığının tam ortasına doğan aşkın nuru, bir kez daha aşıklar hariç her şeyi yok etti. Sadece aşıkların bildiği, her sözün anlamını yitirdiği bu alemde, gönül kuşlarının gizemli şarkıları eşliğinde, aşkın nurları mahremi cilveyle dans ediyorlardı. Seven kalplerin çiçek bahçesinden yayılan, mis gibi gül kokusu ortalığı kaplamıştı. Seven bir göz çok şey anlatır ama yine de Umut sevgisini sözleriyle mühürlemek istercesine, son bir çırpınıyla sevdiğinin göz bebeklerine baktı ve titrek bir ses ile “Seni Seviyorum” dedi. Türkan da daha fazla dayanamadı ve gözyaşları içerisinde Umut'a sarılırken:

-“Ben de, ben de seni seviyorum.” dedi. İki aşık iki bedende tek gönül olmuşlar, kaf dağının en doruklarından fıskıran, aşk pınarının en temiz, en berrak suyundan kana kana içiyorlardı.

Ancak veda vakti gelmişti. Her şeyin rahmi ve eceli olan zaman, maalesef yüzünü bu iki aşık içinde gösterdi. Ayrılık acısını, zehirli bir hançer gibi ikisinin de kalplerinin tam ortasına sapladı. Acaba ayrılık, her aşkın yazgısında mı vardı? Kim bilir? İşte yine, her aşkta olduğu gibi ayrılık sahnedeydi. Ama aşk eti sevmez, o bir vejeteriyandır. Aşıklar da tene bakmaz, cana bakar. Ayrılık, aşıkları ayırdığını sana dursun, aşık olanlar çoktan başka bir alemde nura karışmış, nurun nuruna sır olmuşlardı.

-“Türkanım, artık gitmeliyim. Bana bu mutluluğu yaşattığın için sana minnettarım. Beni sevdiğin için teşekkür ederim.”

-“Asıl ben sana teşekkür ederim. Bana karşılıksız sevmeyi öğrettiğin için sana ne desem azdır. Sana gitme de demeyeceğim. Desem de gideceğini biliyorum. Ama bil ki benden giden sadece bedeninin olacak, kalbin, aşkın daima içimde benimle birlikte yaşayacak.”

-“Biliyor musun? Bu gün benim doğum günüm ve senden ayrıldığım için de ölüm günüm. Seni sevdiğimi söylediğim gün doğdum ve beni sevdiğini duyduğum gün öldüm. Ne garip değil mi?”

-“Hayır, Umudum. Garip değil. Sen öğretmiştin bana, “Bir şeyin doğması için, bir şeyin ölmesi lazım.” İşte aynı bunun gibi. Ölen sadece bedenlerimiz, doğan ise kalplerimizdeki aşkıımız.”

İki aşık kabristandan çıkarken ellerini açtılar ve bir Fatiha okuyup orada yatanların ruhlarına hediye ettiler. Sonra el ele hiç konuşmadan caddeye doğru yürüdüler. Umut geçen bir taksiyi durdurdu. Kapıyı açtı. Son bir kez sımsıkı sarıldılar. Türkan taksiye binerken:

-“Seni seviyorum” dedi. Umut da yavaşça Türkan’ın kulağına doğru eğildi ve kulağına:

-“Seni seviyorum, aşkıım” diye fısıldadı ve gülümseyerek “Bu aşk burada bitmedi. Cennet’te görüşürüz.” dedi.

İkisi de gülümsediler. Taksi ilerlerken, Türkan arka pencereden Umut’a el sallıyordu. Umut’un son sözleri kalbine umut vermişti. Kalbi, susmak zorunda olan ağzına rağmen “Görüşürüz aşkıım, görüşürüz.” diye haykırıyordu.

BİR SEVGİ MASALI

Günlerden bir gün, birkaç arkadaşımınla, Ceylan pınarına gitmiştik. Muazzam ormanlık alanda, harika bir Ceylan çiftliği. Çevresindeki kafes teller, ceylanların güzelliğine engel olamıyordu. Gönlüm çocuk şenliğinde, kıpır kıpır. Onlara dokunmak, onları öpmek istiyordum. Yemyeşil ağaçların arasında, pınara doğru yürüdüm. Pınar başında, çimlerin üzerine uzandım. Az ilerde ürkek ve korkak bir ceylan vardı. Sessizce izlemeye başladım. Gözlerimiz çakıştı.

“Kaçma ceylan, sana zararım dokunmaz.”

Beni anlamış gibi ceylan, su içmek için pınara yaklaştı. O kadar güzeldi ki incecik, seyretmeye doyamadım. Hafifçe esen rüzgâr tenimi okşarken, kendimi tatlı bir uykunun kollarına bıraktım.

Pınarın başında sarışın, ela gözlü çok güzel, bir dilber duruyordu. Beyaz ipeklerin içerisinde, bir melek gibiydi. Yanına yaklaştım. Gözlerinden gönlüme, yıldırımlar düşüyordu.

“Hoş geldin ey insan, yıllardır seni bekliyordum.”

Bir gülün yumuşaklığı vardı sesinde. Aklım karıştı. Daha doğrusu karışacak bir aklım kalmamıştı.

“Şey nasıl yani? Beni mi bekliyordun?”

“Evet seni bekliyordum.”

“Kimsin sen, ey güzeller güzeli?”

“Az önce pınarın başında gördüğün ceylanım. Bir zamanlar ben, gördüğün gibiydim. kötü kalpli cadı bana büyü yaptı. O anda ceylan oldum. Eğer bir insan beni öperse, ancak o zaman eski halime dönebilirim. İşte bu sebeple de ben, yıllardır bir insan bekliyorum. İşte sen benim yıllardır beklediğim insansın.”

“Ben mi beklediğin insanım?”

“Evet çünkü gönlünü, gözlerinde gördüm. Sevgi doluydu.”

Uzattı ellerini bana, kendimden geçtim. Tutmak için o elleri ona doğru yaklaştım. Bana uzanan o eller, ah o eller, o eller, anlatılmaz şeyler. Yavaşça süzülen birkaç damla gözyaşı vardı gözlerinde. Elleri ellerimde, ona doğru eğildim. Gözyaşlarını, dudaklarımla sildim.

Düşlerimdeki gönlüme düşen sevgi, senin içinde yok oluyorum, bilinmeyen bu alemde. Beyaz güller ile kaplı bahçenin ortasındaki, yakut ve zümrütlerle süslenmiş altın yatağın üzerinde, çeşit çeşit kuşlar uçuşuyor.

Yer yemyeşil ve yumuşacık çimlerle kaplı. Ulu bir çınarın gölgesinde, ılık bir rüzgâr gönüllerimizi okşuyor. Gökyüzü beyaz, güneş mavi. Güneş kalbimi yakmıyor, ey Dilber, ellerin yakıyor. Kenetlenmiş ellerimizden, yıldırımlar düşüyor ruhumuza. Her zerremle aşkın ateşinde yanıyorum.

Üzerinde ipekten bir elbise var. Saçların, rüzgârın ellerinde, vahşi bir at gibi şaha kalkmış, dolu dizgin sonsuzluğa koşuyor. Gözlerim, gözlerindeki sevgiye tutsak. Sana bakıyorum. Aşkın en hassas dokunuşuyla, sana sarılıyorum. Çakmak çakmak gözlerimizden, sevgi kıvılcımları çıkıyor.

Dönüyoruz. Biz dönüyoruz, Dünya dönüyor. Dünya dönüyor, alemler dönüyor. Her şey dönüyor. Gözlerinin içinde, gözlerim dönüyor. Mavi güneşin, rengarenk gökkuşağı ışıkları, mahremi cilveyle, gül teninde dans ediyor. Dokunmak istiyorum, o ışıklara. Her zerremizden nurlar fışkırıyor ve biz, gönlümüzün sevgi bahçesinde, ayrı bedenlerde yaşayan, tek gönül oluyoruz.

“Ahmet, Ahmet kalksana, bu ne uyku böyle?”

Beni uyandırmaya çalışan arkadaşımın sesiyle uyandım. Kendime geldiğim de uzaklarda, bize bakan ceylanı gördüm.

-“Biliyor musun Ahmet? Az önce garip bir şey oldu. Şu ilerdeki ceylan, senin yanında duruyordu. Beni görünce ürkerek kaçtı.”

Gülümsedim ve geri dönmek üzere kalktım. Dönerken ancak ceylan’ın duyabileceği bir sesle gönlümden fısıldadım.

“Sevgi bir ceylanı göz yaşlarından öpmekmiş. Öpebilmek, insan olmak demekmiş. Bana bunu öğrettiğin için teşekkür ederim, düşlerimin ceylanı, hoşçakal.”

Çevremizde ellerini bize uzatmış, tutmamızı bekleyen, ne kadar çok, düş ceylanı var. Haydi, bizlerde birer insan olalım, bize uzanan, o elleri turalım. Kötü kalpli cadıların büyülediği, nice ceylanlar, onları göz yaşlarından öpecek, insanları bekliyor. İçimizdeki ve dışımızdaki, insanlığı bulalım ve sevginin sırrına ulaşalım. Belki de öyle çok

uzaklara, gitmemize gerek yok. En yakında bir aynaya, şöyle bir bakmamız yetecek. Orada bize bakıp, gülümseyen, bir insan göreceğiz. Bunu başarabiliriz. Çünkü sevgi bizim mayamızda var. Sadece unutmayalım, sevgi, bir ceylanı gözyaşlarından öpmektir ve öpmek ise insan olmak demektir.

BEN KÖLE DEĞİLİM

-“Nasıl doğduğuma ve nasıl öleceğime ben karar vermedim ama nasıl yaşayacağıma ben karar veririm.”

-“Sen de biz de basit köleleriz. Nasıl böyle konuşabilirsin? Duyarlarsa canından olursun.”

-“Canımı veren ben miyim ki onunla veya onsuz olayım? Yüce yaratıcı herkesi eşit yaratmadı mı? Hepimiz O’nun kullarıyız. Kulun kula köle olması da ne demek? Varsın beni öldürmek için ellerinden geleni yapsınlar. Canı veren tanrı, canımı almak istiyorsa ben mani olamam ama eğer yaşamamı diliyorsa tüm alem bir araya gelse canımı alamaz.”

Derme çatma düzenlenmiş, bir kaç eşyanın olduğu, küçük bir şömine ateşinin zorlukla ısıttığı ahşap baraka da Kunta, siyahi arkadaşlarına bunları anlatırken, kapının önünde nöbet tutan eşi Sara, ev işi yapıyormuş gibi gözükererek köle sahiplerinin veya casuslarının geliş gidişini gözetliyordu.

-“Kim köle olarak yaşamak ister ki ? Ama elimizden ne gelir? Bence sen hayaller peşindesin. Bu sözlerin hepimizi yakar. Bu düşündüklerini unut da yazgına razı ol!”

-“Aa, evet, yazgı! Yani seni, beni, hepimizi yaratan, bizi yaratırken bu efendi olsun, bu köle olsun diye mi yarattı? Ben buna inanmıyorum. Eğer böyleyse de bunu kabul etmiyorum. Söyleyin bana! Hangi kutsal metinde yazıyor? Elçilerden hangisi böyle bir şey söylüyor?”

-“Ne kadar dik başlısın. Bu huyun başını yiyecek ama ben seninle aynı sonucu yaşamak istemiyorum. Daha fazla seni dinlemeyeceğim.”

-“Elbette. İsteddiğini yapmakta özgürsün. Madem sen özgürlüğünü, köle olmaktan yana kullanıyorsun o halde sana sözüm yok. Seni zorlayacak değilim. Zaten ben size saraylarda bir hayat vadetmedim.

Sizden bir ücrette istemedim. Beni neden suçluyorsunuz? Tek istediğim özgür olmak ve gerekirse bu uğurda canımı seve seve vermek. Köle olarak yaşamaktansa, özgür bir insan olarak ölmeye hazırım. Özgür olmayı dilemek suç ise o halde ben suçluyum.”

-“Haydi millet, bu meczubu daha fazla dinlemeyelim. Ben gidiyorum. Kalırsanız da hepiniz öldürüleceksiniz, biliyorsunuz değil mi?”

Kunta sözün bittiği yerdeydi. Onu dinlemeye gelen kampın köleleri birer ikişer söylenerek ayrılmaya başladılar. Kunta köşede bir yere çömeldi ve düşüncelere daldı. Üzgündü. Özgürlüğün lezzetini dostlarına anlatamıyordu. Bu işlerin birlik ve beraberlik içerisinde olması gerektiğini o da biliyordu ama eşi hariç kimse onu desteklemiyordu. İçeride kimseler kalmayınca eşi Sara, kulübeye girdi. Sara şefkatle kocasının yanına geldi ve yanına oturdu.

-“Ne zamana kadar bu laf anlamazlara laf anlatacaksın? Görmüyor musun seni dinleyen yok? Üzülme artık ne olursun.”

-“Oo Sara, Sara, biliyorum ki bir gün rüyalarım gerçek olacak. Belki ben o günleri göremeyeceğim ama önemli değil, üzülmiyorum. Çünkü ben, o özgür günleri rüyalarımda görüyorum. Yine de, ne olursa olsun düşüncelerimden, hayallerimden asla vazgeçmeyeceğim. Başıma ne gelirse gelsin, gerekirse tek başıma, Hak yolda cesaretle yürüyeceğim.”

-“Her zaman seninleyim, biliyorsun değil mi?”

-“Evet kadınım, biliyorum ama bu kez benimle olmamalısın. Karnındaki bebeğimizi düşünmelisin. Bana ne olursa olsun, uzakta kalmalı ve bebeğimizi doğurmalısın.”

O esnada dışardan feryatlar yükselmeye başladı. Sara kapıya doğru fırladı ve kapının aralığından dışarıya baktı. Gözleri kocaman açılmış halde “Buraya geliyorlar.” dedi ve korkuyla kocasına “Kunta, hemen kaçmalısın” diyebildi.

Gelenlerin tekmelemeleriyle kapı, büyük bir gürültüyle kırılarak açıldı. Bir anda eli sopalı, kırbaçlı adamlar içeriye doluşuverdi. Bazılarının elinde de alev alev yanan meşaleler vardı. Derhal bir kaç adam Kunta'nın üzerine çullandı. Tekma tokat giriştiler. Sopalarla vurmaya başladılar. Bir yandan da “Burada ne işler çevirdiğini bilmediğimizi mi sanıyordun?” diye bağıryorlardı. Diğerleri de ortalığı

kırıp dökmeye başladılar. Kunta darbelerden yere yığıldı. Yüzünden gözünden kanlar akıyordu. Sara ne kadar da yapmayın, etmeyin diyerek kendisini ortaya atsa da, bir kaç tekme ile yan tarafa devrilmişti.

İri yarı iki adam Kunta'nın kollarından tutup onu sürüyerek dışarı çıkardılar. Bir kişi de Sara'yı dışarıya sürükledi. Gelenlerin başındaki adam "Yakın!" dedi. Ellerinde meşale olanlar hemen kulübeyi ateşe verdiler. Kamptaki diğer tüm köleler de bir köşeye toplanmışlar ve başlarında ki silahlı adamların zoruyla olanı biteni gözyaşlarıyla izliyorlardı. Alevler kulübeyi küle çevirirken, o bölgenin sahibi patron kölelere dönerek:

-“Bu hepinize ibret olsun. Kim ki baş kaldırır ve kaçmaya çalışırsa işte sonu böyle olur. Sakın ha! Değil özgür olmak, bu düşünceleri aklınızdan bile geçirmeyin! Yoksa gözünüzün yaşına bakmam, gerekirse hepinizi birden asarım.”

Sara'yı tutan adam patrona doğru yanaştı. Çekingen bir halde: “Patron, bu kadın hamileymiş. Ne yapmamı istersin?” dedi. Patron birden kahkaha atmaya başladı.

-“Diğer kölelerin arasına atın, gitsin! Desene bu ahmak adamı öldürsek de kölelerimizin sayısı azalmayacak.”

Bu sırada yan taraftaki ağacın dalına ip atılmış ve Kunta'yı asmak için darağacı hazırlanmıştı. Kunta'yı ipe doğru sürüklediler. Köleler arasından çığlıklar yükseldi. Asılmaması için yalvarıyorlardı ama patron tüm yakarmalara sağırdı. Bir kaç kişi ipi Kunta'nın boynuna zorla geçirdi ve bir atın üzerine oturttu. Patron durumdan keyif alırcasına alay ederek Kunta'ya döndü:

-“Ee, Özgür Adam!?! Söyle bakalım! Demek özgürlük istiyorsun ha?”

-“Hayır, ben asla özgürlük istemedim. Çünkü ben zaten özgürüm. Özgür doğdum, özgür yaşadım ve özgür ölüyorum. Ama sen, korkularının kölesi bir zavallısın.”

Patron öylesine hiddetlendi ki yüzü kıpkırmızı kesildi. Öfkeyle çığınca bağırmaya başladı.

-“Asın! Asın bu köleyi! Derhaall asın!”

Adamlardan biri atın bacaklarını tokatladı. At ileri fırladı. Kunta atın sırtından aşağıya yuvarlanırken gözleri, eşinin gözleriyle çakıştı.

Yüzünde bir tebessüm vardı. Bağırışmalar arasında Kunta'nın ağzından dökülen son sözlerini bir tek Sara anlamıştı.

-“Ben köle değilim.”

JANG YEONG SIL'İN SU SAATI

Jang Yeong Sil, 1390 – 1442 yıllarında Kore'de yaşamış bir mühendis, astronom, bilim insanı ve mucitti. Kore Joseon döneminde köle olarak doğdu. Çin kökenli Jang ailesine mensuptu. Joseon Hanedanlığı sırasında sınıf farkının ortadan kaldırılmasına yönelik oldukça büyük siyasi mücadeleleri de olmuştu.

Jang Yeong Sil zamanının ilerisinde ve sonradan gelenlere yol gösteren oldukça büyük buluşlara imza atmıştı. Önemli buluşları arasında su saati, yağış ölçer, şamandra, yıldız gözlem cihazı, ay ve güneş tutulmaları hesaplamaları, güneş saatleri, kuzey yönünü bulmak için aparatlar, müzik alanında da taş arp ve akord sistemi sayılabilir.

Jang Yeong Sil de kendisi gibi tarihe yön veren diğer bilim adamları gibi zamanında hor ve hakir görülmüş, anlaşılamadığı ve dönemin inançlarına aykırı sayıldığı gerekçeleriyle öldürülmüştür. İnsanlık bu gibi insanlara çok şey borçludur. Kararlı ve azimli çalışmaları, bitmek bilmez enerjileri, her türlü olumsuz tepkilere karşı yılmaz bir direnç sahibi olmaları hepimizin örnek alması gereken özellikleridir.

İşte o devirlerde Konfüçyüs inançlarının hakimiyeti altında inleyen, sınıflara ayrılmış Joseon halkı, nihayet bir devrin değişmesini başlatacak bir Kral sahibi olur. Mevcut rejimin değişmesinden korkan asiller Kral'a karşı birleşirler. Kral bilime son derece meraklıdır. Çevresine bilim adamlarını toplar ve astronomi çalışmaları yaptırır. Ticaretin gelişmesini arzu eder. Halkın tarım, hayvancılık ve ticaret işlerinde kullanması için bir yerel saat ve takvim yaptırmak istemektedir. Bir yandan da milli bir alfabe üzerinde çalışmalar yapmaktadır. Halkın aydınlanması ve refaha kavuşmasının, Monarşinin yıkılmasına sebep olacağı görüşünde olan asiller ellerindeki gücü kaybetmemek için Kral'a ve ona yardım eden bilim adamlarına karşı gizliden bir savaş başlatırlar. O dönemde güç asillerin elindedir. Kirli

oyunlarla, entrikalarla işler idare ediliyor ve köle kabul edilen halk sömürülüyordu.

Bu günlerde ortaya çıkan bir bilim adamı Kral'ın dikkatini çeker. Hemen onu destekler ve saraya aldırır. Kendisine imkanlar sunar ve saat yapmasını ister. Adı Jang Yeong Sil olan bu köle, Kral'ın fikirlerine bağlanır ve halkı için hizmet vermeye başlar. Nihayet saati yapmayı başarmıştır. Ancak bu durumdan memnun olmayan karanlık güçler de boş durmamış ve saati ortadan kaldırmak üzere bir araya gelmişlerdi.

-“Herbiriniz buraya ne diye geldiniz? Bu soruna bir çözüm bulmak için değil mi? Görmüyor musunuz? Kral ve Jang Yeong Sil, tarihi ve siyasi köklerimizi yerinden oynatıyor. Yaptıkları yeni su saati ile toplumun düzenini temelden sarsıyorlar. Bunu neden durduramıyoruz?”

-“Efendi Yo, elimizden geleni yapıyoruz. Bizim de bu gelişmelere karşı olduğumuzu siz de biliyorsunuz.”

-“Ne yaptınız da böyle karşımda söz ediyorsunuz. Sizi bakanlık makamlarınıza ben getirmedim mi? Tapınakların ve alim kesiminin desteğini size verdim. Sizden mevcut düzeni korumanızı, asillerin otoritesini muhafaza etmenizi istedim. Konfiçyüs öğretilerinin verildiği alimlerin bile tepkisine yol açan bu duruma sizler, sessiz kalıyorsunuz?”

-“Yeon Sil Kral'ın koruması altında. Çalışmalarını da çok gizli yürütüyor. Daha saatin yerini bile bulamadık.”

-“Kral, Kral!? Kral deyip duruyorsunuz. Kral'ın sadece bir kukla olduğunu bilmiyor musunuz? Yalnızca soylu bir ailenin çocuğu olarak Dünya'ya gelmekle Kral olanlar, bu ülkeyi yönetmiyor. Asillerden seçilen siz bakanlar yönetiyorsunuz. Asıl güç biz asillerin elinde. Bu nedenle karşısına geçecek ve “Köleler nasıl olur da söz sahibi olur? Yüzyılların sonunu mu getireceksiniz?” diyeceksiniz. Siz saatin yerini bana bırakın! İlerde size haber göndereceğim.”

-“Efendi Yo, sözleriniz biraz aşırıya gitmedi mi? Tahta saygılı olmazsak bu seferde biz korktuğumuz çukura kendimizi düşürmez miyiz?”

-“Söylediğimin gayet farkındayım. Bu gidişat bizi sona götürür. Monarşinin sonu olur.”

-“Bu nasıl sözler Efendim?”

-“İyi dinleyin beni sizi ahmaklar! Saat köylerin ortasına konursa köylüler zamanı bilecekler. Saatin etrafında toplanacaklar. Pazarlar kurulacak. Üretim ve ticaret artacak. Sonunda da esnaf ve tüccarlar kazanmaya başlayacak ve biz asillerin elimizde tuttuğumuz gücü ele geçirecekler.”

-“Bu da Dünyamızın sonu olur. Böyle bir şeye asla izin veremeyiz.”

-“Kral böyle bir ortamda halkın onun çevresinde olacağını sanıyor. Ne kadar da cahilce bir düşünce. Halk saatlerin etrafında toplanınca bir araya gelir. Konuşmaya ve sonra da düşünmeye başlar. Nihayet başta Krallık olmak üzere tüm asillerin sonu olur. Bunu mu istiyorsunuz?”

-“Hayır Efendim, elbette ki hayır. Bize ne yapacağımızı söyleyin!”

-“Kralın saati halka vermesine engel olacaksınız. Başarılı olursanız saraya aldırın ve asillerin saati olarak kullanılsın. Yok, başaramazsanız da saati imha edin!”

-“Ya, Jang Yeong Sil?”

-“Onu da öldürün!”

Efendi Yo'nun yanından ayrılan asil bakanlar, doğruca saraya gittiler. Aydın görüşlü bir kaç bakanın dışında Kral'ın yanında destekleyeni yoktu. Tüm ilmi çalışmalar da zaten gizli olarak yürütülüyordu. Bakanlar Kral ile görüşmek üzere huzura vardılar.

-“Çona (majesteleri)! Yeong Sil'in saatinin büyüğü olduğu söyleniyor. Halk arasında bu sözler karışıklığa sebep olmuş durumda. Saatin halka verilmesi söz konusu olamaz.”

-“Ben, Joseon Kralı olarak halkımın refahını düşünüyorum. Ben böylesine çalışıp didinirken, sizler bana saati ortadan kaldırmamı mı söylüyorsunuz?”

-“Çona! Aklınızdan bilimi çıkartın! Şu an halkımızın ihtiyacı bilim değil. Normal bir Kral'a ihtiyaçları var. Bir takım doğal afetlerin bile sebebi bu saat olarak görülüyor. Halkımızı yüzyıllardır yönettiğimiz Konfiçyüs öğretilerine önem verin! Atalarımızın inançlarından yüz çevirmeyin!”

-“Yapmaya çalıştığım şeyleri anlamıyorsunuz. Göklerin yazgısının sadece bir bilim olduğunu bilmiyorsunuz. Oysa ki bizler, Joseon halkını kalkındırmak ve yükseltmek istiyoruz. Sizler ise eskimiş ve bir faydası olmayan fikirlerin tutsağı olmamızı öneriyorsunuz.”

-“Çona! Göklerin öfkesini çekiyorsunuz. Ay da Güneş de Krallığın kutsalıdır. Bilim ise sadece bir küfürdür. Devletinizi yıkmak için çalışmayın! Bu yaptıklarınız her şeyi karıştıracak ve insanları birbirine düşürecek. Çona! Lütfen bilimden vazgeçin!”

Salonda karşılıklı iki sıra halinde duran kırmızı ve mavi cübbeli bakanlar, topluca yere kapanarak şöyle demeye başladılar:

-“Çona! Bilimden vazgeçin! Saati halka vermeyin, saraya getirin!”

Kral, beyinleri örümcek ağı ile kaplı olan bu zavallı asillerin yoğun baskısı karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Aslında onların sadece asil olarak yaşadıkları hayatlarını kaybetmekten korktukları için bu şekilde davrandıklarını çok iyi biliyordu. Belki de henüz zamanı gelmemişti. Sabırlı olmalı ve alıştıra alıştıra bu devrimleri gerçekleştirmeliydi.

-“Pekala, o zaman saat saraya getirilecek ve astronomi bakanlığının emrinde, halkın faydasına sunulacak. Son kararım budur.”

Kral üzüntü içerisinde, astronomi ofisine gitti. Bilim adamlarıyla konuşmak, onları gayretlendirmek ve belki de kendisi, bakanlarla yaptığı konuşma üzerine, biraz moral kazanmak istiyordu.

-“Çona! Hoşgeldiniz.”

-“Görüyorum ki çalışmalarınız hızla devam ediyor. Her birinizi takdir ediyorum.”

-“Çona! Siz olmasaydınız bunların hiç birisi olmazdı.”

-“Dostlarım hepimiz sağolun. Gayretleriniz ülkemizi yükseltecek, emekleriniz boşa gitmeyecek. Buradaki kardeşlik ortamına girince de anladım ki hepimiz iyi bir ekip olmuşuz. Bu beni çok mutlu etti. Evet, Yeong Sil, hazırlıklarınız ne durumda, saat tamamlandı mı?”

-“Evet Çona! Bitti. Emredeğiniz üzere şehir merkezine götürülmeye hazır.”

-“Yeong Sil, bunu sana nasıl diyeceğimi bilmiyorum. Sana söylemem gereken kötü bir haberim var. Saati insanlar için yaptığımı biliyorum ama şimdilik bunu halka veremeyiz. İlk olarak saraya getirilmesini emrettim.”

-“Çona! Anlamıyorum. Siz farklı düşünüydünüz.”

-“Evet, hala aynı düşüncedeyim ama şu an bunu yapamıyorum. Bu durumun seni ne kadar üzdüğünün farkındayım. Ne yazık ki siyaset gereği böyle davranmak zorundayım.”

-“Fakat Çona, ya insanlar?”

-“Yeong Sil, saati halka vereceğimizi söylersek ne olur hiç düşündün mü? Seni ve tüm buradaki arkadaşlarını ihanetle suçlayıp öldürürler. Ben sizin zarar görmenizi istemiyorum. Yalnız emin ol ki zamanı geldiğinde tüm hayallerimiz gerçek olacak. Yavaş yavaş yapacağız.”

-“Emredersiniz Çona, biliyorsunuz ki sizin aydınlık görüşlerinize tabi oldum. Nereyi gösterirseniz o yoldan gideceğim.”

-“Yeong Sil, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sana söz veriyorum.”

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde, Konfiçyüs tapınağının bir odasında Efendi Yo, yanına gelen adamı dinliyordu. Gelen adam, Efendi Yo'nun, Yeong Sil'in yanında astronomi memuru olarak çalışan bir casusuydu.

-“Demek dün akşam Kral yanınıza geldi ve sizinle konuştu. Halâ bilimden vazgeçmeyip, saatin saraya alınmasının da geçici bir aldatmaca olduğunu söyledi öyle mi?”

-“Evet Efendi, aynen öyle.”

-“Ya saat? Yerini öğrenebildin mi?”

-“Evet Efendi! Öğrendim. Akşam konuşmadan sonra Yeong Sil, Kral ile beraber saatin saklandığı gizli yere gittiler. Ben de sessizce onları takip ettim. Nihayet yerini öğrendim. Buyrun bu da saatin yerinin haritası.”

-“Aferin, aferin. Güzel bir iş başardın. Şimdi sen yerine dön! Kimse şüphelenmesin. Bu akşamda ortalıkta dolaşma! Sana bir zarar gelsin istemeyiz değil mi?”

Gece yarısı olduğu halde Jang Yeong Sil ve bir kaç arkadaşı saat üzerinde son kontrolleri yapmak üzere halâ çalışıyordu. Diğer bir kaç kişi de yan odada uyuyorlardı. Bu esnada gecenin karanlığına saklanmış hain gölgeler, siyahlar giymiş, yüzleri kapalı olduğu halde, ellerinde kılıçları evin çevresini sardılar. Maalesef dikkat çekmesin diye evi korumak için muhafız askerler de konulmamıştı. Gölgelerin lideri

hücum emrini verdiğiğinde, gökyüzündeki Ayın, acıyla onları seyrettiklerinden haberleri bile yoktu.

Gelenler kapıyı kırıp içeri girdiklerinde, elleri yalnızca kalem tutan alimleri, birer birer kılıçtan geçirmeye başladılar. Can hıraş haykırımlar arasında, o ilim yuvası kan gölüne döndü. Aldıkları sopalarla kendilerini savunmaya çalışıyorlardı ama nafile, onca kılıçlı adama karşı ne yapabilirlerdi? Kılıç darbelerinden payını alan Jang Yeong Sil de elinde bir sopa hem kendisini hemde dostlarını korumaya çabalıyordu. Gözleri dönmüş bu caniler, dışarıda bekleyen hem cinslerine haber salınca içeriye eli meşaleli adamlar daldı. Zalimlerin başı “Yakın!” emrini verince, meşaleli adamlar ne varsa yakmaya başladılar. Yeong Sil canını hiçe sayıp kendisini saatin önüne attı.

-“Yalvarırım, yapmayın! Neyi yaktığınızı bilmiyorsunuz. Yakmayın!” diye ağlayıp feryat etmeye başladı. Ancak çırpınışları kısa sürdü. Tarihin en acımasız sahnelerinden birisi, bir kez daha gerçekleşiyordu. Karanlığın kılıcı acımasızca Yeong Sil’in üzerine indi. Yeong Sil inleyerek yere yığıldı. Her şey çabucak alev aldı. Saat yanıyordu. Yerde cansız yatan alimlerse, bu korku tablosunun en korkutucu rengiyle kızıla boyanmışlardı.

Yeong Sil ellerini saate uzatmış, ona ulaşmak için sürünüyordu. Nihayet sırtına saplanan kılıç ile son nefesini verirken, karanlığın köleleri geldikleri gibi hızla oradan uzaklaştılar.

Güneş Ay’ı yolcu edip yeryüzünü aydınlatmaya başladığında, geriye sadece yanıp kül olmuş o güzel evin, duman tüten enkazı kalmıştı. Kral ise yanmış cenazelerin başında çaresizlik içinde ağlıyordu. Saraya geri dönerlerken yolun yan tarafında küçük bir çocuğun, elinde ahşap bir aletle Güneş’e doğru baktığını gördü. Atından indi ve çocuğun yanına yaklaştı.

-“Çocuğum, burada ne yapıyorsun?”

-“Güneşi gözetliyorum efendim.”

-“Neden?”

-“Büyüyünce ben de Yeong Sil gibi büyük bir alim olacağım.”

Kral çocuğun başını okşadı, yanaklarından öptü. Atına binerken üzüntüsü kaybolmuş, kalbi teselli bulmuştu. Yeong Sil’in hayali

gözlerinin önüne geldi. Kendisine gülümsüyordu. Kral'da gülümsedi ve ancak Yeong Sil'in duyabileceği şekilde fısıldadı:

-“Yeong Sil, şu küçük çocuktan öğrendim ki sen ölmedin. Fikirlerinle her zaman yaşayacaksın. Anladım ki elbette korkaklık bize yakışmaz ve iyiler, kötüler kadar cesur olursa, o zaman bu dünya değişir. O halde artık değişim zamanı.”

Kaynak: Kore Joseon Tarihi ve Jang Yeong Sil Dizisinden esinlenerek hazırlanmıştır.

BİR ATEİST İLE VARLIĞA DAİR KISA BİR SOHBET

-“Sen bir zamanlar hiç idin. Yaratıcı seni yokluktan varlığa getirdi. Teşekkür etmen gerekirken isyan ediyor ve tanrının varlığını sorguluyorsun. Kendi varlığın, O'nun varlığının delili değil mi? Bir kendine bak, bir de şu kocaman aleme! Ne görüyorsun? Her şey bir yaratıcıyı işaret etmiyor mu? Yeri, gökleri ve ikisinin arasındakileri yaratan Rabbine karşı bu öfkenin sebebi nedir? İçinde, derinlerinde bir yerlerde, biliyorum ki O'na inanıyorsun.”

-“Bunu da nereden çıkardın? Ben Allah'ın varlığına inanmadığımı söylüyorum ama sen, içinde inanç var diyorsun. Hiç bir bilimsel açıklaması olmayan şeylere inanmamı mı istiyorsun? İşte bu yüzden senin gibilerden hoşlanmıyorum.”

-“Demek ki benim gibileri yani Müslümanları veya Allah'ın varlığına iman etmiş olanları sevmiyorsun. Ne diyebilirim ki sana? Neticede sevgi zorlamayla olmuyor.”

-“Evet, aynen öyle.”

-“Sana Rabbini hatırlatan ne varsa, ondan kaçmayı çözüm mü sanıyorsun? Peki ya sen? Alemlerde gördüğün şu her şey? Bunlardan nasıl kaçacaksın? Rahman her şeye hava gibi nüfus etmiş, sana şah damarından daha yakın. Nereye gidersen git, O'ndan kaçamazsın.”

-“Olmayan bir şeyden mi kaçıyorum? Ne saçma!”

-“O seni yaratırken şifrelerinin arasına iyiliğini de kötülüğünü de ilham etti. İkisinden birisini seçmeni istedi. İstediyse ama O, her zaman iyi olanı seçmeni bekledi. Bu seçiminde sana yardım etti. Kitaplar, elçiler,

nasihatçiler gönderdi. Ayetlerini alemlerde sergiledi. Bunları görmeyen için göz, anlaman için akıl verdi. Sen hala ibret almayacak mısın?”

-“İbret alacak bir tek şey var o da ilimdir.”

-“Bilmez misin ilim Allah’ın sıfatıdır. O her şeyi bilen, Alim olandır. İnandığın ilmi yaratan da O’dur. Ne kadar da büyük bir hataya düşmekteisin. İnsana verilen ilim, sadece mevcut olanın keşfedilmesidir. İnsan asla bir ilim yaratamamıştır. Yaratılmış olanı bulmuş ve insanlığın faydasına veya zararına kullanmıştır. Ayrıca Allah asla ilimsiz düşünülemez. Çünkü O, her şeyi ilimle, ölçüyle yaratmıştır. O halde bil ki her akli başında Müslüman, o senin inandığını söylediğin ilme inanır ve bunun da Allah’tan olduğunu söyler. Allah’a iman eden kişi nasıl olur da ilme karşı olur? Madem sen ilme inanıyorsun, o halde bu ilmi yaratana da inanmalı değil misin?”

-“Kelime oyunları ile kafamı karıştırmaya çalışıyorsun.”

-“Hayır, aslında böyle bir niyetim yok. İnanmak veya inanmamak elbette özgür iradenle vereceğin sana ait bir karar. Biz sadece sana doğru yolu göstermeye çabalıyoruz. Bu bizim sana karşı olan Dünyevî kardeşlik görevimiz. Gel, vazgeç! Gittiğin bu yoldan dön! İlerde pişman olursun da elinde sadece kocaman bir hiç kalır.”

-“Boş laflarla bir yere varamazsın. Açıklayamayınca lafların etrafında dönüp duruyorsun.”

-“Peki, o halde bu konuyu sana, inandığın ilim ile izah edelim. Bak evladım! İlim dediğin şeyin konusu maddedir, değil mi?”

-“Evet, maddedir. Her şey maddeden oluşur.”

-“İşte biz de sana, bundan başka bir şey söylemiyoruz. Aramızdaki fark sadece düşünce farkı. Sen maddenin tesadüfen bir araya geldiğini söylemekteisin, biz ise bu maddelerin, Allah tarafından bir araya getirildiğini söylemekteyiz. Burada hem fikir miyiz?”

-“Evet, hem fikiriz.”

-“Ayrıca bu noktada bir fikir daha ortaya koymak istiyorum. Her şey zıttıyla bilinir ve zıttıyla var olur.”

-“Nasıl yani?”

-“Mesela sıcak-soğuk, uzun-kısa, aydınlık-karanlık, bir renk-başka bir renk. Tüm bu zıtların hepsini kısaca şöyle bir zıtlıkla söyleyebiliriz. Varlık-yokluk.”

-“Halâ anlamadım. Nereye varmak istiyorsun?”

-“Aslında çok basit. Israrla sorduğun Allah’ın varlığının, senin ilim dediğin şey ile ispatına varmak istiyorum. Alaycı bakışlarından dolayı hakikate kapalı olduğunu seziyorum. İnsaflı olmanı tavsiye ederim. Benim için değil kendin için. Doğruları kabul etmen veya edebilmen senin menfaatinidir.”

-“Yok, yok, dinliyorum. Devam edin!”

-“Şimdi madde varlığın temeli diyorsun, doğru mu?”

-“Evet.”

-“Güzel. Belki biraz sıkıcı olabilir ama maddeye ait bazı temel bilgilere göz atalım. Çünkü konumuzla çok yakından alâkalıdır.

Gözlerinle gördüğün tüm bu cisimler maddeden oluşuyor ve madde denilen şey ise kimya tablosunda adı geçen elementlerden meydana geliyor. Toplamda şimdilik 118 adet olan elementler, kimyanın yapı taşlarıdır. Element bir çeşit atom içeren maddedir.

Her elemente bir numara verilir. Örneğin karbonunki 6’dır. Bu sayılar, atom içindeki proton sayısını gösterir. Protonlar pozitif elektrik yüklüdür ve atomun çekirdeğinde bir araya toplanmış haldedir. Protonları dengeleyen negatif yüklü elektronlar ise daha hafiftir ve çekirdeğin etrafında dönerler.

Hidrojen atomu dışındaki atomların çekirdeğinde ayrıca protonların kütesine eşit bir kütleyle sahip nötronlar bulunur. Bunlar elektrikle yüklü değildir. Nötr vaziyettedir. Bir elementin atomları farklı sayıda nötronlara sahip olabilir. Bu çeşitlenmelere de izotop denir. Nötronlar protonları bir arada tutmak için yapıştırıcı görevi yapar. Onlar olmasaydı protonlar yüklü oldukları pozitif elektrik nedeniyle birbirini iterdi. Böylece atomlar da dağılırdı. Buraya kadar bir sorun var mı?”

-“Yok, yok, devam edin. Bunları elbette kabul ediyorum.”

-“Pekala, anlatmaya devam edelim o halde. Kısaca bir elementin atomik yapısını hatırlamış olduk. Bahsettiğim bu durum, günümüzde net olarak bilinmekle birlikte yapılan ilmi çalışmalar, bunların da alt yapılarını ortaya çıkarmaya başladı. Yani protonun, nötronun da alt yapısının ne olduğunu belirlemeye başladık. Atom altı parçacık çalışmaları o kadar ilerledi ki Higgs adında bir bilim insanı, Higgs bozonu veya halk dilindeki söylenişleriyle tanrı parçacığı fikrini ortaya

attı. Bunun yanında ülkeler ortak olarak Avrupa Nükleer Araştırma Merkezini kurdular. Fransızca'dan gelen Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire'in kısaltması olan CERN, İsviçre ve Fransa sınırında yer alan dünyanın en büyük parçacık fiziği laboratuvarıdır. İşte bu ve buna benzer laboratuvarlarda, atom altı parçacıklar incelenmeye başlandı. Tanrının zerrecikleri ya da tozu da denilen, bilimsel adı Higgs Bozonu zerreciği olan bu anti-madde partikülleri, Atlas Deneyi ile 2012 yılında keşfedildi. Böylece bilim belki de uygarlığın en önemli keşfini yapmış oldu. Bu alanlardaki çalışmalar mevcut Newton fiziğinin sonunu getirdi ve çökmesine neden oldu. Artık günümüzde bu sorulara cevap bulmak üzere kuantum fiziği kullanılmaktadır. İnşaallah sıkılmıyordur, dinliyorsun değil mi?"

-“Hayır, sıkılmıyorum. Dinliyorum.”

-“Evet, işte bu çalışmaların neticesinde, geçtiğimiz günlerde, Cern’de görev yapan Dünya’nın seçkin bilim insanları bir rapor yayınladı. Yayımlanan raporda, var olan bütün maddelerin anti maddesinin de olduğu ifade edildi. İşte yukarıda bahsettiğim konuya şimdi geldik. Zıtlıklar. Her şey zıttıyla bilinir ve zıttıyla var olur. Bilim insanları da bunu onayladılar ve bu sebepten dolayı da fiziğe göre dünyanın kendisini yok etmesi gerektiğini söylediler.

Ancak mevcut durum böyle değil. Dünya var ve dönüyor. Bu durumu açıklayamayan fizikçiler, evrenin kendisini neden yok etmediğini bilmediklerini, bilimin tümevarım sonucuna göre bu sonucun çıktığını ve Independent’ da yayınlanan Avrupa Nükleer Araştırma Merkezi (CERN) raporunda Dünyada var olan her maddenin, anti maddesinin de olduğu, bu nedenle Dünya’nın aslında var olmaması gerektiğini belirttiler.

Sonuç olarak bilimsel çalışmalar gösteriyor ki aslında senin gördüğün ve var olduğunu sandığın her şey kocaman bir yokluktan başka bir şey değil. Şimdi söyle bakalım, madde dediğin şey hakikate ve bilime göre var mıymış?"

-“...”

-“Elbette susmanı çok iyi anlıyorum. Çünkü verilecek cevap “yokmuş” olmalı ama bunu itiraf etmek, nefesine çok zor geliyor. Ancak

başta da söylediğim gibi lütfen insafli ol, hakkı kabul et! Yoksa hakikatlere varamazsın.

İşte gerçekte yok olan ama varlık boyutunda boy gösteren tüm maddenin, var gibi görünmesini sağlayan anti maddesi yani zıttı, Allah'ın kudretidir. Tüm alemi bir arada tutan bu kudret, Kur'an'daki ifadeyle nurun nurudur.

İslâm tevhit üzerine kurulmuştur. Yaratıcının istediği en önemli şey olan tevhit, birlemek demektir. Bunu kısaca ifade etmek üzere “La ilahe illallah” olan kelime-i tevhit söylenir. Bu cümle iki kısımdan oluşur. Birincisi “Lâ ilâhe”, ikincisi ise “illallah” tır. Birinci kısım yok eder, ikinci kısım var eder. Öyleyse Allah'ın varlığını ancak yokluk ile ispatlayabiliriz. Yani kaldırırsan her şeyi ortadan, geriye kalır sadece yaradan.

Allah'ın varlığı ile ilgili tereddütlere düşüyor olmandaki en büyük etken, işte o senin var zannettiğin maddedir. “La ilahe” ile ne kadar madde varsa ortadan kaldırırsan, “illallah” ile de yaratıcının varlığını müşahade ve idrak edebilirsin. Demek ki neymiş? Her şey zıttıyla bilinir ve zıttıyla var olurmuş. Şimdi düşünüp de halâ ibret almayacak mısın?”

-“...”

-“O halde biz vazifemizi yaptık. Gerisi senin tercihin. Biz sadece yol gösterdik. Hidayet ancak her şeyi yoktan yaratan ve alemi kudretiyle varlıkta durduran Allah'a mahsustur.”

HACI İLE HANCI

Bir adam hacca gitmek üzere yola çıkar. Devir o devirdir ki atların ve yayanların devridir. Az gider, uz gider, dere tepe düz gider. Yolu bir handa biter. Gece olmuş, karnı da açılmıştır. Yemek yiyeceği ve bir güzel de uyuyup dinlenebileceği böyle bir han için Rabbine şükreder. İçeri girer. Bir köşeye siner. Han tıklım tıklım doludur. Giren çıkanın hesabı yoktur. Beyazlar giymiş, kara sakallı, güler yüzlü Hancı, etrafta koşuşturan yamaklara emirler yağdırmaktadır. Hancı yüzünde kocaman bir gülümsemeye hemen yanında biter. Hacıya derin derin bakıp göz süzer. Sanki şarkı söyle gibi söz söyler.

-“Hoşgeldin Beyim! Ne arzu edersin?”

-“Önce karnımı doyurayım. Sonra da bir odada güzelce dinlenmek istiyorum.”

-“Emrin olur beyim! Yemeğin derhal geliyor ve odan da hazırlanıyor. Sen şimdi biraz soluklan! İstersen beklerken, temizlenip ferahlayabilirsin. Hemen şu kapıdan çıkınca, sağ tarafta bir tulumba var.”

-“İyi olur. Sağol!” der bizim Hacı. Doğruca tulumbaya gider. Bir güzel yıkanır, paklanır. Kirden pastan aklanır. Masaya geri döner. Yerini alınca Hancı yamakları yemeğini getiriverir. O da afiyetle yeyip, açlığına son verir. Bir yamak öteden el eder. “Gel beyim! Odan hazır.” der. Kalkar gider. Yamak önde o arkada, az gider, uz gider, dere tepe düz gider. O kadar uykusu vardır ki kısacık yol uzun mu uzun gelir. Nihayet yolu odada biter. Yamak odaya çeki düzen verir. O da yamağa bahşiş verir. Gayet güzeldir oda, o da dayanamaz bu duruma. Başını yastığa koyar koymaz, uçar gider rüya yurduna.

-“Oo, Hacı! Selamun aleykum. Nedir bu halin? Bir kenara ilişmişsin de derin düşüncelere dalmışsın.”

-“Ve aleykum selam dede. Yok bir şeyim. Öylesine düşünüyorum.”

-“Söyle, söyle! Derdini söylemeyen, derman bulamaz.”

-“Hacca niyet etmiştim. Yola çıktım. Günlerdir, aylardır yürüyorum ama bir türlü şu çölü geçemiyorum. Şaşırdım kaldım. Çok da susadım. Dilim damağım kurudu.”

Nur yüzlü, ak sakallı dede, hacıya doğru su kırbasını uzattı. Gülümseyerek “Al, iç!” dedi. Hacı hemen kırabaya atıldı ve kafasına dikti. Suya iyice kandıktan sonra kırbayı geri verdi.

-“Dede! Bu çöllerden nasıl kurtulacağım? Biliyorsan, bana yolu da gösteriver.”

-“Evladım, bu çöller hac çölleri değil ki elini kolunu sallayıp da geçesin. Bu çöller senin nefsinin çölleri. Eğer kendini geçersen, bu çölleri de geçmiş olursun.”

-“Dede, dur, gitme! Beni buralarda bir başıma bırakma!”

-“Evladım, eğer Allah’a tam bir teslimiyetle tevekkül edersen, Allah seni her türlü kötülükten korur. Hac yolu Mekke yolu değil, Allah’ın yoludur. Bu yol dışarıda uzamaz, içeride uzar gider. Eğer hacca gidiyorsan git ama bil ki gittiğinde içi boş bir ev bulursun. Asıl hac

insanın kendisindeki Kabe'ye yaptığı yolculuktur. İnsan şu gördüğün evren gibidir. Kalbi de Kabe'ye benzer. Yiğit isen önce kalbini tavaf et! Herkes, elbet bir gün hacı olur ama çok azı hancı olur. Haydi Allah'a emanet ol!"

-“Dede, dede, adını başışla bana! Kimsin sen?”

-“Allah'ın bir kuluyum evlat. Ancak illaki öğrenmek istersen ve bu yola baş koyacaksan, bizi Hancı'ya sor. O bizi bilir.”

Hacı, ezan sesiyle irkilerek uyanır. “Hayırdır, hayırdır.” diyerek bir yanına yaslanır. Alel acele yataktan fırlar, köşede duran ibrik ve leğene koşar. Bir güzel abdest alır ve yerleşir seccadenin üstüne. Yüzünün önünde o mübareğin yüzü, kalbinde anlayamadığı hüznün güzü, namaza durur, yaşlıdır gözü. Namazdan sonra bir süre oturur kalır. Nur yüzlü dede'nin sözlerini düşünür. Düşündükçe kalbine doğru büzüşür. Sonra aniden kalkar ve başlar giyinmeye, bir yandan da kendi kendine söylenmeye.

-“Ey Hacı, vay Hacı! Yıllardır aradın Mekke'yi ötelere, meğer burnunun dibindeymiş Kabe, hem de gönül bahçende. Haydi koş dedeye, el öp, gönül ver, gül bahçelerinden güller der! Bir hayır var bu işte. O halde kır dizini mecliste, kal öylece kendince.”

Giynen Hacı hemen aşığı iner. Hancı'yı aramaya başlar. Yamaklardan birine sorar. O da mutfakta olabileceğini söyler. Bunu duyan Hacı, bir solukta mutfığa varır. Evet işte oradadır. Hancı yemek yapan ahçıları kontrol etmektedir. Yanına yanaşır. Mahçup ve başı önde, ne diyeceğini bilemeden, titrek bir gelincik gibi Hancı'nın önünde durur. Hancı şefkatli ve merhametli bakışlarla Hacı'yı süzer. Tebessüm ederek:

-“Buyrun beyim! Bir isteğiniz mi vardı? Çorba birazdan hazır olur.”

-“Yok, hayır! Ben çorba için gelmedim. Seninle konuşmak istiyorum. Senin için geldim.”

-“Öyleyse gelin! Şuraya geçelim. Birer de çay içeriz.”

Ocağın karşındaki ahşap sandalyelere oturdular. Mutfak yamağı hemen iki çay getirdi. Hacı'nın gözleri Hancı'nın gözleriyle çakıştı. O bakışla içinde, yer yerinden oynadı. Bir süre sessizce bakıştılar. Sonra Hancı çayından bir yudum aldı.

-“Hayırdır inşaallah. Umarım, hizmetlerimizden memnun kalmışsınızdır.”

-“Hancı efendi, bir şikayetim yoktur. Bunun için gelmedim.”

-“Peki ne için geldiniz. Lütfen çekinmeden söyleyin!”

-“Şey, ben bir rüya gördüm.”

-“Ne hoş, maşaallah. Rüyalar haktır ve veren Allah’tır. Anlatmak ister misiniz?”

-“Şey, evet isterim. Çünkü rüyamda sizde vardınız.”

-“Bakın şimdi daha bir meraklandım. Hayırdır inşaallah.”

-“Rüyamda bilmediğim çöllerde sıkışıp kalmıştım. Birden nur yüzlü, ak sakallı bir dede çıka geldi. Karşımda durdu. Ha, bu arada ben hacca gitmek üzere yollardayım. Yıllardır aranıp duruyorum. Kalbimde ne olduğunu bilemediğim garip bir boşluk var. Onu doldurmaya çalışıyorum. Rabbime, elçisine aşkımdan ne edeceğimi bilemeden, bir avare gibi gezip duruyorum. Her neyse işte rüyamdaki o dede benim bu halime yönelik çok güzel nasihatler etti. Sonrasında kim olduğunu sordum ama bana “Hancı’ya sor! O beni bilir. Seni bana getirir.” dedi. Ey Hancı! Rüyam işte böyledir. Ne olursun, eğer bu mübarek insanı tanıyorsan, beni ona götür!”

Hancı başını öne eğdi. Gözlerini hafifçe kıstı ve derin düşüncelere daldı. Hacı da merakla ve sabırsızlıkla onun vereceği cevabı bekliyordu. Hancı muştulanmış Yunus gibi, balığın karnından kurtuluşa sebep o güzel duayı okumaya başladı.

-“La ilahe illa ente. Subhaneke. İnni küntü minez zalimin.” Sonra Hacı’ya döndü ve beklenen cevabını verdi.

-“Evet. Tanıyorum. Madem Şeyhim, seni ona götürmemi emretmiş o halde inşaallah, seni ona götüreceğim.”

-“Demek ki senin Şeyhin olur.”

-“Evet. O benim şeyhim, yol göstericim ve de manevi babamdır. Sabah çorbasının servisinden sonra hazır ol! İnşaallah birlikte gideriz.”

Hacı büyük bir sevinçle gözlerinin içi parladı. Teşekkür ederek, doğruca odasına çıktı. Yerinde duramıyor, odanın içinde bir o yana bir bu yana gezinip duruyordu. Diyarlardan birinde almış olduğu ahşap oyması, sedef işlemeli bir kutuyu da hediye olarak hazırladı.

Bir süre sonra kapısı çaldı. Kapıda bir yamak vardı. “Hazırsanız, Ustam sizi çağırıyor.” dedi. Hacı çantasını kaptığı gibi koşarcasına aşağı indi. Onun bu heyecanlı hali Hancı’yı güldürdü.

-“Maşaallah, bu kadar istekli olmana çok sevindim. Gördüğüm kadarıyla gitmeye hazırsın. Haydi o halde, ya Allah, Bismillah.”

Az gittiler, uz gittiler. Dere tepe düz gittiler. Köyün dışına doğru bir kabristanın önünde durdular. Kabirlerde yatanların ruhları için bir Fatiha, üç ihlâs okudular. Hancı önde, Hacı arkada kabristana girdiler. Yol kenarında bir mezarın başında durdular. Hacı’nın şaşkın ve meraklı bakışları altında, Hancı elini açtı ve mırıldanarak bazı dualar okumaya başladı. Duası bitince Hacı’ya döndü.

-“İşte rüyanda gördüğün nur yüzlü, ak sakallı dede. Allah rahmet eylesin. Biz ondan razı olduk, Allah da ondan razı olur inşaallah.”

Hacı, bir Hancı’ya bir de mezara bakıyordu. Küçük dilini yutmuş gibi sus pus kalakalmıştı. Ne diyeceğini bilemez halde yanında hediye olarak getirdiği kutuyu mezarın kenarına bıraktı. Ellerini açtı ve mübareğin ruhu için o da dua etti. Oldukça sade ve gösterişsiz olan mezarın baş tarafındaki mezar taşının üzerinde, Arapça harflerle mübareğin adı, doğum ve ölüm tarihi yazıyordu. Hacı’nın yumuşayan kalbi daha fazla dayanamadı ve dizlerinin üzerine çökerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da tövbe ediyordu. Rabbinden af diliyordu. Hancı bel bağından çıkardığı mendilini Hacı’ya uzattı. Teselli vermek için elini şefkatle sırtını koyup, sıvazlamaya başladı. Hacı birazcık yatışınca ağlamaktan kızarmış gözleriyle Hancı’ya baktı.

-“Yani şimdi siz, bu mübareğin halifesi misiniz?”

-“...”

-“Lütfen bana söyleyin! Öyleyse beni de talebeniz olarak kabul edebilir misiniz?”

-“Bu fakir kulu, layık olmasam da Şeyhim, Allah’ın izniyle öyle uygun görmüş. İnşaallah biz de onun bıraktığı yolda hizmet etmeye devam ediyoruz. Hanımız tekkemiz, şeyhimiz ustamızdır. Çorba yapmayı ondan öğrendik. Yemeden önce yedirmeyi, giymeden önce giydirmeyi o bize gösterdi. Bu Dünya’da en önemli şeyin bir insanın kalbi olduğunu belletti. “İslâm hizmettir.” derdi. Biz de onun vasiyeti

üzere hizmet yolunu aşk yolu bildik ve bu yolun aşıkları olarak acizâne koşturuyoruz. İşte ey Hacı, rüyanın yorumu budur.”

-“Efendim, efendim, lütfen beni de bu hizmet kervanına katın!”

-“Yalnız sen hacca gitmiyor muydun?”

-“Efendim, ben çoktan hacca gittim de geldim. Mekke’yi de buldum, tekkeyi de. Buradan bir adım öteye gitmek kalbime zulüm olur. Kalpleri Kâbe bilen bir şeyhe nefsimi teslim etmek benim için bir lütuftur.

Lütfen beni kabul buyurun!”

-“Madem bu kadar isteklisin, öyleyse bakalım! Çorbacı Babamız seni kabul etmemize izin vermiş mi?”

-“...”

-“Hediye olarak getirdiğin, mezarın kenarına koyduğun kutuyu aç bakalım!”

Hacı kutuyu heyecanlı ve titrek ellerle yavaşça açtı. Bir de ne görsün? Gördüğü şey karşısında ağzı bir karış açık, gözleri kocaman oldu. Kutuda yıllardır yanında sakladığı düğümlü ip, düğümü çözülmüş olduğu halde öylece duruyordu. Ama bu ip, handaki heybesindeydi. Kutuya da koymamıştı. Yıllar önce “Ben ne zaman adam olacağım? Halim, sonum ne olacak?” diye dövündüğü bir gün kendisini kınamasından dolayı kapıldığı aşk sarhoşluğundayken farkında olmadan uçkur ipine sıkı bir düğüm atmıştı. Kendisine geldiğinde ise düğümü bir türlü çözememişti. Mecburen sağından solundan kesmek zorunda kalmıştı. Düğümlü ipi tam fırlatıp atacağı sırada sanki içinden bir ses ona “Dur, atma! Kim bu düğümü çözerse, seni de çözer.” dedi. İşte o gündür bu gündür bu ipi hep yanında saklamıştı. Fakat bunca zaman sonra bu gördüğü keramet karşısında “Nasıl olur?” diye düşünürken Hancı yavaşça kulağına eğildi.

-“Rabbim dilerse her şey olur? Haydi Hacı, müjdelersin. Demek ki izin verilmiş. O halde aramıza hoş geldin. Ancak bundan sonra sana “Çorbacı Hacı” diyelim, ne dersin?”

-“Allah derim Şeyhim, Allah derim.”

YAŞLI TREN İSTASYONU VE SERÇELER

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber koridorda ağır ağır yürüyen kadının ayak sesleri, geçmişten kalma, tarihi tren istasyonunu uykusundan kaldırdı. Yaşlı istasyon gözlerini açarken, rahatsız edilmenin huysuzluğu ile şöyle bir gerindi.

-“Haydi Bismillah! Yeni bir güne daha başlıyoruz. Bakalım bu gün nelere şahit olacağız.”

İstasyon oldukça sessiz ve sakindi. Giriş salonunun duvar kenarlarına iliştirilmiş banklardan birinde akşamdan kalan bir sarhoş sızmış yatıyordu. Karşısındaki bankta ise evsiz olduğu, yırtık pırtık elbisesinden anlaşılan bir gariban da başını bir elinin üzerine koymuş halde yan dönmüş uyuyordu. Kadın yavaşça bilet almak için gişeye doğru yanaştı. Kapalı pencereyi tıkırdatırken, görevli memur, pencerenin önündeki, kenarları yırtılmış ama kısmen yamalı, meşin kaplı, mavi koltukta başı öne düşmüş uyukluyordu. Camın sesi ile irkildi. Şöyle bir doğruldu. Kollarını havaya kaldırarak bir güzel gerindikten sonra müşteriye baktı.

-“Buyrun hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Kadın oldukça şık giyimliydi. Kenarı tüylü şapkasıyla hafifçe örtülü yüzü kibar ve sevimliydi. Varlıklı birisi olduğu her halinden belliydi. Memur şaşkınca kadına bakarken, kadın, ince bir ses tonuyla “İstanbul’a ilk tren ne zaman?” diye sordu. Memur afallamış halde “Tam vaktinde geldiniz. 2 saat sonra istasyonumuzdan geçecek.” diye cevap verdi.

-“Lütfen bir bilet verir misiniz?”

-“Şey, elbette, hemen veriyorum. Salonda bekleyebilirsiniz. Uyuyanlardan endişe etmeyin! Tanıdıkları onlar. Her gün gelirler. Garibanlık işte. Kusura bakmayın! Ben birazdan onları sepetlerim. Şey yani gönderirim. Afedersiniz.”

-“Teşekkür ederim. Lütfen zahmet etmeyin! Benim için önemli değil. Zaten hava da güzel. Ben dışarda oturur, beklerim.”

Biletini alan kadın, yanında duran orta büyüklükteki tekerlekli valizini, peşi sıra sürükleyerek dışarı çıkarken biletçi memur da hızla salona geldi. Yatan adamları birer birer uyandırıp dışarıya yolladı. Kadın

dışarı çıkınca, tren raylarına paralel konulmuş banklardan birisine yerleşti. Memur kadını meraklı gözlerle süzerken, gişenin önünde biriken yolcuları gördü. Hemen yerine gitti. Gelenlere bilet kesmeye başladı.

Kadın valizinden bir poşet çıkardı. İçinde yolluk olarak hazırladığı peynirli ekmekten bir parça kopardı. Bir ısırık aldı ve yemeğe başladı. Az ilerde bir kaç serçe de rızkını aramak için yerleri gagalıyordu. Kadın küçük bir ekmek parçasını ufaladı ve serçelere doğru fırlattı. Bir anda serçeler doluşuverdi. Neşeyle onları izleyen kadın ve atılan ekmek kırıntılarını kursaklarına gönderen serçeler birlikte kahvaltılarını yaptılar.

Yolcular gelmeye, geldikçe de istasyon kalabalıklaşmaya başladı. Aileler, öğrenciler, baylar, bayanlar rengarenk bir tablonun parçalarını teşkil ediyordu. Bir taraftan da diğer görevli memurlar gözükmeye başlamıştı. Temizlik görevlilerinden bir kısmı yerleri süpürürken, bir kısmı da çöp kutularını boşaltıyordu. İstasyon kantincisi de yerini almış, çayı da demlemişti. Kantinin açık penceresinden mis gibi çay buharları çıkıyordu. Bazı yolcular ellerinde çay, oturdukları banka geri dönerken, simitçi de ana binanın peronlara açılan ahşap kapısının yanına yerleşmişti. Birkaç sarı boyalı taksi ise istasyonun önünde, durak sırasını çoktan almıştı.

Oturduğu banktan sessizce boş rayları seyreden kadın, neler olduğuna anlam vermeye çalışıyordu. Anadolu'nun bu küçük ama şirin beldesine, sevdiğinin peşi sıra e umutlarla, ne sevgilerle gelmişti. Fakat neler olmuştu? O da anlamamıştı ama olanlar karşısında geri dönmek zorundaydı. Oysa ki sevdiğinin evine koşarak gitmiş, "İşte geldim aşkım." diyerek boynuna atılmak istemişti. Ama bir de ne görsün? Evin kapısında bir kadın ve bir kız çocuğu Selim'i yolcu ediyorlardı. Kapıda Selim'i yolcu eden kadın ile çocuk da kimdi? Öylesine sarışmaları ve kucaklaşmaları bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Elbette orada duramazdı. Yalnız bu işte bir hata vardı hem de büyük bir hata ama nerede? Bulamıyordu. Yok, yok, hayır, olacak şey değildi.

Tüm bunları düşünürken gözyaşlarına hakim olamayan kadın, sessiz sessiz ağlamaya başladı. Mendilini almak için çantasına uzanmıştı ki birden yan tarafından bir el aradığı mendili ona uzattı. Selim tüm

yakışıklılığı ve karizmasıyla Candan'ın karşısında gülümseyerek duruyordu.

-“Bunu mu arıyordunuz küçük hanım?”

-“Selim! Ama nasıl? Burada olduğumu nereden bildin?”

-“Her zaman olduğu gibi geride iz bırakmışsın. Evimin önünde mendilini düşürmüşsün. Ben de bulunca hemen sana koştum. Allah'a hamd olsun ki vaktinde yetiştim.”

-“Yetiştin de ne oldu? Sakın oturma yanıma, hemen kalk git! Senin bekleyenlerin vardır.”

-“Ha şu mesele, şimdi anladım senin neden çekip gittiğini. Ancak hiç bir şey senin gördüğün gibi değil.”

-“Nasıl değil? Bir de yalan söylemeye çalışıyorsun. Utanmıyor musun? Evlisin ve şeker gibi de kızın var. Hem onları hem de beni yıllardır kandırmaya utanmadın mı? Şimdi de nasıl kıvrırım diye çirpimiyorsun. Öyle mi?”

-“Gerçekten düşündüğün gibi değil. Sen benim biricik sevdiğimsin. Aşkımısın, hayatımsın. Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun? Senden neden ayrıldığımı ve buraya neden geldiğimi sen çok iyi biliyorsun, değil mi?”

-“Evet, evet, biliyoruz doktor bey. İnsanlara yardım etmek istiyorsun. Zaten seni bu ideallerinden dolayı sevmedim mi? Ama sen, buna karşılık ne yaptın? Kocaman bir yalan ile beni kandırdın.”

-“Candan, sen neler söylüyorsun? Hakkımda nasıl böyle düşünebilirsin? Tayinin buraya çıkınca evlenmeyecek miydik?”

-“Tüm kalbimle sana evet demiştim. Sadece burada değil, senin olduğun her yerde öğretmenlik yapmaya hazırdım. Fakat şimdi, maalesef bu şartlarda ben yokum. Sana eşinle ve kızınla mutluluklar dilerim.”

-“Ne eşi ve ne kızı? Candan ne olursun yapma Allah aşkına? Onlar benim eşim ve kızım değil. Bak! Onlar da benimle geldi. Şurada duruyorlar. Gördün mü?”

Selim hemen gelmeleri için el tti. Yaydan fırlayan bir ok gibi küçük kız bir anda yanlarına koşmaya başladı. Küçük kız, Candan'ın şaşkın bakışları altında “Dayı, dayıcım!” diyerek hızla Selim'in boynuna sarıldı. Sonra da Candan'a dönerek nazlı ve adalı bir şekilde:

-“Bahsettiğin yengem bu mu?” diye sordu.

-“Evet kızım işte Candan yengen.”

-“Anlattığından da güzelmiş. Çok sevdim ben yengemi.”

Candan halâ şoku üzerinden atamamıştı. Donakalmış vaziyette öylece bakıyordu. Selim’in kızkardeşi de yanlarına gelmişti.

-“Şey, bu yakışıklı benim abim olur. Sanırım büyük bir yanlış anlaşılmaya sebep olduk ama sizin düşündüğünüz gibi değil. İnşallah geç kalmamışızdır.”

Candan ne diyeceğini bilemez halde öylece karşısındaki kadına bakıyordu. Nihayet her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Kadın elini sevgiyle uzatarak:

-“Ben Ayfer. Bu da kızım Özlem.” dedi. Candan Ayfer’in uzattığı eli sıkarken kalbi bir mum alevi gibi titriyordu.

-“Selim, aşkım! Yoksa bunlar?”

-“Evet bir tanem, işte onlar. Sana bahsettiğim kız kardeşim.”

-“Canım ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu an da çok utanıyorum. Sizi öyle görünce aklım uçtu, gitti. Kıskançlığımdan dolayı çok özür dilerim. Ne olur beni bağışlayın.”

-“Aslında siz de haklısınız. Her şey o kadar ani oldu ki size haber verecek zaman bulamadık. Böyle olsun istemezdik ama inşaallah sonu tatlıya bağlanır.”

Özlem sevinçten yerinde duramıyor, bir yandan bankın etrafında “Yaşasın, yaşasın, hepimiz kavuştuk.” diye bağırırken, bir yandan da zıplaya zıplaya koşturuyordu.

Hepsi gülerken kucaklaştılar, sarmaş dolaş oldular. Demek ki her gördüğümüz şey, gerçek olmayabilirmiş. Acele karar vermemeli ve sakın olmalıymışız. Sevdiğimizi karşımıza alıp sormalı ve gerçeği bir de onun ağzından dinlemeliymişiz.

Böylece Selim, gözyaşlarını elinin tersiyle silerek, müşfik bir şekilde ayağa kalktı. Ailesine sevgi ile şöyle bir baktı ve Allah’a şükretti. Sonra yıllardır özlemine çektiği ve artık kavuştuğu ailesine dönerek:

-“Haydi bakalım hanımlar! Burada daha fazla ağlaşmayalım. Evimize gidelim.” dedi.

Çok uzun yıllar önceydi. Selim ile Ayfer küçük birer çocukken anne ve babalarını bir trafik kazasında kaybettiler. Başka kimseleri

olmadığından yetimhaneye verildiler. İlerleyen zaman onlar için acı sürprizlerle doluydu. Farklı ailelere evlatlık verildiler. Ancak Ayfer'i evlatlık alan aile Almanya'ya yerleşince iki kardeş birbirini kaybetti. Ne kadar isteseler de bir iz bulamadılar. Böylece yıllar yılları kovaladı. Selim okudu. Doktor oldu. Ayfer de evlenip mutlu bir yuva kurdu. Günler özlem içerisinde geçerken bir gün Selim, televizyonda tıp konulu bir programa katıldı. Allah'ın hikmetinden sual olunmazmış, hakikaten o sırada da Ayfer programı izlemekteydi. Ekranın karşısında adeta şok geçirdi. Önce şüphelendi. Sonra eşinin de desteği ile araştırmaya karar verdi. Sonrası kavuşma ve kucaklaşma. Yıllar süren hasret nihayet son buldu.

Dördü birden gülüşerek, el ele, kol kola evlerine doğru yürümeye başladılar. O sırada perona yanaşan İstanbul treninin düdüğü tüm istasyonu kaplamıştı. Yolcular, kimi neşeli, kimi üzgün, kimi kavuşmaya, kimi ayrılığa yelken açmış, trene binerken, Yaşlı istasyonun asık suratı bu kez gülüyordu. Mutluluğa doğru koşan Selim ve ailesinin ardından bakıp “Keşke her son böyle mutlu olsa.” diye düşünürken serçeler çoktan, kendilerine ekmek atan yeni bir yolcu bulmuşlardı.

ŞEHİT PAŞA’NIN VASIYETİ

Tarih 10 Ocak 2010, gece saat 02:00. Yatağımda uyandım. Kalbim hızla çarpıyordu. Kalktım. Elimi yüzümü yıkayıp ferahlamak istedim. Lavobadaki çeşmeyi açtım. Yüzümü yıkamak için takatim bile yoktu. Çeşmeyi kapadım yatağıma gidip uzanmak istedim. Yatağıma gittiğimi sanıyordum. Oysa ki gidemeyip olduğum yere düşüp, bayılmışım. Sonradan farkettim ki düşerken kafamı kapıya çarpmışım. Çünkü her yerim kan içindeydi. Kendime geldiğimde ezan okunuyordu. Saat 05:00 idi. Abdest alıp sabah namazını kıldım. Bana verilen “İkinci Hayat” için Allah’a dua edip, halime şükür ettim.

Birinci hayat ile ikinci hayat arasında yaşadığım üç saatlik anımı sizlerle paylaşmak istiyorum. Nelerden sorumlu olduğumuzu anlamanıza yardım edebilirim, ne mutlu bana diyorum.

Saat 02:00 ile 05:00 arası bayıldığımda kendimi karanlıklar içinde buldum. Nefes alamıyor, kuşlar gibi uçuyordum. Sanki bulutların içinde

çırpınıyordum. Maksadım bulutların üzerine çıkıp bir nebze de olsa nefes alabilmek ve yaşamımı devam ettirebilmektir. Bütün gücümü tüketiyordum.

İşte o anda, karanlığın içinde parlak bir nokta belirdi. Sanki bir miknatis gibiydi. Hızla beni kendine çekiyordu. Ben ise bulutların arasında bir kere bile olsa nefes alabilmekle meşguldum. Ne yapsam da ışık beni hızla içine çekiyordu. Çaresizdim. Çırpınıyor, korkuyor fakat bağırıyordum. Işığa yaklaştıkça karanlık bitiyor, yerini bir nur kaplıyordu. Gözlerimi nurun parlaklığından açamıyordum. Beni çeken ışığın sonuna doğru belli belirsiz bazı görüntüler görmeye başladım. İlerde Malazgirt Ovası gibi büyük bir ova vardı. Çok gürültülüydü.

O ovanın tam ortasına diz üstü düştüm. Korkuyordum. Her yanımda titriyordu. Kafamı kaldırıp baktığımda, büyük bir ordunun tam ortasındaydım. Askerler hakaret ediyor ve bağırıyorlardı. Sanki birine emanet vermişler de emanet verdikleri de emanetlerine ihanet etmiş gibi hakaret ediyorlardı. “Nankörler, hainler! Onun bunun ağzına bakıp birbirinize düştünüz, emanetlerimizi satıp savdınız.” diyorlardı.

Askerler bağırıp hakaret ederlerken, bense af diliyor yalvarıyordum. Etrafıma baktığımda bir de ne göreyim? Bu askerlerin hepsi farklı farklı giyinmişlerdi. Kıyafetleri Cengiz Han’ın, Alparslan’ın, Selçuklu’nun, Osmanlı’nın, Kuvva-i Milli’nin, Türkiye cumhuriyeti’nin askerlerinin giyimleri gibiydi. Dikkatimi en çok çeken de hepsinin yaralı olmasıydı. Kan revan içinde olmalarıydı. Ellerinin, ayaklarının, kafalarının olmaması idi. Anladığım kadarıyla bunlar şehitlerimizin görüntüleriydi. Ama dimdik ayakta duruyor ve benden hesap soruyorlardı. Kararlıydılar ceza olarak beni öldüreceklerdi. Af diliyordum ama beni dinlemiyorlardı. Öyle bir karmaşa ve gürültü vardı ki etraf toz duman içindeydi. Bazı sözlerini hatırlıyorum. Örneğin diyorlardı ki:

–“Size bir vatan teslim ettik. İçinde duman tüten fabrikalar bıraktık. Yerin altında ve üstünde madenler bıraktık. Devlet mallarını yabancılara sattınız. Kendi vatanınızda yabancı oldunuz. Fitnelere ve fesatlara kandınız. Vatanı bölmeye kalktınız. Biz bu vatan için analarımızı, bacılarımızı, kızlarımızı, karılarımızı bırakıp şehit olmadık mı? İşte bu yüzden erkekleri, oğulları şehit olan bu anaların doldurduğu yurda biz Anadolu demedik mi?”

O an da birden bire sessizlik oldu. Kafamı kaldırıp baktığımda ayağı olmayan tahta bacaklı birini gördüm. Bu bir Osmanlı paşası idi. Sol gözü yoktu. Kalbinin üzerinde bir delik vardı. Kan akıyordu. Sağ elinde kılıcı, belinde de tabancası vardı. Anladım ki bu paşa Çanakkale şehitlerindendi. Elini kaldırıp şehitler ordusuna susmalarını söyledi ve yanıma geldi. Beni ayağa kaldırdı. Arkasında sessizce bekleyen ayakları, elleri, kafası olmayan, göğsü delik deşik olmuş şehitleri net bir şekilde görüyordum. Malazgirt'te, Çanakkale'de, Sakarya'da, Kıbrıs'ta, Yemen'de, Afyon'da ve daha nerede olduğunu bilemediğim kahraman Türk askerlerini kanlar içinde kefensiz olarak görüyordum. Ağlayarak "Benden ne istiyorsunuz?" dedim. Paşa elinde ki kağıdı bana uzatarak almamı istedi. Kağıdı aldım ve baktım.

Kağıtta bir Türkiye haritası vardı. Kırmızı renkte kanla ıslanmış, ortasında ise ay ve yıldız vardı. Üzerinde Osmanlıca bir yazı vardı. Yazının ne olduğunu sordum. Bana İstiklal Marşı'nın altıncı kıtası olduğunu söyledi. O tarihe kadar altıncı kıtanın ne olduğu hakkında bir bilgim yoktu. Evvelce okuldayken ezberletmişlerdi. Şöyle bir kafamda kalmış. Ben altıncı kıtayı hatırlamaya çalışırken Paşa konuşmaya başladı.

-“Biz bu vatani, yedi düele karşı koyarak kazandık ve sonunda da size teslim ettik. Bir şey aldığında karşılığında mal veya para verir alırsın. Biz ise asırlardır bu vatana kanımızı canımızı verdik. Halâ da kanımızı bu toprağa veriyoruz. Unutma ki sizlerde torunlarınıza bu emaneti devretmek zorundasınız. Fitne ve fesatla birbirinizi yok etmekle vatani koruyamazsınız. Sizler kardeşsiniz. Tıpkı Peygamberimizin dediği gibi “Müslüman müslümanın kardeşidir.” Vatani korumak kardeşlerin görevidir. Devletin malını, toprağın altındakileri ve üstündekileri para karşılığı satamazsınız.

Mehmetçik şandır, şeftir. Biz onun gündüz yazdığını gece değiştiriyoruz. Bilmiyor mu onu sabahlara kadar uykusuz bıraktığımızı? Git ona söyle verdiğim emaneti kapı kapı dağıtsın! Dağlara taşlara yazdırsın! Duvarlara, evlerin kapısına yapıştırın! Bilmeyene anlatsın!

Gidecek başka bir vatanınız yok. Ya bu vatani korursunuz ya bu vatani yine korursunuz. Uğruna şehit ve gazi de olsanız, torunlarınıza

emanet etmek zorundasınız. Gerekirse biz yine size yardıma geliriz. Tıpkı Kıbrıs'ta geldiğimiz gibi.”

O anda kulağıma ezan sesi geldi. Gözümü açtım. Etrafıma şaşkın şaşkın bakıyor, nerde olduğumu anlamaya çalışıyordum. Anladım ki yerde yatıyordum. Kalktım aynaya baktım. Kafamda şişlik, yüzümde kanayan yara vardı. Kendimi kaybedip yere düştüğümde kapının kenarına çarpmışım. Namazımı kıldım bana ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Verilen emaneti düşünüyor ve istiklal marşının altıncı kıtasının neyi anlattığını merak ediyordum.

*Bastığın yerleri 'toprak' diyerek geçme, tanı!
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehid oğlusun, incitme, yazıktır atanı.
Verme, dünyâları alsan da bu cennet vatanı.*

İşte ilk defa ne demek istediğini o anda anladım. Dilerim herkes isteyerek okur, benim yaşadığımdan ders alır. Çünkü gidecek başka bir vatanımız yok. Komşularımız dara düştü mü bize güvendiklerinden hemen Türkiye'ye sığınıyor. Aşımızı, yurdumuzu paylaşıyoruz. Tıpkı Medine'ye Mekke'den hicret eden Müslümanlar gibi.

Her şeyden önce vatanımızı koruyacağız. Vatani olmayanın ezanı da olmaz. Allah'ın yardımı ile ay yıldızlı bayrağın gölgesinde özgürce İslamı yaşayacağız. Torunlarımızın da yaşamasını sağlayacağız. Allah'a emanet olun dostlarım.

Yazar: Savaş Pancar (Rüyasını kitabımızda yayınlamamıza izin verdiği için Savaş Abime teşekkür ederim.)

BİR YUVA DAHA YIKILIYOR

-“Demek ki benden boşanmak istiyorsun. Hayret! Neden şaşırmadım acaba? ”

-“Sen de bana, benim sana sarıldığım gibi sarılıydın. Ben ayaklar altındaki umursanmayan, yağmura susamış çimler gibi sevginle

sırılsıklam olsaydım. Ne yaptıysam faydası olmadı. Sana kendimi sevdiremedim. Anlamadım ki eksik olan neydi?”

-“Artık bunları konuşmanın ne bana, ne de sana bir faydası yok. Sen zaten kararını vermişsin. Bir şeyler söylesem problemimize çare olur mu?”

-“Olmaz. Çünkü çok geç kalınmış sözler olurdu.”

-“O halde neden bana sitem ediyorsun? İçindeki zehri bana akıtıp da rahatlamayı mı düşünüyorsun?”

-“Ne yazık ki hiç değişmemişsin. Bir kez de olsa hatalı olduğunu kabul etseydin, belki hatalarından ders alırdın da bu günlere gelmezdik.”

Güneydoğu’da bir ilçede daha 14 yaşlarında güzel bir kız çocuğu vardı. Umutları henüz çiçek açıyordu. Hayallerini ise ancak rüyalarında görebiliyordu. İlkokulu bitirdikten sonra okumak istese de okula gönderilmemişti. Küçük yaşlarda babası vefat edince, abisinin yanında büyümüştü. On çocuklu kalabalık bir ailenin ferdi olarak, orta halli bir hayat sürüyordu.

Günlerden bir gün gönlüne bir sevda düştü. Birbirlerini sevdiler. Çevrenin verdiği imkanlar ölçüsünde temiz bir aşk yaşamaya başladılar. Beraberliklerini ailelerine söylediklerinde, oğlanın ailesi şiddetle böyle bir evliliğe karşı çıktı. Çünkü oğullarına zengin bir ailenin kızını almak istiyorlardı. Böylece büyüklerin olumsuz yaklaşımları sonucunda iki aşık ayrılmak zorunda kaldı. Böyle yerlerde kızın adının çıkması, aileler açısından kabul edilebilir bir şey değildir. Bu nedenle Gülay’ı, apar topar başka birisiyle evlendirmeye giriştiler. Oğlan ise ailesinin baskısına karşı koyamayıp, ilerleyen zamanda başka birisiyle evlendi.

Yine aynı ilçede 24 yaşında başka bir adam vardı. Varlıklı bir aileye mensup olan bu adam, kendisini komünist öğretilere adanmıştı. Özellikle “Kürt Halkına özgürlük” düşüncelerinin zemininde inşa edilmiş fikirlerini, Marx, Engels teorileri ile şekillendirmeye çabalıyordu. Silahlı eylemlere karşıydı. Siyasi temelli mücadeleden yanaydı. Ailesi onun bu tavırlarından rahatsızdı. Anası, babası ne kadar da nasihat etse, onu yolundan döndüremedi. Düzenli bir işi de yoktu. Paraya pula değer vermediğini söyleyerek, aile işlerine destek de vermiyordu. Deli dolu, uçarı bir hayat yaşıyordu. Ailesi belki düzeler umuduyla onu

evlendirmeye karar verdi. İşte Hüseyin ile Gülay'ın yolları böylece çakışmış oldu.

Öncesinde, adet olduğu üzere adama, kızı gösterdiler. Adam kızı çok beğendi. İlk görüşte aşk derler ya aynen o şekilde Gülay'a tutuldu. Aslında farkında olmadığı çok önemli bir sorun vardı. İkisi de gerçekten farklı Dünyaların insanıydı. Kız hiç bir siyasi fikre sahip değildi. Bu konuda tek bir kitap okumamış, hatta okula bile gitmemişti. Zaten henüz 14 yaşındaydı. Kafa yapıları tamamen farklı olan bu çiftin evliliklerinin, tam bir fiyasko ile sonuçlanacağını bilmek için müneccim olmaya gerek yoktu. Hüseyin hayatının en büyük hatasını yapmak üzereydi. Çünkü Gülay'ın güzelliğinden dolayı aklı başında değildi. Ne talihsiz bir düşüncesizlik ve ne yanlış bir tercih!

Sonuçta Hüseyin'in ailesi Gülay'ı istemeye geldi. Gülay bir kenara büzüşmüş, dizleri kollarının arasında, boynu bükük ve çaresiz, öylece bir duvara yaslanmış ve hakkında verilecek kararı bekliyordu. Nihayet kahveler içildi ve beklenen acımasız karar verildi. Gülay, Hüseyin'e verilmişti. Göz ağladı; Kalp çırpındı; Bir tomurcuk gül sessizce haykırdı. Fakat ne yazık ki onu kimseler duymadı ve sonuç değişmedi. Bir kez daha küçük bir kızın, körpe kalbinin minik ellerine, cahilliğin kara kelepçesi takılmış oldu.

Yıllar yılları kovaladı. Dört çocukları oldu. Elbette beklendiği gibi iki taraf için de mutluluk adına, her hangi bir şey yaşanmadı. Maddi hayatları da pek iç açıcı değildi. Hüseyin'in öfkeli ve sert bir mizacı vardı. Her an herşeye kızıyor, bağırıp çağırıyordu. Daha evliliklerinin başında Hüseyin'in, eşinin güzelliğini haddinden fazla kıskanması da bu öfkesinin şiddete dönüşmesine sebep oldu. Aşırı kıskançlık doruk notasındaydı. Eşini evden dışarı çıkarmıyor ve en küçük bir bahanele dövüyordu. Hakaretlerin de bini bin paraydı.

Gülay bir ara kaçmayı denemiş ama başaramamıştı. Sonrasında doğan çocuklar da işini daha bir zora sokmuştu. Çocukları için her türlü eziyete katlanan bu kadın, en dayanılmaz buhranlı bir anında, intihara dahi teşebbüs etmişti. Tüm sözler, tüm nasihatler ve yaşanan olumsuz olaylar Hüseyin'e ders olmuyordu. Şiddet zamanla aile içine de sirayet etti. Çocuklar da dayaktan nasibini almaya başladı. Konu komşuya mahçubiyetleri de cabasıydı.

İnanılmaz bir sabır ile yıllar geçti. İşte şimdi küçük bir parkta karşılıklı oturmuş, ayrılıktan, boşanmaktan bahsediyorlardı. Yarım yüzyılı geçmiş yaşları, aklara teslim olmuş saçları, acaba bu evliliği kuratarabilecek miydi?

-“Evden gittin gideli, bir kere bile olsa acaba bunlar ne yer ne içer diye düşündün mü? Kaç aydır yoksun. Sonunda hiç bir şey olmamış gibi çıkıp gelmişsin. Sana ne diyebilirim ki?”

-“Söyleyeceğini söyledin zaten. Ancak benim boşanmaya niyetim yok. Bu nasıl bir iştir? Bu yaştan sonra boşanma mı yaşatacaksın bana?”

-“Ama sen bana, yok, yok, hayır bize, hepimize çok şeyler yaşattın. Yapmadığın eziyeti bırakmadın. Artık nah şurama tak etti. Yıllardır çocuklarım için sana sabrettim. Onlar da büyüdüler. Sana verilecek ne hesabım, ne de bir borcum var. Bu iş bitti artık Hüseyin, bitti.”

-“Bana bir şans daha veremez misin?”

-“Şans mı? Güldürme beni! Bir de lütfen, karşımda ağlama! Sana ne şanslar verdik. Bin mi desem, yüz bin mi desem, bilemiyorum. Nasıl da hepsini boşa harcadın. Ayrıca sen, o yanında kaldığın ve ailenin nafakasını yedirdiğin kadına git! O versin artık sana istediğin şansını.”

-“Tövbe yalan, iftira! Kadın madın yok. Ne duyduysan hepsi yalan dolan.”

-“İnkâr etme! Kendi gözlerimle gördüm. Gerçi çok da umurunda değil. Benim kızdığım çocukların dururken, maaşını o kadına yedirmen. İşte sen böyle bir adamsın.”

-“Gülay’ım! Ne olur affet beni! Bak! Göreceksin, bundan sonra her şey çok güzel olacak. Söz veriyorum sana.”

-“Sana ağlama dedim. Kendini daha fazla küçültme! Bundan sonra benim senden tek istediğim, anlaşmalı bir şekilde sakın sakın boşanmak. Eğer bunca yılın, bir zerre de olsa hatırı varsa, kabul edersin.”

-“Yok, yok, ben senin asıl niyetini biliyorum.”

-“Yaa, neymiş bakalım benim niyetim?”

-“Benden nafaka koparıp, evin de yarısını istiyorsun.”

-“Ne kadar yazık! Aklın halâ para da pul da. Ben senden, hakkımdan başka tek bir kuruş dahi istemiyorum. Devletin yasaları, Allah’ın şeriatı ne diyorsa onu istiyorum.”

-“Zırnık alamayacaksın benden. Vermeyeceğim.”

-“O senin düşüncen. Yasalar ne derse o olur. Ben yine de içinde bir parça insanlık kalmışsa diye söylemişim. Ancak görüyorum ki o da kalmamış. O halde sen bilirsin. Bundan sonra mahkemede görüşürüz.”

Gülay ayağa kalktı ve ağır adımlarla uzaklaşmaya başladı. Az önce hayatının konuşmasını yapmıştı. Kendisi bile şaşırılmıştı. Taşımak zorunda kaldığı mazinin, sırtında kambur olan yükleri bir anda kayboldu.

Hüseyin ise olduğu yere mihlanıp kalmış, Gülay’ın ardından çaresizce bakıyordu. Eski kocasının yaşlı gözlerle bakışının altında Gülay, ağaçların arasından yeni hayatına doğru gözden kaybolurken şöyle düşünüyordu:

-“Sen de bana, benim sana sarıldığım gibi sarılıydın. Ben ayaklar altındaki umursanmayan, yağmura susamış çimler gibi sevginle sırlıksıklam olsaydım. Ne yaptıysam faydası olmadı. Sana kendimi sevdiremedim. Anlamadım ki eksik olan neydi?”

FALANDAN FİLANA MEKTUP

Denizlerden bir denize komşu, güzel bir sahil beldesinde, Falan isminde bilge bir kişi yaşamış. Yaşamış da yaşadığını bilen bilir, bilmeyen de onsuz yaşamış. Dünyayı kalbinden çıkarmış olan bu ermiş kişi, bırakırmış Rabbine her işi.

-“*Er kişi kırılrsa da dişi, pes etmeyen pehlivana benzer. Yüzündeki nur ile ehl-i ranâ’ya benzer.*” dermiş. Ermiş diyenlere de güler geçermiş.

Nice talebeler kapısına dayanmış, o da bir bir saymış. Dönmüş demiş ki “Ne kadar da çok talebemiz var. Hepsinin toplamı bir. Sadıklardan biri sormuş:

-“Efendi, nedir bunun hikmeti?” O da cevap vermiş:

-“Öznelerden ben, sayılardan bir, gerisini sil, sadece Birr’i bil.”

Derler ki denizde oltasız balık tutarmış. Bunu anlatan ozan, bilinmez ki söze ne kadar katarmış. Ozan vurdu sazın teline, anlatmaya başladı kızına. Kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla!

Falan Baba, bir gün sahile gelir. Doğruca balıkçıların yanına gider. Balıkçılar edeple el bağlar, göz süzer. Yanında getirdiği kuru ekmeğe

parçasını denize atar. Balıkçılar birde ne görsünler? Onlarca balık ekmeğin başına üşüşmüş. Hepsi şaşkın, kabuklarına büzüşmüş. Ekmek bitince balıklara el sallamış, yurtlarına geri yollamış. Dönmüş oradaki balıkçılara ve sormuş:

-“Saatlerce beklediniz. Neden bir kaç balıktan başka tutamadınız?”

-“...”

-“Peki neden attığım ekmeğe koştun, onca balık?”

-“...”

-“Çünkü oltanızın ucunda kötü niyet var. Benim ise ekmeğimin hamurunda iyi niyet var. Kötü niyet başı bozuk nefis demek, iyi niyetse besmele ve emek. Yakaladıklarınız ancak akılsız balıklardır. Bana gelenler ise uyanık ve aklı selim olanlardır. Müslümana Müslüman balık gelir, batıla ise ancak, niyeti bozuk alık gelir. Kanma şeytan'ın oltasına, ucunda süslü yem olsa da, koş Mevla'nın yoluna, sonunda kuru bir ekmeğe olsa da. Artık sen karar ver! Balık mısın, alık mısın? Haydi rast gele!”

Bir gün giderken pazara, bir adam yere düşer kazara. Uzatır elini, kaldırır adamı ayağa, düşmesini de benzetir dayayağa. Gözlerine derin derin bakar ve ağzından hikmetler akar.

-“Başa gelen her musibet bir ibrettir. Anlamayanın hakkı da kötektir. Ey Adem! Vazgeç gittiğin yerden, dön geri! Bunu bir uyarı say, sen gayri! Bir işin başı niyet, ortası hamiyet, sonu samimiyettir. Bunlar eksik ise yaptığın nefisine eziyettir.”

Sonradan anlaşıldı ki adam günaha gidermiş ama ne yazık ki o güzel sözleri dinlememiş. Tabii ki başı derde girmiş ve pişmanmış ama son pişmanlık fayda vermez. Elden ne gelir, herkesin nasibi kaf dağından gelir.

Demişler ki Falan Baba'ya, koca bir şehirde zengin mi zengin, Filan adında bir adam var. Malı mülkü kırılı, eğlencesi harılı. Kaçak işler yapar, kazanırmış bunları, doğru yoldan sapar, ezermiş insanları. Günahı kendine bize ne? Halka eziyeti olmasa.

Falan Baba kapar gözlerini, uçar gider uzaklara. Bir süre sessizce bekler ve sonra açar gözlerini. Sözü edene döner yüzünü ve şöyle der:

-“Bir mektup kâğıdı ve bir de kalem al, gel!”

Adam bir koşu koşar gider. Elinde kağıt, kalem geri döner. “Geldim Baba, emret!” der. Falan Baba bir kenara oturur. Gönlü sıkılır, yüzü somurtur. Eliyle sakalını sıvazlar ve adama “Yaz!” der. Adam eğilir kağıda, yazmaya hazır, ee Allah her yerde hazır ve nazır.

-“Ey Ademoğlu, Ey Filân! Sen bilmez misin? Malın da mülkün de hakiki sahibi Allah’tır. Ne diye Dünya derdine düşmüşsün de Allah’ın kulu olduğunu unutmuşsun. Sahip olduğunu sandığın ne kadar malın mülkün varsa, bunları sana verenin ve hepsinin gerçek sahibinin Allah olduğunu nasıl unutursun? Göklerin, yerin ve bu ikisi arasında bulunan herşeyin mülkü Allah’ındır. Ecelin gelip, hayatın sona erdiğinde, tek varis yine O’dur. Herşeyin gerçek sahibi Allah’tır. Seni Allah rızası için uyarıyorum. Gittiğin bu yol yanlıştır. Vazgeç, geri dön!

De ki: "Ey mülkün sahibi Allah'ım, dilediğine mülkü verirsin ve dilediğinden mülkü çekip alırsın, dilediğini aziz kılar, dilediğini alçaltırsın, hayır senin elindedir. Gerçekten Sen, herşeye güç yetirensin." (Ali İmran Suresi, 26)

Göklerin, yerin ve içlerinde olanların tümünün mülkü Allah'ındır. O, herşeye güç yetirendir. (Maide Suresi, 120)

Ey Filân! Duydum ki halka da eziyet edermişsin. Tez bunu durdur! Halkın sahibi bile onlara rahmet ederken, sen kim oluyorsun da sahipliğe soyunursun. Böyle devam edersen zalimlerden olursun ve Allah’ın gazabına müstehak olursun. Eğer nasihate kulak verir, halini düzeltirsen, elbette sen de Allah’ın rahmetine muhatap olursun.

Ey Filân! Şimdi hemen tövbe et! Ardından hayırlı işler yap! Namazını kıl ve Hakkı, Hakka teslim et! Halka eziyeti bırak ve alan değil veren el ol! Zekatını da usulünce ver! Yoksa sonradan pişman olursun da sana bir yardımcı da bulunmaz.

Ben seni uyardım. Emr-i maruf, nehy-i anil münker vazifemi yerine getirdim. Halini Allah’a havale ettim. Artık iyice düşünüp de ibret alanlardan olmayacak mısın?”

Mektup gitti. Günler, aylar bir bir geçti. Filân ne tövbe etti, ne de halini düzeltti. Mektubu okudu. Güldü ve buruşturup çöpe attı. Neredeyse unutulmuşken bu mektup olayı, bir haber geldi Filân’ın diyarından. Hak tanır bir vali beldeye tayin olur. Filân’ı çalar, çırparken bulur. Vali, en ağır şekilde cezalandırır Filân’ı. Ne olduğunu bile

anlamadan mahkum olur. Malı mülkü de uçar, gider. Bakalım Falan Baba bu duruma ne der:

“-Mal hamalı olma! Kalbin kambur olur. Mülk toplayıcısı olma! Geceler tambur olur. Haline bir bak! Fırlatılmış sudan yaratıldın. Sonunda ölüm, eleyen kalbur olur.”

NOHUTLU PİLAV

İstanbul’da sıradan bir akşam. Yağmur çiseliyor. Hava hafiften soğuk. Tarık iş çıkışı, Üsküdar’daki Aziz Mahmut Hüdayî efendinin kabrini ziyaret ettikten sonra Mihrimah Sultan Camisine doğru gidiyordu. Ana cadde o kadar kalabalıktı ki insanlar neredeyse birbirlerine sürtünerek yürüyorlardı. Yol kenarındaki dükkanlara bakarak ilerliyordu. Sahildeki dolmuşlardan birine binip evine gidecekti. Akşam ezanı okunmaya başladı. Hemen yan taraftaki bir banka oturdu. Ezanı dinlemek istiyordu. Çünkü Üsküdar sahildeki iki büyük caminin seçkin müezzinleri, ezanı maaşallah o güzel sesleriyle, birbiri ardınca sırayla okurlar ve dinleyenleri mest ederlerdi. Nasıl olsa abdesti vardı. Cemaate de yetişebilecek mesafedeydi. Ezanın güzelliği karşısında gönlü pır pır ederken, birden onca sesin arasında, acaip bir ses işitti.

-“Açım, açım, ne olur bana yardım edin!”

Kalbi titredi. Ayağa fırladı. Kulakları diğer tüm seslere sağır olmuş, yalnızca yardım isteyen o sesi duymaya odaklanmıştı. Yavrusunu arayan bir anne gibi sağa sola koşuşturmaya başladı. Birden kalabalığın arasından belli belirsiz bir şekilde o sesin sahibini farkettiler. Ona doğru hızla koştu. Yerde oturmuş ve ellerini açmış, etrafından geçen insan sürüsüne “Açım, açım, yardım edin!” diye bağıriyordu. Tarık gözyaşlarına hakim olamadı. Yerdeki adamdan ziyade çevresindeki kör ve sağır insanlar için ağlıyordu. Adamın yanbaşına geldi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Adam susmuş ve Tarık’ın ona uzattığı ele gülümseyerek bakıyordu.

-“Benimle gelmek ister misin?” diye sordu Tarık. Eski püskü elbiseler içindeki adam, evet anlamında başını sallayıp, Tarık’ın uzattığı eli tuttu ve ayağa kalktı. Genç bir adamdı. Kir pas içindeydi. Epeyce de

ıslanmış ve üşümüştü. Birbirlerine baktılar ve gülümsediler. Tarık “Haydi gidelim.” dedi. Hızlıca Camiye doğru yürümeye başladılar. Caminin yanında evvelden bildiği bir pilavcı vardı. Çok da güzel nohutlu pilav yapardı. Onu oraya götürdü.

Pilavcı Hasan Usta her zaman ki yerindeydi. Ağarmış saçlarına, ihtiyarlamış yaşına rağmen halâ aynı yerde nohutlu pilâv satıyordu. Seyyar pilav arabasının çevresine, rastgele dağıtılmış küçük taburelerde oturmuş müşterilerine hizmet ederken, onca yaşına karşın, adeta, İstanbul’un canlı müzesi olan Üsküdar’ın, dimdik ayakta kalan tarihi miraslarından birisi gibi görünüyordu. Tarık, Hasan Usta’nın yanına gelince selam verdi. Yanında getirdiği adam ise mahçup bir edayla başı yerde, öylece yanında duruyordu.

-“Selamun aleykum, Hasan Usta.”

-“Ooo, ve aleykum selam, Tarık oğlum, hoş geldin. Maaşallah, işten mi geliyorsun?”

-“Evet ustam. Namazdan sonra doğruca eve ama önce sana bir misafir getirdim.”

-“Başım üstüne evlat. Geç hele şöyle bir otur, soluklan!”

-“Yok, yok oturmayayım, namaz kaçmasın.”

-“Geç hele geç! Beraber gideriz. Ezan daha yeni okunuyor.”

Tarık ve misafiri yandaki taburelere ilişirken, Hasan Usta’da hemen abdestini tazelemeye girişti. İşi bitince tezgâhı çırağına bıraktı. Misafirin önüne de mis gibi kokan bir tabak nohutlu pilav koydu. Bir de ayran servis etti. Sonra Tarık’la beraber akşam namazını kılmak için Mihribah Sultan Camisine gitmek üzere kalktılar. Tarık, getirdiği misafirine sevgiyle ve şefkatle bakarak “Haydi, kardeşim, afiyetle ye! Sakın çekinme! Namazdan sonra döneceğim. O zaman inşaallah görüşürüz.” dedi ve Hasan Ustayla şakalaşarak camiye doğru gözden kayboldular.

Güzel ikili cemaatte yerlerini aldılar. İmamın eşliğinde akşam namazlarını kılmaya başladılar. Tarık imamın peşinden sağ omzuna doğru selam verirken hemen yanında namaz kılan adamı görünce şaşırıldı kaldı. Nohutçuya getirdiği misafiri, onlarla beraber namaz kılıyordu. Sol tarafa da selam verince hemen diğer yana döndü ki bir de ne görsün?

Adam yoktu. Yanlış mı gördüm acaba diye Hasan usta'ya döndü. Hasan usta yavaşça Tarık'ın kulağına gülümseyerek fısıldadı:

-“Oydu. Oydu. Yanılmadın.”

Namazdan sonra beraberce pilav arabasına döndüler. Tarık doğruca az önce oturduğu tabureye ve küçük yer masasına gitti. Hasan Usta'nın getirdiği nohutlu pilav ve ayran halâ masada duruyordu. Misafir olan genç adamdan da eser yoktu. Çırağa döndü ve merakla seslendi:

-“Metin, bir bak hele!”

-“Buyur, Tarık abi!”

-“Buradaki adam nerede? Bir yere mi gitti?”

Çıracak Metin, şaşkın şaşkın Tarık'a bakarken “Ne adamı abi?” dedi. “Burada kimse yoktu ki” Şaşırma sırası Tarık'a gelmişti ki Hasan Usta yanına geldi.

-“Şaşırma be oğlum. Bunların gözleri görmez böyle yüzleri. Bunların kulakları duymaz böyle sesleri. Ancak kalp gözü açık olanlar görebilir. Rabbimizin görevli bir kuluydu. Geldi, geçti. Herkes kendince nasibini aldı. İyilik yapmak herkese lütfedilmez evlât. Sen büyük bir sınavdan geçtin ve kazandın, elhamdulillah. Mübarek olsun.”

-“Fakat Hasan Usta sen de görmedin mi? Yanımdaydı. Hatta namazda da bizimleydi.”

-“Evet evlât. Ben de gördüm. Fakat benim gördüğüm asıl önemli şey senin kalbinin güzelliğiydi. Maaşallah. Allah yolundan bizleri ayırmasın! Var şimdi evine git! Çokça şükret ve yolundan da dönmemeye gayret et! Allah hayır peşinde koşanları işte böyle mükafatlandırır.”

Tarık, kucaklaşıp vedalaştıktan sonra evine gitmek üzere, sahildeki Çengelköy dolmuşlarına bindi. Yol boyunca yaşadıklarının etkisinde, pencereden dışarıyı seyrederken “Allah” ismini durmadan zikrediyordu.

Kapıyı açan eşinin güler yüzü, bütün günün yorgunluğunu üzerinden çekip aldı. Bir güzel temizlenip, akşam kıyafetlerini giyindikten sonra mutfığa doğru giderken, mutfaktan çok tanıdık kokular geliyordu. Eşi sofrayı çoktan kurmuştu. Yerine otururken eşinin önüne koyduğu tabağa bakınca afalladı kaldı. Bir yandan gülüyor, bir yandan da ağlıyordu. Çünkü tabakta nohutlu pilav vardı.

AHMET YESEVİ DİVAN-I HİKMET'TEN

Nerde görsen gönlü kırık, merhem ol
Öyle mazlum yolda kalsa, yoldaşı ol
Mahşer günü dergahına yakın ol
Ben-benlik güden kişilerden kaçtım ben işte.

Garip, fakir, yetimleri Rasul sordu
O gece Mirac'a çıkıp Hakk cemalini gördü
Geri gelip indiğinde fakirlerin halini sordu
Gariplerin izini arayıp indim ben işte.

Ümmet olsan, gariplere uyar ol
Ayet ve hadisi her kim dese, duyar ol
Rızık, nasip her ne verse, tok gözlü ol
Tok gözlü olup şevk şarabını içtim ben işte.

Akıllı isen, gariplerin gönlünü avla
Mustafa gibi ili gezip yetim ara
Dünyaya tapan soysuzlardan yüzünü çevir
Yüz çevirerek derya olup taşım ben işte.
Şiirin kaynağı: Ahmet Yesevi Divan-ı Hikmet

BAHÇE MAHALLESİ RUHUNA FATİHA

Mersin'in Bahçe Mahallesi çok meşhurdur. Yerlisi olanların neredeyse hepsi, Bahçe Mahallesi'ni bilir. Mahallemiz, Tevfik Sırrı Gür lisesi'nin yanındaki Özgür Çocuk Parkı'nın oradan başlar ve Ferah Hamamının oraya kadar devam eder. Çıkmaz sokakları, öpücük sokağı, Şaşkın Bakkal sokağı önde gelen sokaklarıdır. İşte ben, yıllar önce Bahçe Mahallesi'nin bu sokaklarından 3 ncü çıkmaz sokağında doğdum.

Babam vefat ettiğinde henüz 9-10 yaşlarındaydım. 5 yaşında bir kız kardeşim ve askerliğini yapmakta olan bir de abim vardı. Üst katında oturduğumuz iki katlı evimizde, annemle beraber burada yaşamaktaydık. Alt katı ise kiraya vermiştik. Ev kirası ile

geçinmekteydik. Çok şükür kimseye muhtaç olmadan geçinip gidiyorduk.

Dondurmacı Halil'in yanındaki Gazi Paşa İlkokulu'nu bitirdikten sonra, yine Dondurmacı Halil'in hemen karşısında olan, şimdilerde müze olarak kullanılan tarihi binadaki Dumlupınar Ortaokulu'na gittim. Derslerim çok iyiydi. Çok da çalışırdım. O zamanlar sağolsun, hem komşumuz hem de kiracımız olan ayrıca Dumlupınar'da tarih öğretmeni olan Osman Amca bize akıl verdi. Askeri lise sınavlarına hazırlanmaya başladım. Hiç unutmam, bana sınava yönelik test kitabı getirmişti. O kitabı kaç kere hatim ettim? Bilmiyorum.

Eskiden çıkmazların arkasında, bir köşesinde yeşil bir yatacık olan, büyük bir tarla vardı. Burada gençler, çocuklar futbol maçları yaparlardı. Bol kanlı ve bol terli maçlar olurdu. Mahalle maçları olduğu zaman ise büyük kavgalar çıkar, meydan savaşı gibi millet birbirine girerdi. Tabi ki Bahçespor her zaman galip gelirdi. Elbette maçta değil kavgada?! Kavgadan sonra herkes sarmaş dolaş olur, mahallenin düşman tarafından işgal edilmesine mani olmanın vatansever heyecanı evlerine dağılırdı. Ben de zaman zaman çocuk maçlarına katılırdım. Ancak ne zaman maç yapsam, çelme yerdim. Sadece toz toprak ve küçük taşlarla kaplı tarlada düştüğümde daha doğrusu düşürüldüğümde de elim ayağım yaralanırdı. Tedavim sırasında bir de annemden yediğim azar ve şaplaklar cabası olurdu. Fakat son zamanlarda Askeri Lise sınavlarına hazırlandığımdan, evimize çıkan merdivenin başında, ders çalışmak için inzivaya çekilmiştim. Çocuklar çağırduğunda gitmezdim. Ders çalışırdım.

Evler yan yanaydı. Çatıları yoktu. Mersin çok sıcak olduğundan evlere çatı yapılmazdı. Hem ucuz olur, hem de sıcak yaz geceleri evlerin damında yatılırdı. Çoğu evin damına derme çatma ahşap kamelyalar çakılır ve buralara da çibinlik kurulurdu. Kapılar, pencereler sıcaktan dolayı açık olurdu. Buna rağmen yıllarca tek bir hırsızlık olayı olmamıştı. Kimse kimseye kötü gözle bakmazdı. Koca sokak bir aile gibi iç içe yaşardı. Mahallemizin sakinleri genelde Suriye'nin laskiye bölgesinden göç eden fellah araplarıydı. Mahallede yörük olarak bir tek biz vardık. Fellah arapçada çiftçi anlamına geliyor. Cumhuriyet dönemindeki Hatay olayları sırasında Suriye'den göçmüşlerdi. Bizim ev

sokağın sonunda, yengemlerin ailesinin evi de başındaydı. Abim evlendiğinde ben daha 7-8 yaşlarındaydım. Yengemin benim yaşlarımda kardeşleri olduğundan, bazen onlara gider, onlarla oynardım. Bazı sıcak gecelerde de sıcaktan kaçmak için annemden izin alır ve onların damlarında yatardım. Çünkü annem, babamız olmadığı için, bizim evin damında yatmamıza izin vermezdi.

Çocuklar genelde okul dönüşü öğleden sonra, havanın sıcaklığının azaldığı ikinci vakitlerinde, 3 ncü çıkmazda toplanır ve oyun oynardı. Epeyce kalabalık olurduk. Bazen gençler, yaşlılar bile sokakta oyun kurarlardı. Sokağın ortasına, pencereden pencereye ip çekerler, voleybol oynarlardı. Yaşlıların katıldığı oyun ise yakar toptu. Bizi küçük olduğumuz için almazlardı. Biz kenarda seyrederdik. Öylesine eğlenceli olurdu ki seyrine doyum olmazdı. Biz erkek çocukları o zaman oldukça meşhur olan Tarkan, Malkoçoğlu, Kara Murat filmlerinden esinlenerek yaptığımız tahtadan atımıza biner, elimize kılıçlarımızı alır, birbirimizle savaşırdık. Ok, yay kullanmak yasaktı. Gözümüze gelebilir diye büyüklerimiz izin vermezdi. Kızlar ise ip atlardı. Birdir bir oynarlar, yere çizdikleri merdivene benzer bir şeyin üstüne yassı bir taş atar ve üzerinden sek sek yaparak zıplayıp dururlardı. Biz ise topaç çevirirdik ve kırmaca oynardık. Ebe olan yere topacını koyar ve biz de yerdeki topaca kendi topacımızı isabet ettirerek onu kırmaya çalışırdık. Yerdeki topaca vuramayan ebe olurdu. O kadar çok oyunlar oynanırdı ki çok neşeli ve rahatlamış şekilde evlerimize döner, üstümüzü başımızı kirlettiğimiz için de elbette bizi pataklamasına izin vererek annemizi de rahatlatırdık.

Mahallemizde bir de Yıldız Sineması vardı. Yazlık sinemaydı. Üstü açık olduğu için yaz aylarında çok tercih edilirdi. Çarşıda olan Kamer ve Kurum sinemaları ise kapalı sinemalardı. Ancak buralarda genelde seks filmleri oynatılıyordu. Film afişleri açık saçık resimlerden oluşurdu. Seks filmlerinin yanında şarkılı türkölü arabesk filmleri, vurdu kıldılı Cüneyt filmleri ve Amerikan kovboy filmleri sanat dünyamızı kasıp kavuruyordu?! At arabalarının arkasına birbirine dayanmış panolara yapıştırılmış film afişleri, sokak sokak dolaştırılır ve çığırta da elindeki megafonla filmin reklamını yapardı. Bazen at arabası bizim sokaktan geçerken çıplak kadınların olduğu afişlere

bakardım ama hemen kafama şaplağı yerdim. İlginç bir ahlâk anlayışımız vardı. Büyüklerin yaptığı pek çok kötü şeyi küçükler yapamazdı. Ancak büyüdüğümüzde kötülük yapabiliydik.

Yıldız sinemasına Ferdi Tayfur'un, Orhan Gencebay'ın filmleri geldiği zaman, 3 ncü çıkmazda ne kadar kadın, kız, oğlan varsa ellerde minderler, topluca sinemaya giderdik. Minderle gidilmesinin sebebi de sandalyeler tahta olduğundan ve 2 film birden oynatıldığından, ilerleyen saatlerde sandalyeler rahatsız edici oluyordu. Sandalyelerin arasındaki koridorlarda da gazozcular, kuruyemişçiler dolaşırdı. Kadınlar filmlerin acıklı sahnelerinde, bir yandan ağlarken bir yandan da çekirdek çitlerdi. Yine topluca geldiği gibi aynı şekilde eve dönerken filmlerin kritiği yapılır, uyumuş kalmış küçük çocuklar kucaktan kucağa yardımlaşarak taşınırdı. Sokağa girince sinemaya gelemeyen yaşlılar da sokak lambasının altında, yere serdikleri çulun üzerindeki minderlere oturmuş, bizi bekliyor olurdu. Evlere dağılmadan önce filmlerin özetleri yaşlılara bir güzel anlatılırdı. Sonra herkes neşeyle evlerine dağılırdı. Erkeklerin bir kısmı ise öteki sokak lambasının altına kurdukları masada, bazı geceler kağıt, bazı geceler de domino oynarlardı.

Sokağımızın tarihi bakkalı ise Şaşkın Bakkal'dı. Sokağımızın girişinde, köşede yıllardır bakkaliye işiyle uğraşan, o zamanlar bilmediğim ama meğerse soyadı şaşkın olan Ayhan amca çok gülyüzlü bir adamdı. Şaşkın Bakkal o kadar meşhurdu ki adres tarifleri Şaşkın Bakkal'a göre yapılırdı.

Bunun yanında bir de Cengiz Amcamız vardı. O da mahallemizin taksicisiydi. Her işe koşar, ücretli ücretsiz herkesi her yere taşırdı. Sonradan durduğu yer taksi durağı oldu. Adını da Cengiz Taksi koydular.

Hasan amca ise ağaç hızarlarının tamircisiydi. Akşamcıydı. Her akşam içerdi. Fakat kendine zarar, kimseciklere karışmazdı. Evinin penceresinin yanına masasını kurarlardı. Akşamleyin sokaktan ne zaman geçsem, pencereden onu görürdüm. Bazen pencereden bir iki laf eder, bazen de yanına giderdim. Beni tıka basa yedirirdi.

Onun eşi de Muteber Teyze. Tam bir arap kadını. Kilolu, dilli, neşeli, hamarat. Ne zaman görsem muhakkak yemek yapıyor olurdu. Beni

gördüğü zaman hemen yanına çağırır, doğradığı neyse bir lokmasını, zorla da olsa ağzıma tıkıştırırdı.

Bir Parko Amcamız vardı ki mahallemizin muhtarıydı. Her seçimde o kazanırdı. Eşi Ayla Teyze’de onun bir numaralı yardımcısıydı. Parko Amca girişken, konuşkan, tez canlı ve iş bitirici birisiydi. Mahallenin her derdine koşardı. Sanki muhtar olmak için doğmuştu. Ortaokuldan sonra askeri lise sınavlarını kazanmıştım. Haber evimize olduğu kadar çıkmazımıza da bomba gibi düşmüştü. Herkes sanki kendi çocukları kazanmış gibi seviniyor, annemi tebrik ediyor, bana da durmadan aferin diyorlardı. Yanaklarımda öpülecek yer kalmamıştı. Herşey güzel gibiydi ama bir sorun vardı. Kuleli Askeri Lisesi’nden gelen kayıt evraklarında çok yüklü miktarda bir paraya karşılık senet imzalayacak bir de kefil istiyorlardı. İlerde okumazsam, okuyamazsam veya okulu terk edersem devletin bana yapmış olduğu masrafları geri almak için böyle bir senet imzalatıyorlardı. İşte bu aşamada Parko Amca, hızır gibi yetişti. Annem yanına akıl danışmaya gitmiş. O da “Yani Aysel hanım, bu mu derdiniz? Biz ne güne duruyoruz? Ben oğlum biliyorum. O okur ve Subay olur da karşımıza gelir. Ben kefil olurum, sen üzülme!” demiş. Ben de hemen yanına gittim. Elini öptüm. Teşekkür ettim ve onu mahçup etmeyeceğime dair söz verdim. O da yanaklarımdan öptü. İşte böylece askerlik hayatım başlamış oldu. Teğmen olduğumda askeri üniforma ile yanına gitmiştim. Parko Amca’ya okkalı bir selam çaktığımda, gözyaşlarına boğulmuş ve bana rahat, hazır ol çekmişti. Allah ondan da eşinden de razı olsun.

Bir de Şişko Sabahat’imiz vardı. Sabahat Teyze gerçekten adına münhasır bir kadındı. Tabi ki yaşlılar hariç kimse ona şişko diyemezdi. Hele bir desin, aman Allah! Kızılca kıyamet kopardı. Ailece balıkçılık yaparlardı. Bazı zamanlar sahile giderdim. Balıkçılar limanında onlara uğrardım. Sandallarına binerdim. Bana balık ekmek yedirirlerdi.

O zamanlar sağ sol meseleleri ülkemizi yakıp kavuruyordu. Devrimciler, Ülkücüler, Akıncılar ve daha bilmem neler neler, her birisi memleketi kurtarmak adına birbirleriyle savaşıyordu. Her gün ölenlerin, yaralananların haddi hesabı yoktu. Ancak bizim sokakta asla terör olmazdı. İzin verilmezdi. İşte o günlerde büyük bir cümbüşle Askeri Liseye yolcu edilmemden sonra ilk kez izine gelmişim. Annem

mahalleye hava atmak için bana askeri elbiselerimi zorla giydirdi. Bir güzel koluma da girdi ve böylece çıkmaz sokağa çıktık. Ben sıkılıyordum ama annem işte, o da haklıydı. Biz sokağa çıkınca tüm cümle alem sokağa döküldü. Sokağın bir başından diğer başına öptüğüm ellerin ve beni öpen dudakların sayısını hatırlamıyorum. Yalnız az kalsın Şişko Sabahat Teyze'nin kucağında son nefesimi veriyordum. Beni göğsüne öyle bir bastırdı ki kiloları arasında adeta kayboldum. Neyse ki kazasız belâsız kurtuldum. Sonunda da resmi geçit töreni, başarıyla son buldu da kendimi eve zor attım. O gündür bu gündür bir daha da üniformalı olarak 3 ncü çıkmaza çıkmadım.

Öğrencilik yıllarım başarılı bir şekilde birer birer geçerken, bazen gelen mektuplarda, bazen de yaptığımız telefon görüşmelerin de bu güzel insanların vefat haberlerini almaya başladım. Her haber kalbime saplanan bir hançer gibi beni derinden yaralıyordu. Bir yandan da mahalle boşalmaya başlamıştı. Ekonomik sıkıntılar nedeniyle benim yaşlıtlarım da sağa sola taşındılar. Artık Bahçe Mahallesi can çekişiyordu. Her geliş gidişimde gördüm ki ne Bahçe Mahallesinin, ne de 3 ncü çıkmazın artık tadı tuzu kalmamıştı. Turgut Özal sonrası Türkiye'deki muazzam değişim, bizim mahalleyi de vurmuştu.

Subay olduktan sonra evlendim. Tayinim Tekirdağ'a çıktı. Çoluk çocuğa karıştım. Ancak seneden seneye, yıllık izinlerimde gidebiliyordum. Gittiğimde de boşalan evlere dışardan tanımadığımız kişilerin yerleştiğini, yabancı ve asık yüzlerin, sokakta birbirine selam bile vermediklerini gördükçe içim cız ediyordu.

Evlerin boyaları soldu, sıvaları döküldü. 3 ncü çıkmaz sahipsiz kaldı. Zamanın insafına bırakılmış, bir zamanların kardeşlik ve dostluk yuvası olan Bahçe mahallesi ölüme terk edildi. Bizim aile de dağılmıştı. Annem kız kardeşimle beraber mahalleden ayrılınca, abim de oralardan taşındı.

Yıllar yıllar sonra emekli oldum. Bazen eski günleri yad etmek için Bahçe Mahallesine gidiyorum. Yıkılmış duvarların, köşe bucağa utanmazca atılmış çöplerin arasında acıyla dolaşıyorum. Bir zamanlar kahkahalar ile dolu olan bu sokakta şimdi hüzün ve fakirlik kol geziyor. Evler mahzun, evlerin boynu bükük. Her köşeye bir korku sinmiş. Ve

dönerken her seferinde, son bir kez daha, doğduğum sokağa bakıyorum ve Bahçe Mahallesi'nin ruhuna bir fatiha okuyorum.

DİLENCİ RABİA TEYZE

Rabia Teyze bir dilenciydi. Kendisine çingene diyenlere kızardı. “Ben çingene değilim. Romanım.” derdi. İhtiyarlamış yaşına rağmen halâ ayakta ve dinçti. Her zaman giydiği çiçekli şalvarını göğsüne kadar çeker, eskimiş ayakkabısının üzerinde, kısa ve hızlı adımlarla yürürdü. Maviye çalan gözleri, Romanlara özgü bakır rengi teniyle uymsuzluk gösterse de güldüğünde yüzünde güller açardı. Konuşkan ve şakacıydı. Konuşurken başına örttüğü yazmayı, sürekli düzeltir dururdu. Kısa boylu ve birazda kiloluydu. O kadar yürümesine rağmen kilolu olmasına şaşırıldığını görünce bana “ Ekmekten beyim ekmekten” demişti.

Bir gün Rabia Teyze'nin yolu bir tatlıcıya düşer. Onlardan yardım ister. Ancak dükkan sahibi onu, hakaret ederek kovar. Bu duruma çok içerleyen Rabia Teyze, ağlamaya başlar. O sıralarda biz de dükkanımızın önünde oturmuş, eşimle sohbet ediyorduk. Eşim, yanımızdan geçerken ağlayan bu kadını görünce hemen yanına gitti.

-“Teyze, gel hele, şuraya bir otur! Az dinlen!” dedi.

İşte Rabia Teyze ile tanışmamız böyle oldu. Rabia Teyze sessiz bir şekilde kendisine gösterilen sandalyeye oturdu. Eşim gözyaşlarını silince, gördüğü sevgi karşısında daha da içlendi ve eşime sarılarak hıçkırı hıçkırı ağladı. İçerde bir yerlerde birikmiş zehri atmayınca, insan huzur bulamıyor. Bir müddet sonra sakinleşince ona su verdim. İçti ve elini yüzünü yıkadı. Eşim de hepimize birer demli çay getirmişti. Onu üzeriz diye hiç bir şey sormadık. Çayından bir yudum aldı ve anlatmaya başladı:

-“Sizi karşıma Allah çıkardı. Allah sizden razı olsun. Az önce bir dükkana yardım istemek için girdim ama bana bir tomar hakaret ettiler. Kovdular. Sanki ben keyfimden dileniyorum. Mecbur kalmasam dilenir miyim?”

Ne kadar da yazık, ayaklarına gelen fırsatı tepmişlerdi. Allah herkese iyilik yapmayı nasip etmiyor. Kimileri kazanıyor, kimileri kaybediyor.

Bu konuda Rabbimiz bizleri uyarmasına rağmen maalesef bazılarımız hoşgörölü olamıyor.

“...Öyleyse sakın yetimi ezme! Sakın isteyeniyi azarlama!...” (Duha Suresi 8-9. Ayetler)

-“Ben eskiden dilenmezdim. Çalışırdım. Temizliğe giderdim. Ara sıra da sepet yapar, satardım. Ama şimdi yaşlandım. Bir de hastalıklar başladı. Artık beni işe çağırıyorlar. Benim koca da düşman başına, olmaz ola! Eve ne ekmek getiriyor ne de su. Evin kirası, elektriği, suyu derken ne edeceğimi şaşırdım. Ben de dilenmek zorunda kaldım. Benim hayatımda öyle uzun uzun anlatacak bir şey yok. İşte hepsi bu kadar. Sadece fakirlik, sadece yalnızlık.”

Her ne kadar onu teselli edecek sözler söylesek de kalbindeki yaraya şifa verebildik mi, bilmiyorum? Kendine gelince, yavaşça kalktı ve bize dua ederek gözden kayboldu.

Aradan bir kaç hafta geçti. Dükkanda etrafı düzeltirken birden kapıda, Rabia Teyze beliriverdi. Onu görünce öyle sevinmişim ki az daha boynuna sarılacaktım. Gülümseyerek içeri buyur ettim. Hemen oturması için bir sandalye verdim.

-“Hoşgeldin Rabia Teyze.”

-“Hoş bulduk beyim. Bakıyorum, adımlı unutmamışsın.”

-“Tabi ki unutmadım. Sen unutulacak insan mısın?”

Gülümsedi. Elinde bir poşet vardı. Bana doğru uzattı. Hiç değişmemişti. Aynı kıyafetler, aynı gülümseme. İnsanın içine huzur veriyordu.

-“Bak! Size gelirken pohaça getirdim. Çayla beraber yersiniz. Bu arada eşin yok mu?”

-“Olmaz mı? Eve kadar gitmişti. Ben şimdi çağırırım. Ayrıca pohaçaları da beraber yeriz. Sen çayları doldurana kadar ben eşimi çağırırım.”

-“Dur hele! Ya dükkan?”

-“Sen varsın ya Rabia Teyze.” diyerek eşimi çağırmaya gittim. Geldiğimizde çaylar ve pohaçaları gülüşerek afiyetle yedik. Bir ara eşim, Rabia teyzemizin gözlerinin dolduğunu görünce sordu:

-“Hayırdır, teyzem. Ne oldu, duygunladın mı?”

-“Evet canım kızım. Siz bana, bir dilenci parçasına koca dükkanı emanet ettiniz. Ne diyeyim ki size a güzel kızım. Allah tuttuğunuzu altın etsin.”

-“Öyle deme teyzecim. Eşim de ben de seni pek sevdi. Ayrıca sen bir dilenci parçası değilsin. Rızkını kazanmak için uğraşıyorsun.”

O sırada yan sokaktaki komşumuz Gülümser hanım içeri girdi. Selamlaştıktan sonra getirdiği paketi eşime verdi.

-“Candan Hanım, buyrun. Geçenlerde söz verdiğim eski elbiseleri getirdim.”

-“Çok teşekkür ederiz komşum. Allah sizden razı olsun. İnşaallah ihtiyaç sahiplerine en kısa zamanda ulaşır.”

Komşumuz gittikten sonra Rabia Teyze şaşkın bir şekilde fakirler için getirilen elbiselere bakıyordu.

-“Bunlar da nedir? Yoksa siz hayır işleri mi yapıyorsunuz?” diye merakla eşime sordu.

-“Evet teyzecim. Elimizden geldiği kadar.”

Rabia Teyze hiç düşünmeden ani bir hareketle elini göğsüne attı. Biraz arandıktan sonra kumaştan dikilmiş bir kese çıkardı. Kesenin ağzını açtı ve masaya boşalttı. Küçük demir paralar masaya yayıldı. Bu kez de şaşırma sırası bize geçmişti. Şaşkın bakışlarımızın altında elimi tuttu ve hepsini avucuma bıraktı.

-“Al evladım! Bunlar bu günkü kazandığım paralar. Bunların hepsini fakirlere verin!” dedi. Öylece kalakalmıştık. Bu nasıl bir zenginlikti? Bu nasıl bir gönüldü? Ne diyeceğimi bilemiyordum. O ise bir çocuk gibi hassas ve meraklı bir şekilde:

-“Şimdi ben” dedi “Öldüğümde, bu hayrım önüme gelecek mi?” diye sordu.

-“Evet Rabia Teyze, inşaallah gelecek.” diyebildim.

Gülümsemi. Derin düşüncelere daldı. İçinde ne fırtınalar kopuyordu kim bilir? Eşimle göz göze geldik. Gözleri dolmuştu. Sonra eşim sevgiyle o güzel insana döndü.

-“Allah senden razı olsun, ey güzel insan!”

-“Yok, yok, ben ne yaptım ki. Fakirliği iyi bildiğimden içim acıdı. Şey, aslında benim sormak istediğim bir şey daha var. Eğer yanlış anlamazsanız...”

-“O da nasıl laf teyzecim. Elbette sorabilirsin.”

-“Şey, ben akşamları Allah’ıma dua etmek istiyorum. Namaz da kılmak istiyorum. Fakat nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bana öğretebilir misin?”

-“Maaşallah, maaşallah, elbette öğretirim. Hem de büyük bir zevkle.”

-“Şey, bir de ben bunları evvelce yapmazdım. Bundan sonra yaparsam, kurban olduğum Rabbim, o güzel Allah’ım beni affeder mi?”

-“İnşaallah güzel teyzecim. Allah bağışlayan ve affedendir. O tövbe eden kullarının tüm günahlarını affeder ve örter. Yeter ki sen tövbe et ve hayırlı işler peşinde ol!”

-“Öyleyse ben de sizin önünüzde tövbe ediyorum. Canım Allah’ım beni bağışla! Tüm garibanları, fakirleri de bağışla! Bu iki evladımı da bağışla!”

Hep beraber ağlaşmaya başladık. Bütün övgüler alemlerin Rabbi, din gününün sahibi, Rahman ve Rahim olan Allah’a aittir. Rabbimiz! Bize bu güzellikleri yaşattığın için sana teşekkür ederiz.

Yanımızdan ayrıldıktan sonra epeyce bir zaman geçtiği halde Rabia Teyze’den ses seda çıkmadı. Meraklandık ve sorduk, araştırdık. Öğrendik ki Rabia Teyze ağır hastaymış ve bizimle görüşmesinden bir kaç gün sonra da Hakkın rahmetine kavuşmuş. Eşimle beraber ellerimizi açtık. Rabia Teyzemizin ve onun gibi nice Rabia Teyzelerin ruhlarına bir Fatiha okuduk. *“İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.” Muhakkak ki biz, O’na aitiz ve muhakkak ki biz O’na döneceğiz.*

EY VEDA! ELVEDA...

-“Neden tekrar onu görmek istiyorsun?”

-“Ondan ayrılırken düzgünce veda edememiştim. Ona söylemek istediklerim var.”

-“Seni unutmasını mı istiyorsun?”

-“Hayır. Gidiyor olduğum için üzülmesini istemiyorum. Düzgün bir vedanın kalpteki pek çok sorunu giderdiğini sen öğretmiştin bana. Zaten bu yola çıktığımdan beri en iyi yaptığım vedalaşmak değil mi?”

En kısa zamanda Edirne’de olmalıydı. Bu nedenle fazla vakti yoktu. Gidiş hazırlıklarını bitirir bitirmez, Ekrem’i son bir kez de olsa

görebilmek için kendisini İstanbul sokaklarına bıraktı. Yoldan geçen ilk taksiye atladı. Üsküdar Sultantepe'ye doğru giderken bir yandan da 15 Temmuz Şehitler Köprüsünden boğazın sularındaki yakamozu seyrediyordu.

Sultantepe'si'nin meydanındaki çocuk parkının yanında taksiden indi. Hava kararmıştı. Parkta ve meydanda kimsecikler yoktu. Parka girdi. Parkın loş ışığında farkedilmeyeceği ve Ekrem'in evini görebileceği bir banka oturdu. Sessizce beklemeye başladı.

Yolu gözlüyordu ama ne gelen vardı ne de giden. Tatlı bir akşam esintisi, gecenin sıcaklığından bunalan tenini ferahlattı. Üzerine siyah renkli, yazlık, bayan blazer ceket ve pantolon giymişti. İçinde de düz mavi bir blüz vardı. Çevredeki evlere bakındı. Yanan lambaların birisinin altında, yemek masasını hazırlamış ve kocasını bekleyen bir kadın olmayı ne kadar çok isterdi. Bir tarafı böyle düşünse de aklı hemen bu isteğe karşı çıktı. Çünkü Beyza böyle birisi değildi. O hayatını büyük ideallere adanmış bir aksiyon kadınıydı.

İçinde kendisiyle didişirken, Sultan Tepesine çıkan Selvilik yokuşundan gelen bir arabanın farları, meydandaki tarihi Şeyh Mehmet Efendi Camisinin dış duvarlarını aydınlattı. Evet, gelen Ekrem'di. Oturduğu apartmanın karşısına arabasını park ederken, Beyza da yanına gitmek üzere ayağa kalkmıştı. Tam o esnada Muhtarlık tarafından siyah panelvan bir arabanın, hızla Ekrem'e doğru geldiğini fark etti. Aracın yan kapısı açıldı. Ellerinde silahları olan iki kişiyi görünce Beyza, son hızla Ekrem'e doğru koşmaya başladı. Ekrem arabasından henüz dışarı çıkmıştı ki bir anda Beyza'nın kendisine doğru canhıraş koşarken "Ekrem yere yaaat!" diye seslendiğini işitti. Başını sesin geldiği yöne çevirince Beyza'nın kendisine doğru koştuğunu gördü. Ne olduğunu anlamay çalışırken, birden diğer yandan da siyah bir panelvanın ona doğru süratle geldiğini fark etti. Adeta olduğu yerde donakalmıştı.

Beyza, Ekrem'in arabasının ön kaputuna bastığı gibi Ekrem'in üzerine sıçradı. Kara bir panter gibi havada uçarak Ekrem'in üzerine kapaklanmasıyla ikisi birden yere yuvarlandılar. Tam o sırada da siyah arabadakiler, ikiliye ateş etmeye başladılar. Beyza derhal ceketinin altına gizlediği atmaca tabancalarını çekti. Arka arkaya seri bir şekilde karşılık vermeye başladı. Beyza birisini vurmuş, şöförün yanındakini de

yaralamıştı. Panelvandakiler çetin cevize çattıklarını görünce hemen oradan uzaklaştılar. Beyza arkalarından bir kaç el daha ateş etti. Sonra büyük bir ustalıklarla biten mermilerinin yerine yedek şarjörleri taktı ve tabancalarını tekrar ceketinin altına yerleştirdi.

Yerde olan bitene ve kendisine, korku ve şaşkınlıkla bakan Ekrem'in yanına gitti. Arabanın altından çıkmasına yardım etti. Araba delik deşik olmuştu. Sokaktaki tüm evlerin lambaları kapanmış ve uzaktan polis araçlarının siren sesleri geliyordu. Ekrem ayağa kalkınca Beyza, "Yaralandın mı? İyi misin?" diyerek Ekrem'in sağını solunu kontrol etmeye başladı. Ekrem ise "Yok bir şeyim, iyiyim, iyiyim, merak etme!" diye cevap veriyordu ama halâ şoktaydı. Bu olanlar da neydi? O adamlar kimdi? Karşısında duran kadın gerçekten Beyza mıydı?

- "Beyza? Bunlarda ne demek oluyor? Sen nasıl böyle..."

- "Sus! Şu an sana hiç bir şey söyleyemem ama geri döneceğim. Şimdilik bilmen gereken, bunlar mafyanın adamları. Daha önce sana, "Polise git ve kendine koruma iste!" demiştim. İşte bunun içindi. Fakat sen beni dinlemedin. Avukat beyimiz kahramanlık yapacak ya! Neyse, polisler birazdan burada olur. Benim acilen gitmem gerek."

Beyza, Ekrem'in yanına bir öpücük kondurdu ve Ekrem'in bir şeyler söylemesine fırsat vermeden koşarak oradan uzaklaştı. Karanlığın içinden geldiği gibi birden kaybolan Beyza'nın peşinden bakarken, polisler etrafına doluşuverdiler. Sirenler, polis lambaları, telsiz sesleri ortalığı kaplamıştı. Birkaç sivil polis, derdini anlatmasına fırsat vermeden Ekrem'i kelepçeleyip, polis arabasına taktılar.

Üsküdar Emniyet Müdürlüğündeki sorgu sabaha kadar sürdü. Neyse ki olayın maduru olduğunu anlatabilmişti. Halen avukatlığını yaptığı bir cinayet davasında, karşı tarafın adamları olduklarını düşündüğü bazı kişiler, perde arkasında onu tehdit etmişler ve kabadayılık yaparak göz dağı vermeye çalışmışlardı. Pek ciddiye almamıştı. Çünkü bu kadar ileri gidebileceklerini düşünememişti. Gerçi düşünse bile yine de yolundan dönmezdi. Zira ona göre adalet mülkün temeliydi. Kim olursa olsun, hukuk önünde eşit olmalıydı. Zengin bir adamın oğlu, sırf babası zengin ve nüfuslu diye ayrıcalıklı olmamalıydı.

Zengin oğlan, babasının fabrikasında çalışan fakir bir ailenin kızını, evlilik vaatleriyle kandırmış ve onunla beraber olmuştu. Zamanla da

kızı uyuşturucuya alıştırmıştı. Bir gece de fazla dozdan kız ölmüştü. Sonra babasının adamları kızın şehit çöplüğüne atmışlar, tüm izleri kapatmaya çalışmışlardı. Avukat Ekrem ise bunların izini sürmüş ve tüm foyalarını ortaya çıkarmıştı. Böylece oğlan tutuklanmış ve hapse girmişti. Tutuklu olarak yargılanması ise halâ devam ediyordu.

Durum savcıya intikal etti. Ekrem olayın tüm detaylarını savcıya anlatınca kendisine koruma polisi de verildi. Olayın gerçekleştiği meydana maalesef kamera yoktu ama Polis, aracın kaçış istikametindeki mevcut diğer kamera kayıtlarından plakasını tespit etti. Tespit etti ama ne yazık ki bu adamlar, bir kaç gün önce kaçan aracı kayıp olarak bildirmişlerdi. Araç ise ertesi gün Beykoz tepelerinde terkedilmiş olarak bulundu. Parmak izi taramalarından da bir sonuç çıkmadı.

Tüm bunlar olurken başka bir yerde, başka birisi iş başındaydı. Kara Panter kod adlı, Özel Harekât'tan Beyza. Gizli görevi MİT Ajanı. Beyza teçhizatlarını bir sırt çantasına koymuş ve Mafyanın inine bir kâbus gibi çökmeye gidiyordu. Çavuşbaşı taraflarındaki çiftliğe ulaşmış ve çevreyi keşfe başlamıştı. Nihayet üzerini değiştirdi. Silahlarını kontrol etti. Başına da özel harekât maskesini taktı. Çiftliğin çevresindeki tel çitlerin altından, bir yılan gibi sürünerek içeri girdi. Etrafta fazla adam yoktu. Binaların yanına gelince duvara dayanarak ilerlemeye başladı. İlk adamı ensesine vurduğu keskin bir darbe ile etkisiz hale getirdi. Karga tulumba bağladı. Diğer kapının yanında yere oturmuş, cep telefonuyla oynuyordu. Çantasından uyuşturucu ok atan silahını çıkardı. Nişan aldı ve tetiğine bastı. Ok adamın tam boynuna isabet etti. Adam daha ne olduğunu bile anlamadan yan tarafına yığıldı kaldı. Süratle adamın yanına koştu. Evin penceresinin altına geldi ve içeriye göz attı. 4 kişi bir masanın etrafında gülüşerek kağıt oynuyordu. Giriş kapısı aralıktı. Çantasına elini attı ve gaz bombası çıkardı. Pimini çekti ve içeri yolladı. Adamlar büyük bir panik içinde sağa sola kendilerini atarken, gaz odayı çoktan kaplamıştı. Böylece yere yıkıldılar ve derin bir uyku çekmeye başladılar.

Yol açılmıştı. Sessizce ana binaya girdi. 5-6 kişi bir odada toplanmış televizyonda maç izliyorlardı. Onları rahatsız etmedi. Doğruca üst kata çıktı. Patron, üst katın balkonunda oturmuş, kahvesini yudumluyordu.

Yavaş yavaş yanına doğru yürümeye başladı. Patron ayak seslerini duymuş olacak ki sinirli bir şekilde “Beni rahatsız etmeyin demedim mi ben?” diye bağırdı. Beyza silahın namlusunu patronun ensesine dayadı ve “Fazla kalmayacağım zaten. Vereceğim rahatsızlıktan dolayı da belediyemiz adına özür dilerim.” dedi. Adam bir anda hareketsiz kaldı.

-“Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?”

-“Duymuşsundur. Bana Kara Panter derler.”

-“Ne Kara Panter mi? Bilmez miyim? Ama bizimle sizin ne işin olur ki?”

-“Kısa ve öz konuşacağım. Bir kez daha buraya gelirim de konuşmaya gelmeyeceğim. Anladın değil mi?”

-“Evet, evet, elbette anladım. Gayet açık ve net.”

-“Güzel. Şimdi kulaklarını dört aç ve beni iyi dinle! Bir avukat var. Adı Ekrem Yılmaz. Bu gece adamların onu öldürmeye çalıştılar. Onun peşini bırakacaksın. Eğer ona bir şey olursa seni sorumlu tutarım. Tamam mı?”

-“Tabi ki tamam. Emriniz olur.”

Kısa bir süre sessizlik oldu. Patron ensesindeki silahın soğukluğunu hissetmeyince yavaşça geriye döndü. Ama Kara Panter çoktan gitmişti. Her zaman yaptığı gibi geride, üzerinde panter kafası işlenmiş, peyzaz bir mendil bırakmıştı. Patron ise mendile bakarken, halâ hayatta olduğu için derin bir oh çekti.

Ekrem sabaha doğru ancak evine gelebilmişti. Her şey bir yana Beyza konusunu nasıl çözecekti? Şaşırılmış kalmıştı. Akli karmakarışık halde evin kapısını açıp içeri girdi. Salonun ışığını açınca birden irkildi. Koltukta Beyza oturmuş, ona gülümsüyordu.

-“Beyza! Ben de seni düşünüyordum.”

-“Çok geç kaldın avukat bey. Seni beklerken ağaç oldum burada.”

-“Ancak bitti ifadeler. Herkese derdimi anlatmaktan ben de bunaldım. Ama neyse ki her şeyi anladılar. Ha, bu arada bir de koruma polisi veriyorlar.”

-“İşte bu güzel olmuş. Nihayet laf dinlemeye başlamışsın.”

-“Beyza, bunları bir kenara bırakalım da oradaki kadın gerçekten sen miydin?”

-“Evet maalesef ki bendim. Aslında sana veda etmeye gelmiştim.”

-“Ne vedası?”

-“Orada gördüklerinden dolayı işte. Beraberliğimizi devam ettiremeyiz. Senin bir suçun yok yani. Benim işimden dolayı ayrılmamız lazım diyecektim.”

-“Bunu da nereden çıkardın? Benim yerime nasıl karar verirsin?”

-“Nasıl yani?”

-“Kim olursan ol! Eğer işin, bana söyleyemeyeceğin kadar gizliyse saygı duyarım. Yani bu veda laflarını unutmanı istiyorum. Nereye gidersen git! Ne zaman dönersen dön! Ama bir şekilde benim hayatımda ol! Seni sevmek ve senin tarafından sevildiğimi bilmek bana güç veriyor.”

-“Ekrem! Ben...”

-“Lütfen sus! Sanırım bir yerlerde gizli işler peşinde olacaksın. Ayrıca gizem, sana çok yakışıyor. Bir de bunları konuşarak vaktimizi boşa harcamayalım derim, ne dersin?”

-“Canıma minnet derim aşkım.”

İki sevgili birbirlerine aşkla sarılırken, Beyza içinden şunları geçiriyordu:

-“Ey Veda! Artık sana veda etme zamanıdır. Ey Veda! Elveda...”

MEVSİMLER VE YENİ BİR DÜNYA KURMAK

-“İnsanın ruh hali mevsimlere benzer. Bazen baharı yaşarız, bazen de kışı.”

-“Peki Hocam siz, şu anda hangi mevsimdesiniz?”

-“Ne önemi var ki her mevsimin kendine mahsus bir güzelliği yok mu?”

-“Elbette ama insan kışı pek sevmiyor.”

-“Hayır, yanılıyorsun. Sadece tek mevsim olsaydı ve sürekli baharı yaşasaydık, o zaman baharın cazibesi kalır mıydı? Hayatımız da işte aynen böyledir. Üzüntüler, sevinçler, başarılar, kayıplar, gözyaşları, kahkahalar her biri ayrı birer mevsime benzer. Yağan karda yuvarlanmak, yağmurda ıslanmak, açan çiçekleri koklamak, güneşin sıcağında denizde yüzmek hepsi ayrı birer lezzettir. Her mevsimin güzelliklerini görebilmek için de tek bir şey yapmak lazımdır.”

-“Neyi?”

-“Kabullenmek. Mevcut olanı, bize sunulmuş haliyle olduğu gibi kabul etmek. Değişmeyecek olanla mücadele etmeyi bırakıp, değiştirebileceğimiz şeylere odaklanmak. Ancak böylece Dünya’ını değiştirebilirsin.”

-“Dünya’yı değiştirmek? Mümkün mü?”

-“Dünya’yı değil, kendi Dünya’nı değiştirmek. Ne kadar insan varsa o kadar da Dünya vardır. Dünya nasıl yaşamak istediğine bağlıdır. Nasıl yaşamak istiyorsan, yaptıkların ve yapacakların da bu istikamette değişecektir. Dünya dediğin şey bir ormana benzer ki ormanı meydana getiren her bir ağaç da insanların ferdi Dünyalarıdır. O halde sen, ormanı bırak önce kendi ağacına yönel! Böylece hem kendine bir Dünya kurmuş olursun, hem de ormana ayrı bir özellik katmış olursun.”

-“Bunu başarmak sadece bana mı kalmış? Önümüze çıkan engelleri aşmak ne kadar da zor.”

-“Yo, hayır. Başkalarını suçlayıp da sorumluluklarımızdan kaçamayız. Hatalarını başkalarının üzerine yıkmaya alışmış, küçük bir çocuk gibi olmaktan uzaklaşmak lazım. Hayatın yükünü taşımak ve onurlu bir şekilde mücadele ederek, yaşamak istediğimiz Dünyamızı kurmak, bize arzu ettiğimiz huzur ve mutluluğu getirecektir.”

-“Böylesi bir mücadele, gerçekten de aşılması güç dağlar gibi, önümüzde bir engel olarak durmuyor mu?”

-“Elbette kolay değil ama imkansız da değil. İnsan için çalışmasından başka bir şey yoktur. Ne yaparsan kazancın odur. O halde istiyorsan, o istediğini, birilerinin getirip sana vermesini beklememelisin. Alnının teriyle, gidip kendin almalısın. Çalışıp, çabalayıp elde etmek daha zevklidir. Gerekirse dağlar aşılır. Her dağ uzaktan yüksek ve heybetli gelir ama yanına gelip de ilk adımı attığımda o dağ, sadece bir adımdır. Sonu gelmeyecek gibi gözükken her yol, istekle atılan her bir adımla son bulur. Yeter ki o ilk adımı atabilecek cesarete sahip olasın.”

Vedalaştılar. Hocasının yanından ayrılan Vedat, gecenin karanlığında sessiz ve düşünceli olarak, sokak lambalarının aydınlattığı loş yoldan, ana caddeye doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Ana caddeye ulaştığında bir kenara çekildi ve sağa sola giden insanları ve caddedeki

araçları izlemeye başladı. Evet, bir cadde vardı ama herkesin gittiği yol farklıydı. Her gidilen yol da ayrı bir Dünya'ydı. Peki, ya Vedat'ın yolu? Onu hangi Dünya'ya götürecekti? İşte o zaman Hoca'sının sözlerini anladı. Gerçekte yol, dışında değil, içindeydi.

O da öyle yaptı. Dışındaki yoldan değil, içindeki yoldan yürümeye başladı. Herkes gibi o da kendi yolunda, kendi Dünya'sının mevsimlerini yaşayacaktı. Diğer insanların arasına karışırken, insan ormanında değerli bir Vedat ağacı olmanın huzurunu hisseden kalbi, artık gülümsüyordu.

HASRET YILDIZI

Gökyüzünde kendince parlayan bir yıldız varmış. Öylece yaşıyor ve uçsuz bucaksız göklerde deli divane gibi dolaşıyormuş. İçi öfke ve huzursuzluk doluymuş. Ne verilse bir türlü tatmin olamıyormuş. Sevmek, sevilmek, mutlu olmak istiyormuş ama bir türlü aradığını bulamıyormuş. Kalbi o kadar karışık ki her önüne çıkanı, beklediği sanıp ona sımsıkı sarılıyormuş. Aradığı sevgilinin o olmadığını anlayınca hayal kırıklığı içinde ama pes etmeden yoluna devam ediyormuş. Günler günleri, aylar ayları birer birer kovalarken, oda karanlık boşlukta öylece aranıp durmuş.

Meğer her gördüğümü sen sanmışım, sen sanıp da boş hayallere kanmışım.

Günlerden bir gün, nihayet aradığı sevgiliyi görmüş. İşte orada, kalbinin her köşesini aydınlatan o nur, öylece karşısında duruyormuş. Olduğu yerde mihlanıp kalmış. Elleri ayakları kilitlenmiş. Söz söyleyemez olmuş. Nurun aydınlığında kalbi felç geçiriyormuş. Böyle bir güzellik beklediğinden de fazlamış. O, dünyanın etrafında dans eden Ay imiş.

O nur kendi yörüngesinde nazlı nazlı seyrediyor, şekilden şekle giriyormuş. Her hali güzelmiş. Bazen mehtap olup nuru ile göz kamaştırıyor, bazen de inceldikçe inceliyor sonra kaybolup tekrar geri geliyor. Evrenin esrarlı şarkısı eşliğinde, gökyüzündeki gizemli dansına devam ediyormuş.

Aşk, nur silahı ile öyle bir vurmuş ki yıldıza, ne yapacağını bilemez halde ayın çevresinde dolaşmaya başlamış. Âşık yıldız, güzelliğin en nazik halini ruhu ile izlemeye başlamış. Kendinden öyle geçmiş ki, ondan başka bir şey düşünemez olmuş. Her neyi varsa bırakıp Onun peşine düşmüş. Ne yazık ki yıldız, aşkın en hileli oyununa geldiğini bilmiyor, en acımasız kakhahaları duymuyormuş. Güzeller güzeli ay, gezgin yıldıza bakmıyormuş bile. Çünkü O, dünyanın elindeymiş.

Âşık Yıldız, aşk acılarının verdiği anlaşılmasız tadı, kalbinin derinliklerinde hissetmesine rağmen sevdiğine yaklaşp aşkını dillendirmiş. Ay hiç cevap vermeden öylece ona bakmış. Gökkuşağı gözlerinden ıslak, pembe hüznün incileri süzölmeye başlamış. Sonra âşık yıldızın gönlüne, gitmenin en korkunç tohumlarını ekerek gözden kaybolmuş.

Yıldız yılmamış. Ay her mehtap halindeyken ona yaklaşp elini uzatmış. O ise hüznün rengi gözlerinde, mahremi cilve ile uzaklaşmış. Yıldızın aşkından yerler sarsılıyor, gökler yarıyor, her şey yıkılıyormuş. Bir gün Yıldız demiş ki:

“-Ey aradığım Sevgili! Bir sen varsın artık gönlümde, senden başkasını ardımda bıraktım. Seni aşkların en güzeliyle severken neden benden kaçırıyorsun? Anlamaz mısın gönlümdeki bu aşkı, duyguları, nuru mehtabının gönlümde çıkardığı yangınları?”

Nihayet Ay cevap vermiş:

“-Beni sevdiğini görmediğimi sanma. Ben de seni sevdim ama görmez misin dünyayı bırakamam.”

Âşık yıldız işte o zaman, ayrılığın ne yaman bir acı olduğunu anlamış. Aradığını bulmuş bulmasına ama bu ayrılık da neyin nesiymiş? Bir türlü anlayamamış. Garip olan ise, ayrılık gönlüne ne kadar acı verse bile aşkın gönlündeki ince hastalığı, bir o kadar da ona zevk veriyormuş. ”Aşk her şeye değer.” diye düşünmüş. Çok iyi anlamış ki ayrılık, aşkın yazgısındanadır. Âşıklara düşense ayrılığın gizeminde vuslata ermektir.

Kavuşan etini, kendin diye hayal ederken, sen kendini kavuştun mu zannedersin?

Bir Ömür süreni, aşk diye hayal ederken, kendini bulamadan aşığım nasıl dersin?

Yıldız çaresiz kabullenmiş acı gerçeği ve susmuş. Boynunu bükmüş ve ne yapacağını bilemez haldeyken, dünya gülerken seslenmiş yıldıza:

“-Ey zavallı! Boşa dolaşırsın buralarda. Görmez misin? Ay benim tutsağımdır.”

“-Onu senin elinden kurtaracağım. Korkmuyorum senden.” Bunun üzerine dünya kahkaha atarak şöyle demiş:

“-Korkmuyorsun öyle mi? Gözün o kadar kör olmuş ki gördüğün nuru, aradığın zannediyorsun. Görmez misin onun kalbi taştır? Ben onu öyle bir çekerim ki benden kopamaz.” Yıldız gürleyerek cevap vermiş:

“-Sen aradığımı nereden bileceksin? Nuru aşkı tutsak ettiğini söylüyorsun. Asıl zavallı sensin. Hiç aşk esir edilebilir mi?” Dünya kıs kıs gülerken:

“-Sen ondaki nuru aşk mı sandın? Sen nasıl aydaki nuru, aşk sandıysan, o da bende ki nuru aşk sandı. Bana, Dünyaya köle oldu.”

Yıldız hayretler içinde dünyanın sözlerini anlamaya çalışırken kalbi, hasret ateşinin en derinlerinde aşk diye inliyormuş. O nur öyle gözünü kör etmiş ki ondan başka bir şey göremiyormuş. Ay’a seslenmiş:

“-Ey aradığım sevgili! Hasretine karşılık nefsimi sana sunuyorum. Kabul eder misin?”

“-Beni böylesine niye seversin, ey aşk arayıcısı?”

“-Nurundan gözlerimi alamıyorum.”

“-Var git yoluna! Senin aradığın aşk bende değil. Sendeki aşka ben layık değilim. Onu sahibine teslim et. Ben dünyanın kölesiyim. Seninle gelemem.”

Yıldızın şaşkın bakışları arasında kendisini dünyaya bir kez daha teslim edivermiş. O anda ne yapacağını bilemeyen âşık yıldızın aklı başından gidivermiş ve çaresizce, düşünmeden o da nefsinin, sevdiğinin peşi sıra hasret ateşine ikram edivermiş.

Böylece dünyaya rağmen, gökyüzünde bir aşk masalı başlamış. Gökyüzünde güneye doğru baktığında, ayın etrafında dolaşan parlak bir yıldız görürsün. Ayın çevresinde bıkmadan usanmadan dolaşır. Ay en nurani halini alınca en yakınındadır. Ay kaybolunca o da kaybolur. Bir türlü bir araya gelemezler. Gönül gözü ile bakanlar gökyüzündeki aşk dansını seyrederek. Sen bu yıldıza çoban yıldızı dersin. Aşk dünyasında ise o yıldıza, hasret yıldızı derler.

ABDULLAH SİYAMET İBNİ MUHAMMED DİMLEKİ
(*Siyamet Akalın Hakkında Biyografik Bir Risale*)

Bülbül şevk ile gülüne düştü.
Bahar geldi, kış taşraya göçtü.
Uyanan filizime, damarıma selam.
Işığın Kudreti,
Mukevvenatın her zerresinde adın yazıyor.
Rabbime selam.

Aşk imiş her ne varsa âlemde,
İlim anca kıylü kaal imiş.
Tabii akılda onun mahsulü.
Bizim mecliste yüz bulamayınca çıktı, gitti.

Tüm içten, en derin hissi duygularıyla bu risaleyi o güzel gönül insanı Siyamet Akalın'a sevgi ve saygılarımla ithaf ediyorum.

Sen yine de Maşuka sır ol, tevhide hafi,
Aşk ile ahfada vuslat, âşıkısan sana kâfi.

Siyamet Abi. O güzel insana bu şekilde hitap ederdim. Kendisi böyle çağırılmaktan çok hoşlanırdı. Övülmekten daima kaçardı. Birisi kendisini överse hemen elhamdülillah derdi. Yani Hamd, övgü Allah'a aittir.

Siyamet abinin biyografisini hazırlamak şerefine bu aciz kulunu vazifelendirdiğin için Ey Âlemlerin Rabbi, Rahman ve Rahim olan Allah'ım sana teşekkür ederim. Bizi nihayete ermek için gayretli kıl ve ona layık sözlerle, sevdiğin bu güzel kulunun biyografisini yazıp bitirmeyi nasip et.

Tarihin tozlu sayfaları arasında yitip gitmesine gönlümüz razı gelmedi. Belki bu kısa risale ile ilerde istekli âşıklar İnşallah Siyamet Abimizi tanıyacak ve Allah yolunda ilerlerken gönüllerindeki yangına bir seher yelinin esintisi gibi Siyamet Abimizin adı ve sözleri ferahlık verecektir.

Seni anlatmak ve seni anlamak ne kadar da zor. Kelimeler biçare, kelimeler zavallı ama sen ne kadar da hoş ve güven veren bir limansın. Bu hasarlı gemiyi limanında kollayıp, şeytani dalgalarda batmasına müsaade etmedin. Biz hoyrat esen rüzgârlarda dalından kopan bir yaprak iken, deli fırtınalarda savrulmamıza izin vermedin. Siyamet abi, her zaman yaptığın gibi bu risaleyi yazmak çocukluğunu gösteren artık sensiz kalan, köylü talebene bir kez daha gülümse. Elimde değil seni sana yazarken içimdeki hasretinin dayanılmaz acısını bir parça da olsa teselli ediyorum.

Siyamet abi, seni çok özledim. İşe yaramazın, evladın, bu gurbet ellerde yapayanlız kaldı. Hatıraların ile oyalanıyorum. Lütfedip bizlere doğru yolu tarif ettiğin için teşekkür ederiz. Allah senden razı olsun.

Kavuşan etini, kendin diye hayal ederken, sen kendini kavuştun mu zannedersin? Bir Ömür süreni, aşk diye hayal ederken, sonsuzluğa ulaşmadan aşğım nasıl dersin?

Kendimizi ararken bu arayış basamaklarından geçmemiz gerekiyordu. Önce karar aşaması geldi. Kendimizden vazgeçebilecek miydik? Bunda samimi olup olmadığımız, pek çok sınavlarla denendi. En çok sevdiğimiz kişilerle, ailemizle, sağlığımızla, maddiyatla imtihanlardan geçirildik.

Bu durum elbette bir farkındalık durumudur. Böyle hissedecek ve böyle göreceksin. Başına gelenlere karşı kör olmayacak ve uyanık davranacaksın. Tabii ki âşıkısan ve aşk yolunda yürümek istiyorsan. İyice bil ki en büyük sınavlar aşk için yapılır. Aşk kelimesini ağzına almışsan, bundaki samimiyetin ölçülmeden âşık olacağını mı sanıyorsun?

Varlıktan vazgeçmemiz ve ardından hakikat aynasında gerçek yüzümüzü görmemiz öyle kolay olmadı. Ancak içimizde önüne geçemediğimiz bir istek vardı. Sanki orada birisi vardı ve bizi çağırıyordu. Dayanılmaz bu çekim kuvveti neyimiz varsa aldı ve geriye bir şey bırakmadı. Ne varlık kaldı, ne de yokluk.

İşte o zaman derinlerden bir soluk, bizi seher yelinin tatlı okşayışı gibi sardı ve Üsküdar'ın en kuytu köşelerinden birinde gizlenmiş, bir Siyamet'in yanına uçurdu.

Rabbimiz lütfetti. Bizi karanlık kuyudan aldı ve aydınlığa çıkardı. Ne oldu anlamadık, bir söz dahi diyemedik. Ağladık, sızlandık ama Siyamet'in antikalarında mihlandık.

Siyamet abi bir sevgi insanıydı. Sevginin insan şeklinde yazılmış, derin ve içli bir kitabıydı. Onu bulmak kendini bulmak demektir. O sevgi yolunun rehberiydi. Ona biz mi gittik, yoksa O mu bize geldi bilmiyoruz ama bildiğimiz nihayet onun yanındaydık. O bize özümüzü gösteren hakikat aynasıydı. Bizi vesilemize götürecekti. Olandı.

Hakikate marifet, Siyamet'e arif olmaktan geçer

Hakikate marifet, Siyamet'e arif olmaktan geçer. Etrafımda nice farklılıklar var. Bu farklılıklar aklımı karıştırıyor. Bunların aramıza koyduğumuz saçmalıklardan başka bir şey olmadığını, aklımı kullanmamı ve beni saran güzellikleri düşünmeyi senden öğrendim. Farklılıkları reddettim. Fark ettim ki farklılıklar sadece içimde. Düşüncelerimde, hayallerimde ayrışmaktalar. Dedin ki "Her şey özünde aynıdır. Ne sen onlardan farklısın ne de onlar senden. Söylemesi benden, gerisi de nefisinden." Nihayet anladım Siyamet abi yok birbirimizden farkımız, hepimiz kardeşiz. Allah'ın bir damla sudan yarattığı kullarıyız. Artık tüm kirli çamaşırlarımdan kurtuldum. Tertemiz, pırıl pırıl takva elbiselerimi giydim. Seninle beni tanıştıran Allahu Teâla'ya hamd olsun ki O, din gününün sahibi Rahman ve Rahim olan tek Allah'tır. Seni anladım ki sen marifet kapısında bir görevlisin. Görevin de bizim gibi gözüne perde inmiş katarakt hastalarının gözündeki perdeyi kaldırmak. Teşekkür ederim.

Siyamet nedir bilir misin? Siyamet, sevgi gülleriyle dolu, gönül bahçesinin aşk bülbülüdür. Siyamet, merhamet deryasının tuzudur. Siyamet, rahmet suyunun özündeki oksijendir. Siyamet, sükûnun atmosferinde yanakları okşayan aşkın, biricik tatlı meltemidir.

O kendisine verilmiş onca güzelliklere ve üstünlüklere rağmen, hayatının her anını sadece Rabbine kul olmakla geçiren ve sadece Rabbinin rızasını kaybetmekle ilgili endişe içinde olan, ahlâkın insan şeklini almış halidir. Siyamet, güzel bir kulun adıdır.

Haydi, sen de arif isen gör Siyameti, gelmeden nefsinin kıyameti. Hiçbir işe yaramaz bindiğin dünya alameti, biner gidersin de görmezsin, tam karşında duran selameti. Gör Ahmeti, bil Ahmeti, sana verilen emaneti, sahibine ver Siyameti. Bırak artık hıyaneti, at kenara husumeti, dön Rabbin yoluna, terk etme sakın Tarikat-ı Muhammedi.

Niye bakarsın öteden, ne anlarsın sen küsmeden, bırak nazı gitmeden, koş gönlüme gir gel benim. Niye gezersin ötmeden, ne bilirsin sen susmadan, bırak nazı solmadan, şakı gülüme kon gel benim. Niye taşarsın dolmadan, ne dilersin sen akmadan, bırak nazı bitmeden, coş kalbime dol gel benim. Niye ışırsın geceden, ne istersin sen yanmadan, bırak nazı doğmadan, dal nuruma doğ gel benim.

Doğumu ve Çocukluğu

Siyamet Akalın, Bingöl ilimizin Karaçubuk Dimlek köyünde 1945 yılında dünyaya geldi. Kütük İstanbul'da ama doğum Dimlek köyü. Baba adı Muhammed, Ana adı Saliha. Annesi Saliha Hanım el almış kişilerden birisidir. Siyamet efendi de ilk dini terbiyesini annesinden alır.

O zaman ki Bingöl'de pek okul yok. Okumak büyük dert. Siyamet efendi de mevcut olan ilkokula gider. Mezun olunca tabi ki eğitim öğretim hayatı da tamamlanmış olur. Çocukluğu Dimlek'te geçer.

Köyün yakınlarında bir hoca var. Ona gider. Din dersleri görür. Tasavvuf dersleri alır. Ancak ailesinin maddi imkânları sebebiyle daha fazla okuyamaz. İş yok, aş yok. Ailesi İstanbul'a göç eder. Böylece İstanbul hayatı başlamış olur.

Gençliği ve İş hayatı

Gençliğinde de çocukluğunda olduğu gibi afacan birisidir. Girişken ve başladığı işi bitiren bir delikanlıdır. İş hayatına atılır. Çok değişik işlerde çalışır. Rızkını kazanmak için gayret sarf eder. Nihayet bir fabrikada uzun yıllar sürecek bir işe başlar. Orta halli bir hayat yaşamaktadır.

Günlerden bir gün Azize hanımla tanışır. Kendi dediğine göre âşık olur. Azize hanımda kayıtsız kalmaz. O da âşık olur. Birbirini seven iki genç zor da olsa evlenirler. Azize hanım'dan Aziz Rıza, Fatma ve Feride isimli 3 çocuğu olur. Yıllar yılları kovalar ve nihayet SSK 'dan emekli olur.

İstanbul Üsküdar'da eskilerin Bit Pazarı dedikleri ama şimdilerde Antikacılar Sokağı denilen yerde bir antikacı dükkânı açar. Esnaf olmuştur. [Siyamet Abi ile biz de burada iken tanışmıştık.]

Manevi hayatına bu sıralarda Arif Amca girer. Arif Efendi Kadiri şeyhidir. Böylece Siyamet abi Arif amca'dan Kadiri eğitimi alır. Mübarek Arif amcayı hiç ağzından düşürmezdi. Her fırsatta onu anar ve ardından rahmet okurdu.

Hastalığı ve Vefatı

Gençlik yıllarında maalesef bir otomobil kazası geçirir. Ağır yaralıdır. Uzun süre tedavi görür. Ayağa kalkar ama bir ayağında kazadan sonra yapılan çok sayıdaki ameliyatların eseri olarak bir aksaklık kalır. Yürürken aksak yürürdü. Zaman zaman bacak ağrıları yüzünden çok acı çekerdi. Yalnız şahsım bir kere dahi isyan ettiğini, oflayıp pufladığını görmedim.

Yaşı ilerlemeye başlar. Karaciğerinde yağlanma ve ağrılardan dolayı gittiği hastane de siroz teşhisi konur. Tedavi görmeye başlar. Bazen tedavi için hastaneye yattığında yanına giderdim. Her yerde olduğu gibi orada da sanki gezmeye gelmiş gibi çevresine Allah sevgisini, İslam dinini telkin eder ve hastalara moral verirdi.

Bir gün anlattı ki yan odalardan bir hastayı ziyarete gider. Oldukça hasta olan yaşlıca bir kadınımış. Elinde bir tesbih varmış ve devamlı zikir yapıyormuş. Kadın yarı uykulu bir halde yan üzeri yatarken Siyamet Abi de ne zikir yapıyor diye meraklanır. Yanına yanaşır ve kulak misafiri olur. Kadın salavat getiriyormuş. Salavatı ezberlemeye çalışır. Odasına gelince de aynısını yapmaya karar verir. Başlar zikre. Bana anlattı ki ben de aynısını yapayım. Mübarek hiç emir vermezdi. Şu zikri şu kadar yap, şunu bu kadar oku gibi demezdi. Hep başka bir hadiseyi anlatır ve o anlattığı üzerinden bizlere de ima ederdi. Artık

anlayana. Bir ara niye diye sorduğum da “Ya yapamazsanız, o zaman emri yapmayan talebe durumuna düşersiniz” demişti. Nerede Allah dense, nerede Muhammed dense hemen onu öğrenir ve yapmaya çalışırdı. Çok gayretliydi.

Eşi Azize Hanım maşallah Siyamet abiye hastalığı devresinde çok iyi bakardı. Sadık ve sevgidar bir hanım olarak her ihtiyacını karşılardı. Bu arada belirtmekte fayda var. Siyamet Abi eşinden pek bir çekinirdi. Bu durum bazen şaka konusu olurdu. Ancak biz bilirdik ki eşini çok severdi. Onu asla incitmek istemezdi. Bize de eşimize karşı hürmetkar, sevgili ve dost olmamızı nasihat ederdi. Eşine kötü davranan olursa ona kızar ve eşinin gönlünü almasını isterdi. Anneler günü, sevgililer günü, doğum günü, evlilik yıldönümü gibi özel günleri kaçırmazdı. Eşine ve kız çocuklarına bu günlerde çiçek alırdı. Bazı kişilerin bu konuyu yabancı kültürüdür neden önem veriyorsun diyerek eleştirmesi üzerine onlara şöyle demişti: “-Ben bu günlere değer vermiyorum. Değer verdiğim ailemin kalbidir. Ne zaman bir fırsat yakalسام o beni seven gönüllere sevgi tohumları ekiyorum.” Bize de derdi ki:”-Sadece bu günler de değil, her fırsatta ailenizin ve sizi sevenlerin gönüllerini hoş tutun. Allah buyurdu ki; “Ben hiçbir yere sığmam ancak mümin kalplere sığarım.” Allah’ın kalbinizde olmasını istemez misiniz? O halde kalbinizde sevgiyi hâkim kılın”

Hastalığı çok ilerledi. Son günlerine yakın, her kardeşimizle ayrı ayrı buluştu. Ayrı ayrı bir gün yaşadı. Konuşmalarından ve nasihatlerinden anladık ki vuslatı haber veriyor. Acı bir gerçek ama nafile elden bir şey gelmez. Allah’ın emrine boynumuz kıldan incedir.

Tarih 24 Nisan 2007. Siyamet abi o gün Vedat abimizle beraberdi. Bir yerde yemek yerlerken aniden fenalaşır. Acil hastaneye kaldırılır ama vadesi dolmuştur. Yapacak bir şey yoktur. Beyin kanaması geçirir. Yoğun bakıma alınır ama tüm müdahalelere rağmen Hak vuku bulur ve nihayet sevgililer buluşur.

Siyamet abi İstanbul Karacaahmet kabristanına defnedildi. Sevenlerine Allah’tan sabır ve kendisine de rahmet diliyorum.

Manevi Hayatı ve Sözleri

Yukarıda belirttiğimiz gibi Kadiri Tarikatına bağlı olduğunu söylerdi. Hocası Arif amcaydı. Ancak esasen Veysel Karani bağlantısı ile Üveysiydi. Hızır as. ile irtibatı olan hal ehli bir Allah dostuydu.

Aşk makamındaydı. Değişik yerlere ve hocaların sohbetlerine iştirak eder, sohbet dinlerdi. Köydeyken ilk derslerini annesinden almış, üveysi ve hal ehli bir kişiydi. Gizli, sırlı bir Allah dostu idi.

Bir kul, bir insan, bir eş, bir baba ve bir hoca olarak harika birisiydi. Bu aşk bir bahri ummandır derdi. Allah ve Resulullah aşkı ile yanan bir kuldu. “İnsan önce Allah’a kul olmalıdır” derdi. İnsanlara merhametli, güler yüzlüydü. Kimsenin kul hakkına girmemişti. Dünya malına düşkün değildi. Hiçbir malı mülkü de yoktu. Malın mülkün Allah’a ait olduğunu, bizlerin sadece emanetçi olduğumuzu nasihat ederdi.

Sevgiden, kul hakkından, Allah ve Resulünden çok bahsederdi. Gözlerini hatırlıyorum çok derin bakardı. Gözleri haleliydi. Allah ile bakar, öylece Hakkı görürdü. Adeta Siyamet yok olmuştu.

Kızı Feride’den işittim. Bana şunları anlattı:

“İlkokula gidiyordum. Evde bir gün oturmuş ders çalışıyordum. Babam zikirde idi. Bembeyaz ihramını giyinmiş, elinde de bendir [Def adıyla bilinen vurmali çalgı] vardı. Babamın yerden yukarı çıktığını gördüm.”

“Anneme gelen gideni söylerdi. O kişiler de gelirdi eve. Dahası da var.”

“Arif dede ara sıra sabah gelir, babamı sabah ezanından önce bir yerlere götürürdü. Ancak babam nereye gittiklerini, ne yaptıklarını söylemezdi.”

“En son ölümünü anlattı. Çekim yapmıştım. Ölümünü biliyordu. Sonra ayağa kalktı ve dedi ki gelenler var. Pirlerin ismini zikretti. Evin dış kapısı açılmıştı.”

Siyamet Abiyle sık sık buluşurduk. Kardeşlerimizle topluca bir araya gelirdik. Sohbet eder, gülerdik. Dünyevi sıkıntılarımızı da dinler bizlere akıl verirdi. Bazen sohbet uzardı. Gece yarısı olurdu. Kalkmak isterdim ama izin vermezdi. Dur hele 5 dakika sonra gidersen derdi. 5 dk. 5 dk

derken olurdu 1 saat. Zamanın nasıl geçtiğini bilmezdik. Neşeli, sevecen ve dost canlısıydı.

“Vereceksin” derdi. Veren elden, Allah ve Resul aşkından ve teslimiyetten çok bahsederdi. Allah, Kuran, Peygamber üçlemesini çok tekrar eder ve her zaman “Samimiyet, samimiyet, samimiyet” derdi.

Dua ederken yalnızca Allah’tan kul olmayı isteyin diye nasihat ederdi. “Aşk anlatılmaz yaşanır” derdi ve ilave ederdi: “-Marifet makamı gizli bir yoldur. Aşk makamından sonra varılan en zorlu kulluk makamıdır. Mevlitlerde tesbih çekmekle olmuyor, gönülden Allah diyeceksin. İnsan olacaksın. Sonra da kul olacaksın. Nihayet en sonunda da Halk ile Hak olacaksın.”

Sonuç ve verdiği zikir görevi

İşte böyle sevgili kardeşlerim. Bir Siyamet Abi vardı. Geldi, geçti gönüllerimizden. Gönüllerimizin doktoru olan ve sevgiyle tedavi eden. Gün o gündü ki tanıştığımız an son fasıl başladı.

Yiğitlik dersleri almaya başladık ki hiç farkında bile değildik. Sözüm ona biz şahıydık, padişahıydık, hani bulutlardan öteye kaf dağının.

Başlangıçta gönlümüz bu haldeyken, gaflet uykusundayken, onun nasıl bir yiğit olduğunu anlayamadık. Sonrasında gönlümüzde kopan fırtınalar, içimizde oluşan depremler, yıktı yok etti benliğimizi. Görünce hakikatini o yar-i güzünün, gönlümüzün nutku tutuldu. Görünce o güzel sultanın sevgi sarayını, kapısında hizmetkâr bile olamayacağımız halde, ondaki en samimi aşk gerçeğinde ezilirken her zerremiz, bize lütfettikleri karşısında ne diyebilirdik ki? Kitap okur gibi içimizi okudu, ipek halı gibi bizi dokudu. Anlamadık baştan, çünkü olamadık baştan. Kes dediler başını, yoksa yolarsın saçını. Anlamadık çünkü anlamak için uğraştık. Anlamak ile arkadaştık. Anlamanın, anlamamak olduğunu nereden bilebilirdik?

Bir gün beni yanına çağırdı. Kâğıt kalem verdi ve söyleyeceklerini yazmamı istedi. Yazmaya başladım. Zikir yazdırıyordu. Yazmam bitince bunların günlük virdler olduğunu ve yapmak için gayretli olmamı istedi. Bu muhteşem zikir görevini sizinle paylaşıyorum. İstekli talipler aşk ile

yapmak niyet ederlerse onlara izin verilmiştir. Sesli okuyabileceğin gibi sessiz de okuyabilirsin.

Bismillahirrahmanirrahim diyerek başlanacak.

1-Estağfirullah (100 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)

2-Allahumme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ve sellern (100 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)

3-La ilahe illallah (100 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)

4-La havle ve la kuvvete illa billahil Aliyyil Azim (30 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)

5-Hasbinallahu ve ni'mel vekil (30 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)

6-La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh, lehul mülkü ve lehül hamdu yuhi ve yumit ve huve ala külli şey'in Kadir. (10 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)

7-Selamun kavlen mirrabirrahim. (100 adet) (Her birisinin başında besmele çekilecek)

S-Ehad (100 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)

9-Ya Hannan Ya Mennan (100 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)

10-Ya Ze'l-Celali ve'l-ikram (100 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)

11-Ayet el kürsi (7 adet) (Her birisinin başında besmele çekilecek)

13-İhlâs suresi (100 adet) (Her birisinin başında besmele çekilecek)

14-Bismillahirrahmanirrahim (100 adet)

DUA VE KAPANIŞ

Elhamdulillahilahi Rabbilalemin. Essalâtu vesselamu âlâ Resûlina Muhammedin ve âlâ âlihi ve sahbihi ecmain.

sselatu vesselamu aleyke ya Rasulullah. Esselatu vesselamu aleyke ya Habibullah. Esselatu vesselamu aleyke ya Nebiyyullah. Esselatu vesselamu aleyke ya seyyidel evveline vel ahirin. Allahumme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ve sellim.

Başta Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem olmak üzere cümle peygamberlere, ehline, eshabına, alimlere, şehitlere, Kamil babaya, Siyamet abiye, silsile-i âliye büyüklerine, Allah dostlarına ve mü'min'lere en derin duygularla selam ederim.

Allâhümme inni eselüke bi hakkıssâiline aleyke. Yâ Mukallibel Kulûb, sebbit kulûbenâ âlâ dinik. Rabbenâ âtina fid dünyâ haseneten ve fil âhireti haseneten ve kınâ azâbennâr. Rabbenâğfirli ve livâlideyye ve lilmüminine yevme yekumül hisâb birahmetike yâ Erhamerrahimin.

Rabbena, inna lillahi ve inna ileyhi raciun. Rabbenâ ve lâ tuhammilnâ mâ lâ tâkate lenâ bih. Va'fu annâ, vagfir lenâ. Verhamnâ, ente mevlânâ fensurnâ alel kavmil kâfirin.

Subhanallah. Elhamdülillah. Allahu Ekber. Subhanallahi ve bihamdihi, Subhanallahilazim. Subhanallahi velhamdulillahi ve la ilahe illallahu vallahu ekber ve la havle ve la kuvvete illa billahil aliyyil azim.

İlahi ente subhaneke ve ente maksudi ve ente rızaike matlubi. Estağfirullah, Estağfirullah, Estağfirullah, el Azim, el Kerim ellezi lâ ilahe illâ huvel Hayyul Kayuma ve etübü ileyh.

Elhamdülilâhi rabbilalemin. Errahmânirrahim. Mâliki yevmiddin. İyyâke nabudu ve İyyâke nestein. İhdinessirâtel müstâkim. Sırâtellezine enamte aleyhim ğayrilmağdûbi aleyhim ve leddâllîn.

“Subhane Rabbike Rabbi'l-izzeti amme yasifun ve selamun ale'l-murselin ve'l-hamdulillahi Rabbi'l-alemin.”

ÂMİN

*Son yoktur,
sadece yeni başlangıçlar vardır.*